Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

DET ILLEGALE LAND OG FOLK

og andre publikationer

fra

Danmarks Kommunistiske Parti

7. oktober 1943 - 30. juni 1944

Redigeret af

BØRGE HOUMANN

Forlaget ZAC
1980

INDHOLD

1943

Land og Folk.Særnummer.7.Oktober 1943..... 7
Land og Folk.Særnummer.9.Oktober 1943..... 11
Land og Folk nr 34.Oktober/November 1943..... 15
Land og Folk.Særnummer.Oktober 1943..... 23
Land og Folk.Særnummer.1.Oktober 1943..... 31
Land og Folk.Særnummer.November 1943..... 33
Land og Folk nr 35.December 1943..... 41
Land og Folk.Særnummer.12.December 1943..... 49
Vi kæmper for et sandt Demokrati.December 1943..... 53

1944

Land og Folk nr 36.1o.Januar 1944..... 69
Fagbevægelsens vej - .Januar 1944..... 79
Land og Folk nr 37.Februar 1944..... 95
Land og Folk.Særnummer.7.Februar 1944..... 1o5
Land og Folk nr 38.14.Februar 1944..... 1o9
Land og Folk nr 39.24.Februar 1944..... 119
Land og Folk nr 4o.16.Marts 1944..... 133
Land og Folk nr 41.31.Marts 1944..... 139
Land og Folk nr 42.21.April 1944..... 147
Land og Folk.Særnummer.24.April 1944..... 155
Land og Folk.Særnummer.5.Maj 1944..... 159
Land og Folk nr 43.16.Maj 1944..... 163

LAND og FOLK

Særnummer Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti Oktober 1943

UNDTAGELSESTILSTANDEN "AFBLÆSES"

TERROREN SKÆRPES

Onsdag d. 6/10 meddelte den tyske Øverstkommanderende, at den militære Undtagelsestilstand var ophævet fra Døgnets Begyndelse. Ved nærmere Betragtning viser det sig dog kun at være en Skueret, idet Best nu paany træder frem paa Arenaen og bestemmer, at alle de mest indgribende af Hannekens Forordninger stadig staar ved Magt. Reelt er kun Udgangsforbudet ophævet, og det er endda et Spørgsmaal, om det ikke fortsat opretholdes i enkelte Byer. Der er altsaa ikke Tale om nogen Tilbagevenden til Tilstandene før 29. Aug. Besættelsesmagten vil stadig direkte bestemme over Lov og Ret i Danmark. Ved Hjælp af deres Nazisoldater og det berygtede Schalburg-Korps vil de gennemføre en endnu grusommere Terror, end vi hidtil har set.

Jødeforfølgelserne

De Jødeforfølgelser, som indledtes Natten til 2/10 - altsaa lige før Undtagelsestilstandens"Ophævelse" - er et talende Vidnesbyrd om, hvad vi har at vente under de "mildere" Forhold. Med bestialsk Snedighed havde Nazisterne til deres Razzia valgt en jødisk Festdag, hvor alle Familiemedlemmer ifølge deres Lære skal opholde sig i Hjemmet. Nazisternes Resultat blev derfor ogsaa stort.Skaanselsløst brød de ind i Hjemmene, sparkede Døre ud, hvis de ikke aabnedes hurtigt nok, bortførte Børn, Kvinder med Spædbørn og gamle værkbrudne Mennesker. Ja, selv Jødernes Alderdomsasyl blev ryddet. De gamle, udslidte Beboere blev brutalt stuvet paa Lastbiler og kørt til de ventende Dampere i Frihavnen. Paa Vesterbro havde man ikke Biler nok, hvorfor man bagbandt Jøderne, efterhaanden som man fangede dem og drev dem under Spark og Slag til Samlingsstedet ved Frihedsstøtten. Paa Damperne i Frihavnen stuvedes de sammen i Lastrummet paa Træhylder tømret op langs Skibssiden, Mænd, Kvinder og Børn mellem hinanden. Mandag Eftermiddag forlod Skibene København. Efter Forlydende føres Kvinder og Børn til en Lejr i Bøhmen, Mændene til Arbejdslejr i Polen. Jagten paa de Jøder, der undslap i første Omgang, er siden fortsat med uformindsket Energi.

Da Tyskerne var klar over Virkningen af disse Jødeforfølgelser i det danske Folk, søgte de at tage Brodden afdem ved at gøre dem til Forudsætning for de internerede Soldaters Hjemsendelse. Saadan skamløs Menneskehandel kan kun forekomme hos Nazister, og denne Sammenkædning af to hinanden uvedkommende Ting har da ogsaa kun øget Hadet og Foragten for Nazisterne. Forbitrelsen har givet sig synlige Udslag. Paa Studenterraadenes Foranledning lukkede alle højere Læreanstalter en Uge som Protest. Fra Embedsmændene er der overfor Tyskerne protesteret, idet man understreger, at det skete strider mod de Forudsætninger, hvorunder man har paataget sig at føre Administrationen videre.

DANMARKS FRIHEDSRAAD slaar fast, at med Jødeprogromerne har Tyskerne fuldbyrdet den systematiske Nedbrydning af dansk Retsorden, hvorfor Raad-

opfordrer ethvert Medlem af dansk Administration og Politi til at afvise alt Samarbejde med Tyskerne og enhver dansk Erhvervsdrivende til at nægte, forsinke eller forringe alle Leverancer til Tyskerne.

De kommunistiske Internerede ført til Tyskland!

Endnu et Tegn paa, hvad vi har i Vente, er det Faktum, at de Kommunister, som i over 2 Aar har siddet interneret i Horserød, 2/10 overførtes til Koncentrationslejren Stuttdorf ved Danzig. Dette maa ses som et nyt Led i den Række Rædselsforanstaltninger, hvormed Nazisterne søger at gøre det danske Folk mørt. Men ogsaa dette sidste Overgreb vil langtfra skræmme men tvertimod banke det danske Folk endnu tættere sammen.

STAAR POLITIET NU FOR TUR?

Meget tyder paa, at Nazisterne ikke mere stoler paa det danske Politi, men vil sætte bl.a. den under Schalburgkorpset dannede Organisation ind til Løsning af politimæssige Opgaver. Betyder det, at der f.ex. medgives Politiet nazistiske Kontrollanter, bør enhver Politimand se det som sin Opgave: intet at se, vide eller huske. Og bliver Nazisterne for nærgaaende, har Politiet jo som alle andre Strejken at ty til!

T E R R O R E N O R G A N I S E R E S

Gennem Ritzaus Bureau meddelte Dagspressen 29/9 om Dannelsen af en ny Organisation "til Bekæmpelse af Sabotage". Hermed var den Organisation skabt, som den berygtede Krenchel i sine Radioforedrag havde efterlyst - eller vel snarere bebudet. Krenchel havde den Skamløshed at optræde som "god Dansker", og han nægtede sig heller ikke den Flothed at "lange ud efter" Tyskerne. Længe varede det dog ikke, før den "nationale" Glorie gik af Hr. Krenchel, for man aner unægtelig en vis Forbindelse mellem Opfordringen i den tyskdirigerede Radio og Schalburg-Korpsets Opraab.

Hvad er da Formaalet med denne Organisation? Det siges ganske vist, at den skal bekæmpe Sabotagen, men hele Opraabet er affattet i de Vendinger, Nazisterne altid har benyttet, naar de forberedte Vold og Terror mod Befolkningen.

Allerede før Organisationens offentlige Proklamering var den traadt i Virksomhed som Opretholder af "Ro og Orden" i Landet. Det var Medlemmer af denne Gangster-Organisation, som i Juli og August ved provokatorisk Opførsel og Skyderier i Københavns Gader fremkaldte Uroligheder og Massearrestationer af sagesløse Borgere. Med Indførelsen af Undtagelsestilstanden har Banditterne faaet uindskrænket Handlefrihed.

Siden 29/8 er mange uskyldige danske Borgere bortført under mystiske Omstændigheder. Deres Skæbne er uvis. Kun om en enkelt - Redaktør Clemmensen - vides det sikkert, at han er myrdet paa bestialsk Vis, idet hans Lig blev fundet i en Grøft gennemhullet af Revolverkugler. Dette Mord blev udført af Schalburg-Folkene Fl. Helweg-Larsen og Søren Kam, Næstkommanderende paa Schalburg-Skolen i Høveltelejren. Fremgangsmaaden har overalt været den samme Personer, der udgiver sig for tysk Politi, truer med Revolver det udsete Offer til at følge med under Paaskud af, at han skal til Afhøring paa Dagmarhus. Herefter fortaber alle Spor sig. Hverken dansk eller tysk Politi kan give nogensomhelst Oplysning, men alt tyder paa, at disse uskyldige Mennesker, som af en eller anden Grund har paadraget sig Terroristernes Vrede, paa ukontrollable Steder udsættes for de frygteligste Pinsler.

Vi bringer nedenstaaende en dokumenteret Fremstilling af disse Banditters Fremgangsmaade overfor en absolut sagesløs Dansker.

Den 22/9 mellem Kl. 16 og 17 kørte en Bil med 3 uniformerede og 1 civil

Mand op foran Bladstadet paa Hjørnet af Lyngbyvej og Emdrupvej. Mændene beordrede Indehaveren, Carl Blaase, op i Bilen og tillod ham end ikke at lukke sit Bladstade. Dernæst kørte de til Privatlejligheden Lyngbyvej 14o, hvor de med Revolvere tvang hans Hustru, Martha Blaase, ned i Bilen, som kørte afsted, mens den civile Person blev tilbage og raserede Lejligheden. - Alle Øjenvidner troede, det var den tyske Værnemagt, der foretog Arrestationen, og alle forholdt sig passive. - For at Hjemmet ikke helt skulde ruineres tog Ægteparrets 18-aarige Datter Ilse fri fra Arbejde og aabnede allerede næste Dag Bladstadet.

Fradag d.24., da Ilse havde lukket Bladstadet, blev hun standset af en Civilperson, der raat erklærede, at det kom an paa hende, om Forældrene skulde komme hjem igen. Hun skulde blot opgive Navn og Adresse paa nogle af Forældrenes Bekendte. - Samme Nat Kl. 23,3o trængte 5 Mænd ind i Lejligheden. De beordrede Ilse ned i en Taxa og kørte længe, før de standsede. Undervejs blev Bilen flere Gange standset af danske Betjente, men de uniformerede Gangstere vinkede Politiet af og fortsatte. Ilse førtes ind i et Værelse med en Seng et Bord og et Par Stole og forhørtes her i 4 Timer under alle mulige Trusler - hun skulde sendes i tysk Koncentrationslejr, hendes lille Bror, den 8-aarige Erik, anbringes paa Børnehjem. Forældrene sad i et frygteligt Fængsel og kom ikke ud, før hun havde opgivet Adresserne paa en Række navngivne Personer. - Først Kl. 4,3o fik Chaufføren Ordre til at køre den stakkels Pige hjem. Næste Aften kom den unge Mand igen og sagde, hun skulde vente i Lejligheden, til han kom og hentede hende, at hun blev skudt, hvis hun ikke var alene, for nu var hun under Arrest! - Nogle Tilstedeværende ringede efter Politiet, som saa til kaldte det tyske Politi. Da dette kom, nægtede han at udtale sig, saalænge dansk Politi var tilstede. Han blev saa ført bort af Tyskerne for straks efter at blive løsladt!! Hans Navn er Gorm Thylstrup, Genforeningsplads 1o! - Endnu 26/9 erklærede saavel dansk som tysk Politi intet at kende til de forsvundne Forældres Skæbne.

Tydligere kan det vel ikke siges, hvad denne nye Organisations Metoder og Opgaver gaar ud paa. Det er en Samling Gangstere og Banditter som med Værnemagtens Velsignelse tilsidesætter ethvert Begreb om Borgernes Retssikkerhed. - Nu kan ingen vide sig sikker mere, selvom han i alt overholder Hannekens Forordninger, og alle Danskere maa derfor staa ubrydeligt sammen mod disse Gangsterbander. Med Oprettelsen af denne Terror-Organisation har Hanneken bortryddet enhver Mulighed for at tilvejebringe blot et nogenlunde taaleligt Forhold til det danske Folk. Han har hermed atter optraadt som Provokatør, og hvis "tyske Soldater" herefter skulde miste Livet, er det kun fordi det danske Folk i sin Kamp mod disse Banditter handler i yderste Nødværge!

Afsluttet 7. oktober 1943. - B.H.

LAND OG FOLK

Særnummer | Læs det og giv videre | Afsluttet 9.Oktober

FORAN TYSK VOLDSKUP I DANMARK

Nu gælder det for alle Danske om at staa fast !

Tyskernes tiltagende Vanskeligheder, saavel paa Østfronten som paa Hjemmefronten ved Indgangen til det 4.Krigsaaar er Aarsagen til, at de nu forbereder "norske Tilstande" i Danmark. Begivenhederne i de sidste Par Uger er tysk "Nervekrig", der skal forberede et Voldskup.

Hvad der faktisk er sket

Det begyndte med Hitlers Fødselsdagshilsen til Kongen. Herpaa svarede Kongen med et Telegram "Meinen besten Dank.Chr.R.". Dagen efter mødte Hr Renthe Fink op i Udenrigsministeriet og forlangte efter "Førerbefaling" sit Pas og sine Akkreditiver, da Kongens Telegram paa uhørt og ringeagtende Maade havde fornærmet den tyske Fører ! Samme Dag blev den danske Minister Mohr udvist af Tyskland. Renthe Fink rejste sammen med Pressechef Meissner, Gestapoleder Kannstein og General Lüdke. Sidstnævnte var bl.a. Modstander af Frikorps Danmarks Provokationer heroppe og vilde have dem sendt til Østfronten igen, men han er nu afsat og en tysk SS-General er kommet hertil som Øverstkommanderende.

Kongen og Regeringen forsøgte at ordne Sagen og tilbød bl.a., at Kronprinsen skulde besøge Hitler og forklare ham, at man hverken ringeagtede ham eller det tyske Rige. Tyskerne svarede ikke, men udsendte den offentlige Erklæring af 6.Oktober om, at Forholdene i Danmark var "utilfredsstillende" og at det især var galt med hele Befolkningens Indstilling og med Behandlingen af Provokatørerne fra Frikorpset. Man truede med, at dette vilde "faa Virkninger paa en eller anden Maade".

Hvad er Tyskernes Hensigt ?

Naturligvis er det ikke de nævnte Smaating, der interesserer Tyskerne. De bruger dem kun som Paaskud eller "Nervekrig" i Forberedelsen til at skærpe det tyske Diktatur over Danmark, til at indsætte en Reichskommissar eller en Quisling-Regering.

Tyskland frygter nemlig det danske Folks Holdning i Tilfælde af, at den 2.Front etableres. Desuden har Tyskerne nu saadanne uhyrlige Krav til Danmark, at de maa regne med absolut og forbitret Modstand mod deres Opfyldelse. Af disse Grunde planlægger de deres Voldskup.

Skønt Tysklands Landbrugsproduktion iaar er endnu ringere end ifjor, har man proklameret, at det tyske Folks Rationer skal forhøjes. Man tør ikke andet af Frygt for Hjemmefrontens Stemning ved Indgangen til den 4. Krigsvinter. Forsyningerne vil man tage fra de besatte Lande, først og fremmest fra Danmark. Man vil røve Størsteparten af vor Landbrugsproduktion! Samtidig vil man ogsaa tage Størstedelen af Landets Industriproduk-

tion og tvangsudskrive loo.ooo danske Arbejdere (fortrinsvis faglærte) til Tyskland samt danske Landbrugere til Ukraine. Man vil ogsaa have regulære og hæderlige danske Tropper til Østfrontens Helvede og stiller det uhyrlige Krav til Regeringen, at den skal erklære Sovjetunionen Krig.

Dette er Tyskernes virkelige Hensigter. Dette vil de enten tvinge Regeringen til at gaa med til,eller de vil selv sammen med Frits Clausen og andre Landsforrædere med Vold overtage den direkte Magt og med Vold og Terror søge at naa deres Maal.

Slut Kreds og staa fast overalt !

Der er kun eet at gøre i denne Situation: Ikke at lade sig gaa paa af tyske Trusler, men at indtage en fast og afvisende Holdning - og være rede til at tage Følgerne, hvilke det saa bliver.

Det er vort Haab, at Regeringen først og fremmest indser, at nu er Tidspunktet kommet hvor der ikke kan gøres flere Indrømmelser til Nazi-Tyskland. Vi retter en indtrængende Opfordring til Regeringen om denne Gang ikke at give efter for det tyske Pres, til ikke at udlevere Levnedsmidler,Skibe,Arbejdere eller Soldater til Hitler saalidt som at tillade tysk Indtrængen i dansk Administration. Og vi opfordrer Regeringen til ikke at vige sin Plads men at sige Nej til de tyske Krav og at blive. Vi opfordrer den til i givet Fald kun at vige for Overmagtens raa Voldsanvendelse og at modsætte sig denne med de Midler,der staar til Raadighed. Tyskerne skal ikke have let Køb og de bør ikke faa ringeste Mulighed eller Paaskud til at hævde, at de og deres Drabanter paa "fredelig og lovlig" Maade har overtaget Magten i vort Land.

Indtager Regeringen en saadan værdig og dansk Holdning,da kan den være forvisset om,at den vil have en virkelig Samling af det danske Folk bag sig,og saa vil dens Holdning yderligere anspore Folket til solidarisk at gøre sin nationale Pligt under de Begivenheder, der kommer.

Vi opfordrer hele Folket til med det samme, NU at lade Regeringen forstaa,at det er en saadan Holdning, Folket venter og ønsker af den. Krigen er kommet ind i sin afgørende Fase,det gælder vort Fædrelands Skæbne og Danmark skal ikke i et saadant Tidehverv hjælpe sin Fjende og Undertrykker,men gaa imod ham og bidrage til hans Nederlag.

Hvis Voldskuppet kommer - !

Hvis Tyskernes Hensigter - paa den ene eller den anden Maade - gennemføres, da kan og skal det danske Folk vise sig Situationen voksen og optræde paa en saadan Maade, at Tyskerne ikke faar Gevinst men Tab, ikke Fordele men forøgede Vanskeligheder som Følge af deres nye Voldshandlinger. Da skal vi vise, at vi forstaar og formaar at føre en national Frigørelseskamp lige saa værdigt,haardnakket og effektivt som vore Brødre i Norge og andre Lande.

Saa skal Tyskerne ikke have vore danske Levnedsmidler. Landbrugerne maa sørge herfor! Man kan ikke ved Hjælp af Bajonetter faa Køerne til at give Mælk. Sørg for at Landbrugets Overskud af Levnedsmidler kommer den danske Befolkning til Gode!

Saa skal Industriproduktionen komme ud for Standsning. Danske Arbejdere kender deres Pligt i en saadan Situation, og jager Tyskerne Regeringen væk for at indsætte en Samling Landsforrædere, da er Arbejdernes Plads ikke i Fabrikkerne!

Faar vi "norske Tilstande", da skal den danske Industri ikke misbruges til at fremstille tysk Krigsmateriel. Industriledere og Arbejdere maa sørge herfor. Man kan maaske nok tvinge en Hest tilvands,men ikke til at drikke, og man kan maaske ved Vaabenmagt og Voldsanvendelse tvinge Fa-

brikkerne i Gang og Arbejderne til Maskinerne, men Arbejdets Tempo,Kvalitet og Masse samt Maskinernes Behandling - det er Arbejderne nu Herrer over!

Saa skal Tyskernes militære Transporter med danske Skibe og danske Jernbaner komme ud for allehaande Vanskeligheder. De skal faa at mærke, at Danmark bliver et lige saa svagt som vigtigt Led i deres Forbindelseskæde.

Saa skal de faa at mærke,at ingen danske Soldater eller Officerer vil støtte deres Krig eller blive Slagtekvæg for Hitler paa Østfronten, men tværtimod er beredt til at benytte Vaabnene og Vaabenkundskaben paa en Maade, der gavner vort Fædreland!

Saa bør Statsadministrationen i alle dens Forgreninger være ubrugbar for Tyskerne og de "danske" Nazi-Banditter, Embedsmænd og Tjenestemænd, Politifolk og Lærere - alle bør følge deres staalsatte og heltemodige norske Kollegers straalende Eksempel og tjene deres Folk og Land ved ikke at tjene de tyske Undertrykkere.

Saa skal hele Folket i enigt og solidarisk Samvirke organisere Modstanden mod Undertrykkelsen og Voldshandlingerne og skabe Tyskerne den tredje Front - her i Danmark! Een for alle og alle for een - og naar vi alle gaar ud i Aktionerne, kan de ikke ramme os - det vil de hverken have Magt eller Arrester nok til!

Saa er Timen inde. Og hele vort Folk skal vise,at det kender sin Besøgelsestid!

Leve Danmark !
CENTRALKOMITEEN FOR DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

LAND OG FOLK

Nr. 34 **Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti** **Okt./Nov. 1943**

1917 . 7. November . 1943

Sovjetunionen viser Vejen til Hitlers Tilintetgørelse og Krigens snarlige Afslutning

Den 7. November fejrer Sovjetunionen for tredie Gang Revolutionsdagen i den antihitlerske Krigs Tegn. Trods 28 Maaneders blodig Kamp er Sovjetfolkets Sejrsvilje, Energi og Slagkraft stærkere end nogensinde.

Det svundne Aar blev en Triumfens Periode. Sejrene ved Stalingrad, Rostof, Kursk, Kharkof, Orel, Taganrog, Brjansk, Smolensk o. s. v. staar med Flammeskrift ikke alene i Sovjetunionens, men i hele Verdens Historie. Den Røde Armés Ledelse med den store *Stalin* i Spidsen har vist sig som den dygtigste og mest initiativrige i Verden. Under *Stalins* personlige Ledelse er den Røde Armé — dens Kommando, Mandskab og Materiel — i Krigens haarde Skole udviklet til at blive stærkere end Hitlers Røverhære var i deres stærkeste Periode.

Det er et kvart Aarhundredes Politik, der nu giver sig Udslag. Grundlaget for Sejrene i Kaukasus, ved Stalingrad, Donbas og Dnjepr skabtes den 7. November 1917. Under Bolsjevikernes Førerskab sikrede Arbejderne og Bønderne hin Dag, at det russiske Folks Vilje blev Landets Lov. Produktions- og Trafikmidler samt Jorden med alle dens Rigdomme blev Folkets Eje eller kom under Folkets Kontrol, og folkefjendtlige Kræfter sattes ud af Spillet. Paa dette Grundlag løstes under Borgerkrigenes, Genopbygningens og Femaarsplanernes Aar de sociale og nationale Spørgsmaal. Paa dette Grundlag skabtes den Industri, der under den nuværende gigantiske Krig gnidningsløst og præcist forsyner den Røde Armé og Flaade med det fornødne Materiel.

Sovjetunionens Historie er et Helteepos om utrætteligt og haardt Slid under stadig Kamp med indre og ydre Fjender. Men Sovjetfolket forstod at værne sin Frihed og uskadeliggøre Folkets Fjender og deres Agenter. Med Bolsjevikerne som Ledere og Forbillede skabtes et enigt Sovjetfolk med Evne og Vilje til at udnytte Samfundets Rigdomme til Folkets Gavn og Rigets Forsvar. Derfor tog Folket i 1941 beslutsomt og tillidsfuldt Kampen op foran og bag Fjendens Linjer, som Soldater i Hæren eller som Partisaner. Derfor forøgede Folket sin Arbejdsindsats til Fordel for Hæren. Derfor satte det alle Kræfter ind for at fordrive og tilintetgøre Hitlerbanderne. Derfor afregner det skaanselsløst med enhver, der under Okkupationen har understøttet Fjenden.

Takket være Sovjetfolkets og den Røde Armés Indsats er Hundredtusinder af Kvadratkilometer Sovjetomraade blevet befriet og Millioner af Sovjetborgere revet ud af Hitlers Kvælertag. Men Indsatsen har endnu videre Betydning. Den har givet Folkene i de undertrykte Lande forøget Energi og Optimisme i Kampen mod Okkupanterne, og den har bragt Forvirring og Panik blandt de fascistiske Vasaller. Aksen staar foran sin Sprængning, og Nazismens Nederlag skimtes forude.

Som Sovjetunionen har samlet sit eget Folk til Indsats og Forsvar for egne Interesser, saaledes samler den i Dag Alverdens Folk til Kamp for Friheden, Freden og Fremskridtet. Folkene Verden over erkender i Dag, at Sovjetunionen er det førende Land i Verden. De ser hen til Sovjetunionen som Garanten for Sejren over de fascistiske Landrøvere og Kulturskændere. De omfatter den Røde Armés straalende Sejre med Beundring og Taknemlighed. Thi Folkene ønsker Krigens snarlige Afslutning. Folkene ønsker Fred. De forstaar, at enhver Afsvækkelse af Kampen betyder Forlængelse af Krigen og grænseløse Lidelser for Millioner af Mennesker. Derfor kræver de, at den anden Front snarest etableres, og derfor forstærker de undertrykte Folk deres Kamp mod Hitler.

Gennem 2½ Aar har Sovjetunionen baaret Hovedvægten af Krigens Byrder og Tab. Den Røde Armé har herunder tilføjet Hitlerhærene dødbringende Slag. Men endnu forestaar de sidste og afgørende haarde Kampe. Her maa alle frihedselskende Folk hjælpe til. Nu er Tiden inde, hvor vi maa gøre vor Skyldighed og Pligt overfor Sovjetfolket og aflaste det i Kampen for derigennem at fremskynde Krigens Afslutning.

Det danske Folks Indsats har hidtil ramt de nazistiske Undertrykkere følelig. De tyske Modforholdsregler, Undtagelsestilstand, skærpet Udbytning, Jødeforfølgelser og Deportationer er Vidnesbyrd om Vægten af Modstandsfrontens

Slag. Disse Slag maa fortsættes og forstærkes. Endnu mere beslutsomt og energisk maa hele det danske Folk tage Kampen op og gennem Obstruktion, Sabotage og Modstand under alle Former virkningsfuldt yde sit Bidrag til en snarlig Afslutning af Krigen.

Idet vi lover at forstærke vor Indsats i Kampen mod den fælles Fjende, sender vi vore Hilsener til Sovjetfolket, Den Røde Armé, Flaaden og Partisanerne.

Leve Sovjetfolket, Den Røde Armé, Flaaden og Partisanerne.

Leve Sovjetunionens kommunistiske Parti og dets geniale Leder, *Stalin*.

Leve det danske Folks og Sovjetfolkets fælles Frihedskamp mod de fascistiske Undertrykkere!

Danmarks kommunistiske Parti.
Centralkomitéen.

Østfronten stadig et Mareridt for Hitler!

Østfronten volder Hitler og hans Kumpaner den største Uro og Fortvivlelse. Hele Sommeren igennem talte de om planmæssige Tilbagetrækninger, men turde dog ikke opgive nogen paatænkt ny Linje. Da den Røde Arme i Begyndelsen af Oktober gjorde nogle Dages Pause for at trække Tropper frem, mente Hitler Tiden inde til at brillere. Overkommandoen forkyndte at Tyskerne havde sat sig fast i Dnjeprlinjen. Det var ikke geografiske Forhold, men udelukkende det tyske Afværges Fasthed, som havde standset Kampen her. Den tyske Presse hyldede paa Befaling Føreren og Overkommandoen — men samme Dag kom de første Meldinger om, at Sovjethærene havde genoptaget Offensiven.

Klart og tydeligt afsløredes endnu engang det nazistiske Pral om, at Tyskerne bestemmer Handlingens Forløb, og at dette »Materialeslag« er efter deres Ønske. Den Røde Arme er Tyskerne overlegen. Den har haft Initiativet siden Offensiven begyndte den 12. Juli. Den har tilføjet Tyskerne enorme Tab og trængt dem tilbage. Nazitropperne besidder nu ikke mere end Halvdelen af det Omraade, som de havde okkuperet i 1941. Og Sovjettropperne trænger sejrende frem paa en bred Front over Dnjepr. Ved Leningrad er vigtige Støttepunkter erobret. Ved Velikie Luki er Nevel taget. Tyskerne er fordrevet fra Kuban, hvilket sammen med Saporosjes Erobring betyder, at Krims Befrielse er forestaaende.

Goebbels opmuntrer Tyskerne med at sige, at Sovjet ikke har naaet at afskære og omringe store Dele af den tyske Hær. Bortset fra, at Hitler heller ikke naaede dette sit Ønskemaal, har Marskal Stalin sikkert ikke saa højtflyvende Planer. Tilsyneladende anvendes den kendte Taktik med at angribe skiftevis paa forskellige Afsnit for at tvinge Fjenden tilbage. Og det er naaet. Kun nogle faa Hundrede Kilometer skiller i Dag Fronten fra den gamle Sovjetgrænse.

I Italien gaar det smaat, men sikkert frem for Amerikanerne og Englænderne. Efter at Volturno-Linien er overskredet, er Rom direkte truet. Evakueringen er i fuld Gang. Med Erobringen af Korsika aabnes der Muligheder for Angreb paa Fastlandet.

Den jugoslaviske Frihedshær udfolder en straalende Aktivitet. Kampene bølger frem og tilbage, men Tyskerne har overhovedet ikke Herredømme over Situationen. For at stive Stillingen af har Rommel faaaet overdraget Ledelsen af Kampene mod Jugoslaverne.

Luftangrebene mod Tyskland og de tyskbesatte Omraader har været forsat med forøget Styrke, og øver stor Indflydelse paa Produktionen. Englænderne regner med, at den tyske Produktion er gaaet ned med 20 pCt. Fra anden Side berettes der ogsaa om Produktionsindskrænkning i Tyskland.

Men den anden Front er stadig paakrævet. Hverken Italiens Krigserklæring eller de Alliereds store Produktionstal kan erstatte en anden Front i Europa. Amerikanerne har officielt meddelt, at de Allierede nu raader over 50 Mill. Tons Tonnage, hvilket er tilstrækkeligt til at føre det nødvendige Antal Tropper til Europa, saa Hitler kan faa det afgørende Slag i Aar. Maaske Tremagtskonferencen kan sætte Skub i Begivenhederne.

Samling mod Nazismen

Der er i September Maaned sket en skelsættende Begivenhed, som vil faa den allerstørste Betydning for det danske Folks Kamp mod Nazismen. Gennem Skabelsen af *Danmarks Frihedsraad* er der sket en Koncentration af alle de Kræfter, der brænder af Længsel efter at faa Tyskerne jaget ud af Landet, saa Danmark atter kan blive frit.

Om Raadets Dannelse er udsendt nedenstaaende Proklamation, som overalt i den frie Verden er bleven hilst med den varmeste Tilslutning:

»Fra den Dag, de tyske Tropper i 1940 besatte vort Land, har Viljen til at yde Modstand mod Nazisterne været levende i det danske Folk. Efterhaanden som den tyske Indflydelse paa Landets Styre tiltog, og Værnemagten i stadig højere Grad søgte at udnytte vore Hjælpemidler i sin Krigsførelses Tjeneste, opstod

der i Danmark en Række Bevægelser og Blade, der gav Udtryk for Folkets Modstandsvilje og organiserede den danske Frihedskamp. Denne Virksomhed maatte paa Grund af vore Regeringers og vor Rigsdags Eftergivenhed føres i Strid med Undtagelseslovgivningen, som de fremmede har gennemtvunget.

De Organer, der saaledes har ført an i Kampen mod Tyskerne, har i Arbejdet for det fælles Maal støttet hinanden, naar Lejlighed gaves, men de har ikke — som det er Tilfældet i andre undertrykte Lande — haft nogen fælles Ledelse. Efter den 29. August 1943 er imidlertid Ønskeligheden af et saadant Organ blevet aabenbar, dels fordi vort Folk under de skærpede tyske Forholdsregler ønsker den aktive Kamp ført med endnu større Kraft end hidtil, dels fordi Kampens Vilkaar er blevet saaledes strammet, at den mest effektive Organisation er paakrævet.

I Forstaaelse heraf er *Danmarks Frihedshedsraad* oprettet og har vedtaget følgende:

1. *Danmarks Frihedsraad* er dannet af Repræsentanter for de danske Bevægelser, der i Fællesskab og i Overensstemmelse med Folkets Ønsker aktivt vil bekæmpe den tyske Besættelsesmagt, indtil Danmark igen er et frit og uafhængigt Land.

2. Raadet har optaget en Repræsentant for de Frie Danske i Udlandet, hvis betydningsfulde Arbejde for Danmarks Sag vi i høj Grad anerkender.

3. Raadets Medlemmer afgiver højtideligt Løfte om i Arbejdet for Danmarks Frihed at sætte dette Maal over ethvert Partihensyn og enhver Særinteresse.

4. Raadet vil henvende sig til Folket gennem den frie Presse, hvis Opgaver det er at vise de Veje, der fører til Friheden, og — trods vanskelige Arbejdsvilkaar — at bringe Befolkningen den ærlige Oplysning, som Tyskerne hindrer Radio og Presse i at udbrede.

5. Raadet arbejder for de demokratiske Idealer og vil bekæmpe ikke alene de ydre Fjender men ogsaa de danske Nazister, Overløbere og Kapitulanter.

6. Raadets Opgave er at organisere Modstanden mod Tyskerne paa alle Omraader og med alle Midler, der staar til Folkets Raadighed.

September 1943. *Danmarks Frihedsraad.*

Nærbilleder af Hitler taget fra tysk Film

Alt har jeg forudset . . . (14. Januar 1941)

1. Den store Time er slaaet: Felttoget mod Øst er afgjort. (10. Oktober 1941)
2. Aaret 1941 vil bringe Fuldbyrdelsen af den største Sejr i vor Historie. (Nytaar 1941)
3. Aaret 1942 vil bringe Afgørelsen. (Nytaar 1942)
4. Stalingrad vil falde . . . derpaa kan De være sikker. (30. September 1942)
5. Men naar man har med militære Idioter at gøre, kan man jo ikke vide, hvor de vil angribe. (30. September 1942)

Hvad Fremtiden vil bringe, aner vi ikke . . . (19. Maj 1943)

SAA KOM TUREN TIL JØDERNE!

Saa skete det, vi længe havde frygtet. Natten til den 2. Oktober aabnede Tyskerne Klapjagt paa de danske Jøder. Denne Dag, hvor det jødiske Nytaar begynder, og hvor de rettroende Jøder skal opholde sig i Hjemmet, var valgt med megen Snedighed.

Med sædvanlig nazistisk Brutalitet kastede Schalburg Folk og tyske Nazister sig sparkende og skældende over de ulykkelige Mennesker. Ingen blev skaanet. Selv de gamle paa Alderdomsasylet blev taget med. Blandt dem befandt sig flere paa over 80 Aar. Selv den 102-aarige Fru Texiere blev arresteret. Senere blev de arresterede brutalt stuvet ned i nogle Skibe, som skulde bringe dem til Polen, Kvinder, Børn og Gamle dog til Therisienstadt.

Tyskerne motiverede denne skændige Forbrydelse med, at Jøderne er Sabotagens Bagmænd. Det er en hul Løgn. Bag Sabotagen staar hele det danske Folk, vore jødiske Landsmænd indbefattet. — Derfor rejste der sig en Storm af Forbitrelse mod Nazityskerne, da de vovede at kæde Soldaternes Frigivelse sammen med Jødernes Deportation. En saa usmagelig Optræden og nedertrægtig Tankegang søger forgæves sin Lige.

Det er vanskeligt at se noget fornuftigt Motiv til denne Forbrydelse. Hvis Hensigten har været at benytte Jøderne til at begrunde en Retræte med Hensyn til Ingrebene overfor det danske Folk og sikre sig dets Loyalitet, saa har de Herrer Nazister forregnet sig. Her som alle Steder, hvor der er iværksat Jødeforfølgelser, har det vakt Harme og Afsky. Muren mellem Naziforbryderne og det danske Folk er blevet endnu højere.

Det danske Folk er endog under Indtrykket af disse Skændselsgerninger blevet mere aktivt mod Undertrykkerne. Fra første Dag satte en Proteststorm ind. En lang Række Organisationer med de store Erhvervsorganisationer og D. s. F. i Spidsen protesterede. Senere kom Kongens, General Gørtz' og Viceadmiral Vedels Protester. Universitetet og de højere Læreanstalter samt Seminarier og Gymnasier lukkede i op til en Uge. Enkelte offentlige Kontorer nedlagde Arbejdet en Dag eller to som Protest.

Overalt i Verden vakte Forfølgelserne Opsigt og gav Anledning til Protester. Først af alle kom den svenske Stat, der foretog en Demarche i Berlin og tilbød at give alle danske Jøder Ophold i Sverige. Selvfølgelig har det ikke behaget Herrerne i Wilhelmstrasse at svare.

Som et mørkt Punkt maa det nævnes, at Direktør Svenningsen foreslog Tyskerne at lade Jøderne internere ved dansk Foranstaltninge. Tyskerne afslog. Denne lille Episode viser, at der i Administrationen sidder Folk, der er villige til at gaa Tyskernes Ærinde. En dansk Internering vilde kun have betydet, at vi selv skulde indfange og indespærre Jøderne, for at de kunde være klar til Afhentning, den Dag det passede Tyskerne.

Hverken i Jødespørgsmaalet eller paa andre Omraader kan det hjælpe at række Hitler Lillefingeren. Overfor ham hjælper kun uforfærdet Kamp og den mest uforsonlige Indsats mod ethvert af de nazistiske Forbryderes Anslag.

Krage søger Mage!

Blandt de nazistiske Fortolkere i dansk Radio er ogsaa dukket en Redaktør Aksel Høyer op. Denne Herre er identisk med den Høyer, der for Aar tilbage var Redaktør af Ærø Avis, som han maatte forlade efter at have besveget Bladet for 20.000 Kr. Siden er han sunket dybere og dybere og har været til Fals overalt, hvor der var Penge at tjene.

Hvor betegnende, at Nazisterne kan bruge ham!

„Udenfor Borgerrepræsentationens Virkefelt"!!

Paa Dagsordenen for den københavnske Borgerrepræsentations Møde paa Jubilæumsdagen den 14. Oktober var opført et Punkt som Protest mod Jødeforfølgelserne. Ogsaa Nazisten Børge Jakobsen havde faaet Dagsordenen. Han gik til Tyskerne, som sporenstregs skred ind. Forslaget maatte ikke komme til Behandling.

Man begriber ikke, at Magistraten gik med til at lade Sagen udgaa af Dagsordenen. Og rent ufatteligt er Motiveringen herfor. Denne gik ud paa, at Magistraten erkendte, at Vedtagelsen af en saadan Protest »laa udenfor Borgerrepræsentationens Virkefelt«. Kan man komme dybere i Selvfornedrelse? Det øverste Bystyre i Hovedstaden, hvorfra flere Tusind jødiske Borgere er deporteret eller tvunget til Flugt fra Landet, erklærer, at det ligger udenfor dets Virkefelt at tale disse Borgeres Sag. Som om ikke alt, hvad Besættelsesmagten foretager sig,angaar os alle. Enhver Forsamling er derfor ikke alene berettiget, men forpligtet til at protestere.

Det havde været mere rankrygget, om Borgerrepræsentationen paa 500 Aars Dagen for Byens Selvstændighed havde protesteret og saa for Selvstændighedens Skyld havde taget, hvad der var fulgt efter.

Strejkerne begynder igen

Med Belejringstilstand og Trusel om Dødsstraf lykkedes det den 29. August Nazityskerne at holde Arbejderne i Ro. Hvis de deraf har udledt den Slutning, at den danske Arbejder var blevet skræmt, saa han ikke turde reagere og derfor vilde finde sig i alt, har de taget fejl. Et Par Strejker har vist, at Kamplysten ligger og ulmer, og at der kun skal en Ubetydelighed til, før Strejkeluen atter blusser kraftigt op.

Strejke paa Odense Skibsværft.

Den 18. September nedskød en tysk Vagtpost Marketenderiarbejder Oluf Andersen paa Odense Staalskibsværft. Tyskerne hævdede, at Andersen ikke standsede, da han blev raabt an. — Uheldigvis for Tyskeren fandtes Andersen liggende med Passersedlen i sin Haand, saa der kan ikke være Tvivl om, at han vidste, hvad det drejede sig om, og derfor ogsaa var standset. Selvfølgelig skete der ikke Tyskeren noget, men Harmen var stor paa Skibsværftet, hvor Arbejderne omgaaende nedlagde Arbejdet som Protest. Tyskerne vilde dog meget nødig høre Tale om Strejke, og da Andersen udaandede i Løbet af Formiddagen, skyndte de sig at fortolke Strejken som sædvanlig Arbejdshvile ved Dødsfald.

Strejke paa Nakskov Skibsværft.

Under Luftalarm i Nakskov den 9. Oktober mens Arbejderne paa Skibsværftet opholdt sig i Beskyttelsesrum, forlangte Tyskerne pludselig en Kran, der stod dem i Vejen, flyttet. Hertil svarede Arbejderne Nej, ikke saalænge der var Luftalarm, hvorefter Tyskerne med Revolvere og Haandgranater tvang 20 Mand til at flytte Kranen. Denne Brutalitet og Hensynsløshed bevirkede, at en stor Del af Arbejderne omgaaende forlod Arbejdet, men ikke alle naaede at forlade Værftet, før Luftalarmen blæstes af, og Portene lukkedes.

Mandag Morgen ved Arbejdstidens Begyndelse var Harmen over Tyskernes Optræden om Lørdagen stadig kogende, hvorfor man samledes i Marketenderiet og besluttede at nedlægge Arbejdet en Dag som Protest. Samtlige Funktionærer og Kontorfolk fulgte omgaaende de 1500 Arbejderes Eksempel. Man bad Byens Politimester meddele den tyske Kommandant, at Arbejdet var nedlagt som Protest mod Tyskernes Optræden, og samtidig forlange, at der blev givet Garanti for, at Arbejderne ikke fremtidig kommanderedes til at udføre ganske unødvendigt Arbejde, saalænge der var Luftalarm. Kommandanten var ikke villig til at samtale, men stillede Krav om, at Politimesteren arresterede 4 Arbejdere som Gidsler. Dette nægtede Politimesteren, hvorefter Kommandanten bad om ikke 4 Arbejdere vilde komme og tale med ham om Sagen, da man jo maatte have en Ende paa Strejken. — 4 Arbejdere erklærede sig villige og mødte hos Kommandanten, men da de nægtede at angive nogen ansvarlig for Strejken og tværtimod hævdede, at den »laa i Luften« som Følge af Tyskernes brutale Optræden, blev Kommandanten saa ophidset, at han lod dem arrestere.

Da Skibsværftets Arbejdere erfarede dette, lod de Kommandanten meddele, at saafremt de 4 Kolleger ikke øjeblikkelig blev løsladt, blev det ikke 1 Dags Proteststrejke, men en Strejke, der vilde vare lige til de 4 Kammerater kom paa fri Fod. Saa bøjede Kommandanten sig, de 4 blev løsladt, og Arbejdet genoptoges som besluttet Tirsdag Morgen.

Ethvert Overgreb medfører nye Strejker.

Hvadenten Tyskerne vil fortolke Begivenhederne som i Odense eller paa anden Maade, saa kan det dog ikke bortforklares, at Arbejderne regulært har strejket som Protest mod Tyskernes Optræden.

Dersom Nazisterne fortsætter med deres Frækheder og Udæskninger, der har været særlig grove efter 29. August, saa vil de hurtigt opdage, at disse to Strejker vil blive efterfulgt af andre.

De vil saa erfare, at har man først tirret den danske Arbejder og sat ham i Kamphumør, saa kan man muligvis en kort Tid have Held til at bremse ham, som det skete den 29. August, men slaa ham ud af Striden, før hans Kamp er ført igennem, det mægter ingen, selv ikke de tyske Nazister!

Ogsaa *Landboerne* skal læse LAND OG FOLK Har du Slægtninge, Venner eller Bekendte paa Landet, saa send dem Bladet, naar du selv har læst det.

Kommunisterne fra Horserød overført til Tyskland

Lørdag den 2. Oktober begik Hitlernazisterne en ny Forbrydelse mod det danske Folk. 146 Personer, der i Henhold til Loven om kommunistisk Virksomhed af Thune Jakobsen var blevet indespærret i Horserødlejren, blev denne Dag deporteret til en Arbejdslejr i Stuthof ved Danzig. Med sædvanlig nazistisk Tølperagtighed skete det i al Hemmelighed, saa Fangerne end ikke kunde faa Lejlighed til at tage Afsked med deres Paarørende.

Blandt de deporterede er Folketingsmand Martin Nielsen, Byraadsmedlem Ths. Christensen, Fagforeningsformændene Ove Petersen, Oluf Redder og Inger Gamburg. Ingen af dem, lige saa lidt som Flertallet af de øvrige er interneret for Overtrædelse af dansk Lovgivning, men slet og ret taget som Gidsler. Naar de overføres til Tyskland kan det — bortset fra at Tyskerne regner med at faa noget Arbejde ud af dem — kun være en Skræmmeforanstaltning. Men hvis Hitler tror, at han skræmmer det danske Folk, tager han Fejl. Det ved, at hvad der i Dag foretages overfor Horserødlejrens Fanger, kan i Morgen blive aktuelt for andre danske Medborgere. Derfor vil denne Forbrydelse blive en Spore til endnu mere energisk og beslutsomt at gaa ind i Kampen for at faa en Ende paa denne Krig og dette Barbari, saa Nazisterne kan faa deres velfortjente Straf.

Men det danske Folk vil ikke undlade at protestere mod denne Skændselsgerning. Og det maa være vor Opgave, at faa alle Organisationer og Arbejdspladser til at indsende Protest til Tyskerne med Krav om, at vore Landsmænd føres tilbage til Danmark.

UAPPETITLIG SPEKULATION

Lige fra Besættelsens første Dage har der blandt Befolkningen været stærk Modstand mod Kvinders Omgang med tyske Soldater. Det er kun rigtigt. Hitlers Tropper skal ikke have Følelsen af, at de er i Kantonnement eller bliver betragtet som Befriere. Tværtimod skal de føle, at de er i et Land, hvor Befolkningen afskyer den Magt, som har sendt dem. Men det er ogsaa rigtigt, fordi Nazisoldaterne ikke viger tilbage for at benytte Kvinderne som Stikkere.

Derfor er det paa sin Plads, at Feltmadrasserne bliver mødt med Kulde og Foragt. De skal ikke være i Tvivl om, hvordan hæderlige Danske bedømmer deres Optræden. Men Reaktionen overfor disse vanartige vil aldrig antage Karakter af Tøjleløshed og Sadisme. Vor Sag er for stor og ren til at besmudses med Udskejelser. Men rent galt bliver det dog, naar man gaar saa vidt som nogle smarte Herrer, der har fremstillet 6 Fotos visende en Kvinde Afstraffelse, som forhandles formedels 6 Kroner — skriver seks Kroner. Det hele bærer Præget af at være en gemen Spekulation i pornografisk Udnyttelse af den nationale Bevægelse.

Vi maa paa det kraftigste advare herimod. Slige Foretagender gavner ikke hverken Folket eller Frihedskampen. Der er sundere og stærkere Maader, man kan optræde paa, og har man Penge, bør man købe Kampfondsmærker og illegale Tryksager. Derved gavner man forfulgte Landsmænd og ikke svinske Spekulanter.

Tjenestemændenes Lønninger

Tjenestemændene havde Ret til i Oktober at forhandle om Lønningerne. Med de store Krav, der stilles til Tjenestemændene under Krigen, og i Betragtining af, at de hører til dem, der har opnaaet mindst Dyrtidstillæg, maatte man kunne forvente en velvillig Behandling. Det blev det imidlertid ikke. Hr. Kofoeds Arvtager gav brutalt Afslag. At det er Best og hans Medhjælpere, der staar bag Afslaget, er uomtvisteligt. Men det skal ogsaa siges, at den Uretfærdighed, der i August paa Grund af det falske Pristal blev udvist overfor Arbejderne, plus Samlingsregeringens gennemførte Karrighed overfor Tjenestemændene, har tjent som udmærket Basis for Afslaget.

Giv Bladet videre naar du har læst det - men vær forsigtig!

Det danske Folks Front staar urokkeligt fast

Tyskerne har stadig ikke Held i deres Forsøg paa at faa stablet en »dansk« Regering paa Benene. For at lægge Eftertryk paa deres Ønsker truer de med at indsætte en ren tysk Administration, der ogsaa skulde omfatte Kommunalforvaltningen. Man foretrækker dog at faa en Regering, der staar fuldstændig under tysk Kontrol, ligesom man kunde tænke sig, at faa Rigsdagen samlet, saa den kan vedtage Finansloven og give en Regering uindskrænkede Fuldmagter.

Udenrigsministeriets Direktør Svenningsen har været ivrig Medhjælper for Tyskerne i dette Arbejde. Men 9-Mands-Udvalget — Samarbejdspartiernes Fællesudvalg — har tilkendegivet, at intet Parti kunne gaa med til Regeringsdannelse paa givne Betingelser.

Ogsaa Højesterets Præsident, Troels G. Jørgensen, der ved Overgrebet paa Kommunisterne den 22. Juni 1941 leverede det juridiske Forsvar, har rakt Nazityskerne en hjælpende Haand. I et Brev til Kongen har han hævdet, at denne under de nuværende Forhold har Pligt til at udnævne en Regering.

Efter Partiførernes Raad har Kongen afslaaet dette, men ikke svaret Præsidenten. Samtlige øvrige Medlemmer af Højesteret har taget Afstand fra Troels G. Jørgensen og i skarpe Ord fordømt hans Optræden.

De tyske Forordninger forbyder Rigsdagens Sammentræden. Hverken Rigsdagens Præsidium eller 9-Mands Udvalget har protesteret herimod, men paa et Møde mellem de to Instancer besluttedes det, ikke at bede Tyskerne om Tilladelse til at lade Rigsdagen samles. Venstre saa dog gerne, at Rigsdagen blev samlet, omend næppe for at protestere mod Voldskup og Undertrykkelse — den eneste Virksomhed, Rigsdagen i Øjeblikket kan give sig af med. Venstrevælgerne bør gøre deres Repræsentanter opmærksom paa, at ethvert Makkerskab med Tyskerne om Lovgivning er det rene Landsforræderi.

For at lette Løsningen af Problemerne ophævede Tyskerne den 6. Oktober Undtagelsestilstanden. Reelt betød det kun, at det generelle Færdselsforbud bortfaldt. Alle v. Hannekens vigtigste Forordninger forblev i Kraft, mens Best overtog v. Hannekens Rolle. Men da Tyskerne var saa klodsede at kæde Jødeforfølgelserne sammen med Undtagelsestilstandens »Ophævelse« har det ikke bragt dem et Skridt nærmere til en Løsning. Tværtimod! — Det danske Folks Modstand er stærkere end nogensinde, og Kampviljen øges daglig.

Enten man trygler eller truer, lister man ikke det danske Folk til Samarbejde med Fjenden. Hvad Best end bestemmer sig til — tysk Administration eller en Marionetregering — saa vil det danske Folk fortsætte med Obstruktion og Sabotage, som er den eneste Vej at gaa, og de eneste Midler at anvende for at sikre, at Landet faar sin Selvstændighed med en Regering paa forfatningsmæssigt Grundlag tilbage.

LØNNINGERNE SLAAR IKKE TIL

Sig Overenskomsterne op!

Trods Julipristallets Nedgang kan der ikke i de daglige Udgifter mærkes nogen Lettelse i Udgifterne. Tværtimod! — Lønningernes Utilstrækkelighed bliver mere og mere mærkbar. Der er derfor ikke andet at gøre end at faa Lønningerne bragt i Overensstemmelse med Prisniveauet.

Paa Grundlag af de Beregninger fra Statistisk Departement, der er Fader til det falske Pristal, har Arbejderne kun knap og nap faaet Dækning for Halvdelen af Prisstigningen under Krigen. Denne Udregning maa dog tages med samme Forbehold som det officielle Pristal. Der er desuden her ikke taget Hensyn til Varernes Kvalitetsforringelser. Indregnes Udgiftsforøgelsen som Følge af Kvalitetsforringelser i Pristallet, er Lønningerne i Henhold til en Beregning, foretaget af Arbejdernes Erhvervsraad, kun forhøjet med ca. 35 Procent. Dyrtidstillægget skulde altsaa være omtrent 3 Gange saa stort.

Skal dette Misforhold ændres, maa Fagbevægelsen benytte sig af sin Ret til at fremsætte Forslag til Overenskomsternes Ændring. Dette skal for de fleste Overenskomster ske inden 30. November, saafremt der ikke efter Aftale sker Ændring i Fristerne. Det er derfor paa Tide, at Arbejderne til D. s. F. og Forbundsledelserne fremsender Krav om, at der gøres klar til Overenskomstopsigelse for at faa fuld Dækning for Prisstigningerne. Dette er saa meget mere nødvendigt, som man maa regne med, at Arbejdsgiverne paa Grundlag af det falske Julipristal møder op med Krav om Lønsænkning. Og det skulde jo ikke forbavse, om Statistisk Departement baade i Oktober og Januar leverer Arbejdsgiverne nyt, fordelagtigt Materiale.

Men dette maa fejes til Side, og der maa ydes fuld Dækning for Prisstigningerne. Rejs Kravene paa Generalforsamlingerne. Holdes der ikke Generalforsamlinger, saa maa Arbejdspladserne henvende sig direkte til D. s. F. og Forbundsledelsen.

Rakkerknægten Krenchel

Vi skal ikke beskæftige os med hans Generalieblad, men blot fastslaa, at han har glimret mere ved sine Lyder end ved Dyder. Og nu er han altsaa havnet i dette Forbrydelsernes Eldorado — den nazistiske Taffelrunde.

Han er skamløs nok til at optræde som »god Dansker«, skønt hvert Kuk han har sagt er, om ikke udarbejdet af Tyskerne, saa dog godkendt af disse. Desuden ligner Krenchels og de tyske Kommentarer hinanden som to Draaber Vand. Begge Steder faar vi at vide, at Krigen er noget, der angaar Stormagterne og ikke os. Det har vi hørt og set for meget til at lade os indbilde. De nazistiske Horders Krig er rettet mod de smaa Landes Selvstændighed. Derfor er det danske Folk ogsaa med i Krigen.

Hans Argumenter er rent nazistiske: Sabotagen koster danske Menneskeliv, den ødelægger vort Produktionsapparat, og den rammer ikke Tyskerne.

Hvis danske Menneskeliv og Produktionsapparatet laa ham saa meget paa Sinde, maatte han gaa i Rette med Tyskerne, men saa var Adgangen til Radioen spærret. Samme Dag som Krenchel halede Ligene af de to Landsforrædere, Nazisten fra Aarhus og hans københavnske Partifælle frem, fulgte Beboerne i Slaglille fem uskyldige Mennesker til Graven. Det var Hitlers Mordermaskiner, der for at holde Krigen fjernt fra den tyske Jord absolut skulde nedskyde en engelsk Maskine over en fredelig By i det ikke krigsførende Danmark. — Herom tav Hr. Krenchel. Han tav ogsaa om alle de Drab og Lemlæstelser, Nazisoldaterne har forøvet paa Danske. Bare det er Tyskerne, der dræber Danske, saa har det Krenchels Velsignelse.

Angaaende Produktionsapparatet, kunde Rakkeren passende oplyse om den Rovdrift, Tyskerne driver. Det vilde ogsaa være paa sin Plads at omtale Tyskernes Ødelæggelse af vore Landomraader. Heller ikke vore Højskolers og Landbrugsskolers Betydning for Produktionslivet omtales. Velsagtens for at skjule, at Tyskerne bruger dem til Krigsformaal. Det er ikke Fremtiden, men Nutiden, der interesserer Hr. Krenchel og hans nazistiske Arbejdsgivere. Den danske Industri skal bruges til at smede Lænker til det danske Folk. Derfor hyler Tyskerne op over Sabotagen. Men saasnart Krigen gør det nødvendigt, vil Barbarerne ikke vige tilbage for at ødelægge vor Industri og vore Fabriker, som de har gjort overalt, hvor de er rykket tilbage.

Og endelig den sidste Paastand i Hr. Krenchels Mund — at Sabotagen ikke har ødelagt de Fabriker, som arbejder for Tyskerne. Den er forlængst tilbagevist af Radioavisens »officielle« Kommentarer. Her indrømmes det jo nemlig Gang paa Gang, at Bygninger og Varer af Betydning for Tyskerne er blevet ødelagt. Men ydermere — og det er et vægtigere Argument mod Krenchel — har den tyske Propaganda for nogle Maaneder siden sagt, at Produktionen til en udvidet Ubaadskrig var sikret mod saavel Englænderne som Sabotage, idet enkelte Fabriker overalt i Europa lavede Specialdele om hvis Anvendelse de ingen Anelse har. Disse Dele samles derefter paa godt skjulte og sikrede Virksomheder i Tyskland. Hermed har Tyskerne selv slaaet Benene væk under Krenchel.

Enhver Dansker ved, at Nazisternes skændige Trafik med Mord og Udbytning ikke standses, før Nazismen ligger paa Valen. Derfor er Sabotagen — et afvæbnet Folks eneste Vaaben i dets Frihedskamp — populær, og saavel Krenchels som Tyskernes hysteriske Skrig viser, hvor haardt Sabotagen rammer.

Advarsel til Stikkere

Allerede ved Aksel Larsens Arrestation gjorde vi opmærksom paa, at de Myndigheder, der havde Ansvaret for hans Udlevering til Tyskerne, skulde komme til at staa til Regnskab for den Overlast, han maatte lide.

Dette blev sagt i Anledning af Aksel Larsens Udlevering, men gjaldt og gælder fuldtud for Forbrydelser af samme Karakter overfor andre Patrioter. Vi finder Anledning til at gentage det i Dag, hvor enhver Patriots Arrestation betyder Overgivelse til de tyske Bødler.

Enhver, der er Skyld i, at Patrioter bliver arresteret, mishandlet og eventuelt dræbt, maa regne med at komme til at staa til Ansvar for sin Handling. Stikkere og Politi, der lader sig friste af mægtige Ducører, skal ikke regne med at komme til at nyde godt af disse Judaspenge. Samme Skæbne maa den regne med, der fejgt søger at redde sit eget Skind ved at angive andre. Den dræbte Mekaniker Jens Olsen, der blev fundet i Utterslev Mose, er Vidnesbyrd herom.

End ikke i Dag er Gestapos beskyttende Arm saa mægtig, at den kan redde dem alle. Snart vil Gestapo ikke kunne beskytte en eneste af dem. Da slaar for Alvor Afregningens Time. Og da gælder det: Øje for Øje og Tand for Tand!

Redaktionen sluttet d. 24. Oktober 1943

EN HENVENDELSE TIL DE ORGANISEREDE ARBEJDERE!! SÆRNUMMER AF "LAND OG FOLK"

A R B E J D E R N E K R Æ V E R H A N D L I N G

Hvad foretager D.s.F.-Lederne sig ?

Prøvestenen for enhver dansk Borger er i Dag Stillingen til Besættelsesmagten. Ingen kan være dansk og gaa Undertrykkerne til Haande. De, der gør det, har stillet sig selv udenfor Rækkerne. De er Landsforrædere og maa behandles som saadanne. Men ogsaa de valne og lunkne, de, der svajer som Siv for Vinden og er beredt til, næsten uanset hvad der forlanges, at bøje sig for Nazisternes Voldspolitik, tilhører - om ikke Landsforræderne - saa dog Kredse, om hvem det til sin Tid vil blive sagt, at de faldt igennem, da det danske Folk bestod sin Prøve og samlet rejste sig til Modstand mod Besættelsesmagtens Provokationer og Terror.

Folk, der sveg

Et gammelt Ordsprog siger, at det er i Nøden, man skal kende sine Venner. I de Uger, som gik forud for den 29. August, lære Arbejderbevægelsen sine Ledere at kende - og nægtes kan ikke, at en Del Folk paa udslaggivende Poster sveg ikke blot deres Klasse, men hele Folket og Landet.

Arbejderne i Esbjerg, Odense og Aarhus og en lang Række andre Steder, hvor Besættelsesmagtens Voldshandlinger blev mødt af et enigt Folks samlede Modstand, kan tale med herom. I Esbjerg paatog nogle socialdemokratiske og faglige Ledere sig Skruebrækkernes Rolle i Strejkedagene og beflittede sig paa at nedbryde Modstandsfronten, men de blev vist hjem. I Odense vil "Socialdemokraten"s Redaktør, Rasmus Hansen,, Borgmester Werner, Smedenes Formand, V. Jeppesen m.fl. blive husket som de Ledere, der i Kampens Dage befandt sig paa den forkerte Side af Fronten. Ja, Rasmus Hansen gik endog saa vidt, at han paa det groveste tilsjoflede de strejkende Arbejdere. I Aarhus var det Formanden for Smedeafdelingen og Fællesorganisationen Leonhard Hansen og Meningsfæller, der forsøgte at stemple enhver Arbejder, der ikke vilde affinde sig med Tyskernes Brutalitet, som Provokatør - men de led den Tort at se sig forladt af deres nærmeste Medarbejdere.

Den øverste faglige Ledelse bærer Hovedansvaret

Man siger, at som Herren er, saadan er ogsaa hans Svende, og de lokale Ledere, som manede Arbejderne til Underkastelse, er tro Disciple af det Flertal i Fagbevægelsen og Socialdemokratiets øverste Top, som under Krigen og Besættelsen stedse har givet Indrømmelser til alle de Kræfter, der har beriget sig gennem Udplyndring af Arbejderklassen. De lod Loven om Lønstop passere uden Modstand. Sammen med Arbejdsgiverne anmodede de Regeringen om at indføre effektivt Forbud mod Strejker. Og de gik ind for Revisionen af Socialloven. Et særlig mørkt Kapitel i deres Virksomhed under Besættelsen er den Nidkærhed, hvormed de under Laurits Hansens Formandsskab medvirkede ved Udrensningen af hæderlige, faglige Tillidsmænd i Henhold til "Kommunistloven". Det er forsmædeligt, at Folk i D.s.F.s Forretningsudvalg har været meddelagtige i denne Klapjagt med det Resultat, at kendte faglige Ledere som Inger Gamborg og Ragnhild Andersen fra Kvindeligt Arbejderforbund, Afd, 5, Ove Petersen fra Smedenes Afd. 15, Ludvig Hansen fra Havnearbejdernes Fællesforbund, Thor Vang fra Sømændenes

Forbund, Byraadsmedlem Ths. Christensen fra Malernes Fagforening i Aarhus og Oluf Redder fra Arbejdsmands Afdeling i Aalborg i Dag er ført til Tyskland af de nazistiske Bestier. Det behøvede de i hvert Fald ikke at have gjort.

Den Tjenstivrighed, der har prævet deres Handlinger under hele Besættelsen, forlod dem ikke i de bevægede Augustdage. Paa et Formandsmøde i D.s.F. den 2o. August udtalte Ejler Jensen, efter at have manet Forbunds- og Afdelingsledelser til med al Kraft at modvirke Modstandsbevægelsen, at "denne Bevægelse er af en farlig Karakter, og vi maa vende os imod dem, der uansvarligt gejler op og søger at modarbejde Organisationerne".

I Opraabet "Til Hovedstadens Arbejdere", der udsendtes kort efter Formandsmødet, er Linjen den samme. Det er Medlemmerne, man vender sig imod, og ikke Tyskerne, som ene og alene har Ansvaret for Urolighederne her i Landet. De toneangivende i den øverste faglige Ledelse har ikke villet forstaa, at 3 Aars Besættelse og Udplyndring af Arbejderne, Tyskernes Gadeterror og Brud paa givne Løfter nødvendigvis maatte skabe et Spændingsforhold mellem Undertrykkerne og det danske Folk. Og da Tyskerne forstærkede Provokationerne og forberedte Fremsættelse af nye, ublu Krav og herigennem selv undergravede de sidste Rester af Grundlaget for den hidtidige Politik, stod Spørgsmaalet i Virkeligheden, om Landet frivilligt vilde underkaste sig Tyskernes Degradering af Danmark til et Protektorat. Folket valgte at yde Modstand, men de Ledere, som kapitulerede, valgte endnu en Gang Underkastelsens Vej.

I Timerne omkring Voldskuppet den 29. August blev denne de øverste Lederes Vilje til at fortsætte Eftergivenhedspolitikken tilsløret af en taaget og uklar Optræden. Adskillige Rygter blev sat i Omløb om den Stilling, Fagbevægelsen agtede at indtage, men en Kendsgerning er det, at saa sent som den 28. August, paa et Tidspunkt, da Tyskernes Planer var kendt i faglige Kredse, lod Ejler Jensen og Ernst Berg paa D.s.F.s Vegne pr. Bud udsende en Skrivelse til alle de Forbund, som havde Medlemmer beskæftiget indenfor Jernindustrien, hvori Forbundene anmodedes om straks at sætte sig i Forbindelse med deres Tillidsmænd i København og advare imod Aktioner, da det forlød, at saadanne var under Opsejling. Enhver Paastand om, at de ansvarlige for den faglige Ledelse af D.s.F. i Grunden gerne havde set, at Tyskernes Kup og blodige Nedkæmpelse af den danske Hær var blevet besvaret med Modstand fra Arbejderside, er i Modstrid med Virkeligheden og de Handlinger, de foretog sig, thi ikke blot officielt udadtil, men ogsaa indadtil i Fagbevægelsen modsatte de sig enhver Form for Aktion.

Og i Dagene efter den 29. August synes Ejler Jensen og Meningsfæller at have lagt alt andet Arbejde til Side for at hellige sig en Tilpasning af Arbejdstiden efter Udgangsforbudet, saaledes at Krigsindustriens Bedrifter med Skiftehold kunde fortsætte Produktionen uden nævneværdig Gene for Nazisterne. Takket være Arbejdernes egen Indsats paa en Del Virksomheder blev Arbejdstiden dog omlagt paa en saadan Maade, at Produktionen blev mærkbart nedsat, saaledes at Udgangsforbudet paa dette Felt blev et tveægget Sværd for Tyskerne. Men det var nu som før Medlemmerne, der i Modsætning til Ledernes Opfattelse fortsatte Modstandsbevægelsen.

Alsing Andersens Brev

Den 2. September modtog D.s.F. Alsing Andersens hysteriske Cirkulære, og fra Kontoret i Rosenørns Alle blev det omgaaende sendt videre til de tilsluttede Forbund med Anmodning om Mangfoldiggørelse og Videreforsendelse til Forbundenes Tillidsmænd. Ved deres Medvirken til Udbredelse af en saa forløjet Agitation, som ikke staar tilbage for de tyske Nazi-

sters Agitationsnumre, har Ejler Jensen og hans Folk i Fagbevægelsen tydelig tilkendegivet, at det stadig er Kapitulationsaanden, der behersker Landsorganisationens Top. Det er forstaaeligt, at der i Kredse, hvor en saadan Stemning hersker, ogsaa findes Folk, som ikke har stillet sig helt afvisende overfor Tyskernes Bestræbelser paa at faa dannet en Lydregering.

Fagbevægelsens Medlemmer er ikke blinde for de Vanskeligheder, som enhver ansvarlig Leder har at kæmpe imod under de Tilstande, som de tyske Nazister har skabt her i Landet, men der kan ikke findes nogen Undskyldning for de faglige Ledere, som gør Alsing Andersens udanske Argumenter til deres egne. I en Tid, da hele Folket kræver, at alle, som beklæder udslagsgivende Poster i Samfundet, skal udvise Fasthed overfor Fjenden, kræver Fagbevægelsens Medlemmer af sine Ledere, at enhver Form for Mavekryberi overfor Undertrykkerne maa høre op, og at Modstandens Fane hejses indenfor alle Fagbevægelsens Instanser.

"Det mindre Ondes Politik"

Den Linje, som Alsing Andersen, Ejler Jensen og deres Meningsfæller stadig følger, fik i Aarhus før Krigen Stemplet som "det mindre Ondes Politik". I Stedet for at møde Nazismen med Fasthed og Modstand, gav man efter. Den sorteste Reaktion fik Albuerum og drev Verden ind i Krigens Rædsler. Ligesaa lidt som de ledende tyske Socialdemokrater i sin Tid ønskede Nazismens Sejr i Tyskland, ligesaa lidt ønsker Fagbevægelsens ledende Folk herhjemme, at de tyske Nazister skal gaa ud af Krigen som Sejrherrer, men ved stadig at give efter for Nazisterne understøtter de jo netop alle de Kræfter, som vil Friheden og Demokratiet til Livs. Enhver kan jo sige sig selv, at dersom Alsing Andersens Opfattelse ogsaa havde præget Omverdenen, saa havde den tyske Nazisme forlængst vundet Krigen, og en Slavetilværelse var os vis. Som en daarlig Skipper giver han Besætningen Skylden for Forliset, i Stedet for at erkende, at det er Navigationen, der har været noget galt med. Den Erfaring, som Fagbevægelsens Medlemmer har draget af Krigen og Besættelsen, at skal vi leve, saa maa Nazismen udryddes gennem Kamp, og i Fremtiden maa alle folkefjendtlige Bevægelser kvæles i Opvæksten, den Erfaring har Kapitulanterne ikke annammet. Og deres Handlemaade og Argumentation bliver ikke mere tiltalende, naar det vides, at netop i disse Kredse talte man allerede for et Aar siden om, at vi i Danmark næppe vilde undgaa "norske Tilstande", eftersom Besættelsesmagtens Fremgangsmaade var den, efter hver ny Indrømmelse at rejse nye Krav, saaledes at man paa et eller andet Tidspunkt vilde se sig tvunget til at afvise Besættelsesmagtens Fordringer. Paa daværende Tidspunkt havde hverken Sabotagen eller Strejkebevægelsen det Omfang, den senere fik som Følge af Tyskernes Provokationer. Men det er at slaa sig selv i Ansigtet, naar Lederne, der for et Aar siden var klar over, at Tyskernes Afpresningspolitik maatte føre til skærpede Tilstande, nu efter den 29. August giver danske Borgere Ansvaret for Tyskernes Udskejelser.

Den, der ikke vil kæmpe, kan ikke være Leder !

Det danske Folks Modstandsbevægelse kan disse Folk naturligvis ikke standse. Den gaar videre og vil stadig tiltage i Styrke, indtil Sejren er vundet. Fra Arbejdernes Side ser man intet hellere, end at alle de faglige Tillidsmænd slaar ind paa Modstandens Vej. Men de, der ikke vil forstaa Tidens Bud, maa finde sig i, at Ledelsen af Fagbevægelsen glider dem ud af Hænderne.

Kampens Betingelser er haarde, her som overalt i Verden, hvor der kæmpes mod Nazismen, men ikke mindst den seneste Tids Begivenheder har understreget, at der er ingen Vej udenom, og der gives ingen Genvej til

Maalet. Nazi-Bestiernes brutale Jødeforfølgelser, Deportationen af Tusinder af danske Mænd, Kvinder og Børn til det tredie Riges Koncentrationslejre og Fangehuller er saa forbryderiske Handlinger, at selv de, der tidligere tøvede, nu maa kunne se, at de nazistiske Dyr, der bærer Ansvaret for disse Handlinger, maa tilintetgøres. Skal frie Mennesker leve paa Jorden, er der ikke Plads for gale Hunde.

Det er Arbejderklassens og Fagbevægelsens Hovedopgave at føre an i Udryddelsesfelttoget mod den tyske Nazisme og dens Haandlangere. Og Strejkebevægelserne i August Maaned viste, hvilken storslaaet Enighed i Folket, der kan opnaas, naar Arbejderbevægelsen beslutsomt fører an i Modstandsbevægelsen. Man har næppe i noget andet undertrykt Land været Vidne til en saa enig Opmarch. Paa tværs af alle Partilinjer er den nationale Modstandsfront vokset frem, og alle, Medlemmer og Tillidsmænd, indenfor Fagbevægelsen, som af Hjertet ønsker Nazismen tilintetgjort og en snarlig Afslutning paa Krigen, vil i Fremtiden bestræbe sig paa at gøre Modstandsbevægelsen endnu bredere og endnu mere slagkraftig.Til de Ledere, som hidtil har vaklet, maa det siges, at Klokken nu er faldet i Slag. Efter den 29. August gives der kun et Enten-Eller, Deltagelse i Frihedskampen og Modstanden mod Udplyndringen eller Afsættelse fra Posterne. Den, der endnu tøver, bør huske paa, at man ogsaa for sent kan faa Bugt med sin Tvivl. I den nærmeste Tid fremover vil Rækkerne blive sluttet, og da er det ikke længere Ord, men Handling, der tæller.

Ingen ansvarlig Leder behøver at nære Bekymring for, hvor han har Medlemmerne. De vil følge ham paa Modstandens Vej. Bliver han tvunget ud i Illegalitet, vil de sørge for ham og hans nærmeste Paarørende, og skulde han falde i Frihedskampen, da vil Arbejderklassen tage sig af hans Familie, som den tager sig af sine egne Børn. Herom behøver ingen - ejheller Lederne i D.s.F. at tvivle. I det Øjeblik, de vil tage Ledelsen, stod mere end en halv Million Medlemmer klar til at følge deres Raad og Anvisninger. Begriber de da ikke, at selv deres Eftergivenhed giver dem ingen Garanti for, at Gestapo ikke den Dag i Morgen kan finde paa at lade foretage Arrestationer i Rosenørns Alle, i Fagbevægelsens Hovedkvarter. Alle andre Steder har de tyske Nazister arresteret og øvet Terror ogsaa mod Folk, der saa langtfra ydede Modstand imod dem. Var det saa ikke bedre at have gjort sin Indsats i Arbejdet til Landets Befrielse og i Tide at have truffet Foranstaltninger til at føre Arbejdet videre, saaledes som den frie Fagbevægelses ledende Folk har maattet gøre det i andre undertrykte Lande, - ogsaa selvom der ikke skulde gives Arbejdsmuligheder i de officielle Kontorer.

Lad Arbejderklassens Røst lyde over Landet !

Saalænge disse Ledere sidder paa udslagsgivende Poster indenfor Fagbevægelsen, vil Medlemmerne ikke undlade at kræve dem til Regnskab for deres Handlinger. Og Kravet om, at ogsaa Fagbevægelsens øverste Ledelse skal handle i Modstandens Aand, vil ikke standse.

KRÆV AF D.s.F. LEDERNE, at de nu, da de tyske Nazister paa trods af alle Advarsler har iværksat Jødeforfølgelser, paa Arbejderklassens Vegne protesterer herimod og utvetydigt fordømmer Deportationen til Tyskland af Tusinder af danske Medborgere, heriblandt en Række kendte faglige Tillidsmænd.

SEND PROTESTER TIL TYSKERNE direkte fra Arbejdspladser, fra Fagforeningsbestyrelser og fra Generalforsamlinger. I den Protestkampagne, som omfatter Professorer, Embedsmænd, Studenter, Erhvervene og mange andre Kredse af det danske Folk, maa Arbejderklassens Røst ikke mangle. Lad den lyde fra hele Landet, og lad Protestaktionen følge af Modstand og atter Modstand.

FORTSÆT KAMPEN for Lønudligning, Risikotillæg og andre aktuelle faglige Spørgsmaal. Yd fortsat Modstand mod alle sociale Forringelser.

FORLANG OKTOBERGENERALFORSAMLINGERNE AFHOLDT og sæt Overenskomstsituationen paa Dagsordenen Kan Generalforsamling ikke afholdes, fordi Tyskerne forbyder det, saa paalæg fra Arbejdspladserne D.s.F.s Forretningsudvalg i Aar at opsige Overenskomsterne og rejse Lønkrav, der giver fuld Dækning for Prisstigningerne.

SLUT RÆKKERNE og hold dem rene for Stikkere, uanset hvilke Maske de optræder under !

STYRK DEN ENHED OG DET SAMMENHOLD, SOM HIDTIL HAR PRÆGET ARBEJDERBEVÆGELSENS OPTRÆDEN!

Danmarks kommunistiske Parti.

.....

De sovjetrussiske Fagforeningers Tidsskrift "KRIGEN OG ARBEJDERKLASSEN" offentliggjorde den lo. Okt. nedenstaaende Artikel: "Krigens Varighed".

Hr. Harry Hopkins, en kendt Skikkelse i Amerikas politiske Liv...., har for nylig i "American Magazine" publiceret en Artikel om Krigens Udsigter. Han har utvivlsomt Ret, naar han drager til Felts mod dem, der forsøger at undervurdere Fjendens Styrke og tror paa en let Sejr f.Eks. ved Luftangreb alene. Men af denne korrekte Vurdering, at Fjenden stadig er stærk, drager han den Konklusion, at de Allierede endnu har to Aars vanskelig Kamp foran sig paa Krigens Fronter. Hr. Hopkins paastaar, at denne Anskuelse deles af amerikanske politiske Kredse. Han skriver, at Sejren over baade Japan og Tyskland vil være vundet i 1945, hvilket han ikke betragter som for fjernt et Tidspunkt. Saaledes skulde Krigen efter Hopkins' Mening vare ialt 6 Aar; han mener, det ikke er for lang Tid i Betragtning af, at man har at gøre med saa haardnakket en Fjende som Hitler-Tyskland.

Os forekommer dette at være en temmelig eensidig Maade at se Tingene paa. Selvfølgelig kan det ud fra et snævert militært og teknisk Standpunkt synes et tiltrækkende Perspektiv, at umaadelige Hære og en eksempelløs Overlegenhed i Vaaben og Materiel bringes til Veje i Ro og Mag og da sættes ind i det afgørende Slag. Ud fra en saadan Betragtningsmaade vil to Aar endnu ikke være noget særligt langt Tidsrum. Men herved undlader man at tage visse andre Faktorer af ikke mindre Vigtighed med i Betragtning. Naar alt kommer til alt, er Krig ikke udelukkende et gigantisk Sammenstød mellem Militærmaskiner. Krig er tillige en social og politisk Foreteelse, og den nuværende Krig har radikalt grebet ind i Hundreder Millioner Menneskers Liv og tvunget dem til at ændre deres daglige Tilværelse, den har uddybet de Modsætningsforhold, som raader i Nutidens Samfund, og jo længere Krigen varer, des mere vil den uddybe dem og skabe nye politiske Perspektiver. Det er en Selvfølge, at denne Betragtningsmaade ikke maa overses i nogen Vurdering af Krigens Udsigter, specielt hvad angaar dens Varighed.

Sovjetunionens Stilling til disse Forhold er fuldstændig klar. I over to Aar har Sovjetunionen været indviklet i en Kamp paa Liv og Død mod praktisk talt hele Hitlers Krigsmaskine.. Nogle af de rigeste Egne er lagt øde af Hitlers plyndrende Bander, og et betydeligt Territorium er stadig i deres Haand. Hver Dag, Krigen varer, betyder Døden for mange Sovjetborgere og tilføjer vort Land ikke ringe Skade. Naar dette er Tilfældet, er det næppe nødvendigt yderligere at bevise, at Sovjetunionen er levende interesseret i en hurtig Afslutning paa Krigen og i at hindre en hvilken som helst Forlængelse af Krigen.

Men hvordan staar Sagen set fra vore engelske-amerikanske Allieredes Synspunkt ? Maa vi regne med, at Krigens Varighed for dem er mere eller mindre ligegyldig Sag...? Selvfølgelig ikke! En af Følgerne af en langvarig Krig i vor Tid og en Følge, som kræver alvorlig Overvejelse er, at der sker en Forskydning i den relative Betydning af de militære og politiske Faktorer, som bestemmer Krigens Forløb og Udfald. Jo længere Krigen varer, des mindre relativ Betydning faar de rent militære Faktorer, dvs. de væbnede Styrkers Operationer, som er under Regeringernes fuldstændige Kontrol, og des større relativ Betydning faar de politiske Faktorer, de sociale Modsætninger, som de krigsførende Landes Regeringer har uendelig meget vanskeligere ved at holde under Kontrol og regulerende Indflydelse.

Dette bevises af Krigshistorien. Lad os mindes Verdenskrig Nummer eet. Denne Krig varede i over 4 Aar. Hvad blev i dette Tilfælde Resultatet af Krigens Langvarighed? Et af de vigtigste Resultater af den langvarige Krig og den politiske Krise, som fulgte i dens Fodspor, var Tsarismens fuldstændige Sammenbrud i Rusland i Krigens tredie Aar, hvilket medførte umaadelige Forandringer i de forhaandenværende internationale Forhold.

8 Maaneder efter Tsarismens Sammenbrud, mens Krigen stadig vedvarede, og den politiske Krise yderligere forværredes, udbrød Oktoberrevolutionen, som skabte en fuldstændig ny Stat, Arbejdernes og Bøndernes Sovjetrepublik, der er blevet Nationernes stærkeste Bolværk i Kampen mod Fascismen.

Tilmed var disse verdenshistoriske Begivenheder ikke de eneste Følger af den politiske Krise. Der skete umaadelige Omvæltninger i andre Lande, navnlig i de besejrede Lande. Under Indflydelse af den langvarige Krig og den tyske Hærs aabenbare Magtesløshed til yderligere Modstand brød Kejsertyskland fuldstændig sammen, selv før de sejrende Nationers Hære gik ind i Landet....

I denne Krig er endnu flere Lande inddraget end i 1918. Det er en veritabel Verdenskrig. Krigens Uvejr er brudt løs over hele Verden, og ydermere er det en Kendsgerning, at denne Krig præges af stadig stigende Heftighed og større Ødelæggelser end 1. Verdenskrig. Og endelig har den allerede varet længere Verdenskrig Nummer eet.

Naar dette er Tilfælde, kan der saa være nogen Tvivl om, at for hver Dag og Maaned, Krigen varer, tilspidses de sociale Forhold, særlig i Europas Lande ? Sult og Epidemier, Hærgen og Plyndringer, Undertrykkelse, Forfølgelse og blodig Terror er Hundrede af Millioner Menneskers daglige Lod under Hitlers Jernhæl. I Polen og Tjekoslovakiet, Frankrig, Belgien og Holland, Norge og Danmark, Jugoslavien og Grækenland er Befolkningen kastet ud i uanede Lidelser, og der er fremkaldt Følelser af umaadeligt Had, Vrede og Fortvivlelse. Herom vidner ikke alene de jogoslaviske Partisaners heroiske Kamp og Folkehævnernes Virksomhed i Polen, Frankrig og Norge, men selv Begivenhederne i saa fredeligt et Land som Danmark. Det er en Selvfølge, at Befolkningen i de Hitler-okkuperede Lande higer mod at faa Slut paa Krigen tidligst muligt og afryste de tysk-fascistiske Okkupanters Aag. Sovjetunionens Folk, som maa udstaa saa eksempelløse Prøvelser, forstaa Længslen hos Befolkningen i de okkuperede Lande, efter at forkorte Krigens Varighed og gøre en hurtig Ende paa Hitlertyskland.

Samtidig stiger Utilfredsheden med Forlængelsen af Krigen hos TysklandsForbundsfæller, navnlig eftersom Tyskland lider flere og flere Nederlag paa Fronterne. Dette bevises særlig slaaende af Begivenhederne i Italien, hvor Ønsket om at gøre Slut paa Krigen deles af Befolkningens brede Masse.

Kun Hitler, som nu har mistet enhver Udsigt til Sejr, har nogen Interesse i at forlænge Krigen. Hopkins har utvivlsomt Ret, naar han skriver, at Hitler og hans Bande kæmper saa haardnakket, fordi de frygter

Masserne i Europa, frygter det russiske Folks Hævn og de Forenede Nationers retfærdige Gengældelse. Han siger endvidere, at de har god Grund til at frygte, og tilføjer, at mens de ikke længere gør sig nogen Forhaabning om at vinde Krigen, haaber de paa at trække Krigen i Langdrag for tilsidst at kunne opnaa en Kompromisfred. Hopkins afviser med Rette den blotte Tanke om en Kompromisfred. Men det er ikke tilstrækkeligt. Det er ogsaa af Vigtighed at kuldkaste det Ønske om at forhale Krigen, som er Hitlerbandens sidste Haab....

Paa den anden Side danner Sovjetunionen, England og Amerika en mægtig politisk og militær Koalition, som nu raader over et mægtig Arsenal, vældige Hære og alle de nødvendige Vaaben til at forhindre Fjenden i at forhale Krigen. De Allierede Magter har idag alt, hvad de behøver for afgørende at forkorte Krigens Varighed, dersom de blot drager Fordel af de militære Faktorer. Det eneste, det nu gælder om, er at træffe de dertil svarende, nødvendige positive Beslutninger. Det, som idag interesserer Sovjetunionens, Englands og Amerikas Befolkning, er, at de ansvarlige Mænd nu træffer de praktiske Afgørelser og ikke yderligere forhaler dette Spørgsmaal. Det er de Allierede Landes tvingende nødvendige fælles Sag a forhindre Forhalingen af Krigen.

Udsendt sidst i Oktober 1943. - B.H.

Særnummer **1. November 1943**

LAND OG FOLK

Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti

FRIHEDSKÆMPEREN

Jord- og Betonarbejder *Aage Nielsen*

dræbt af Gestapo

Onsdag den 22. September arresterede Gestapo Jord- og Betonarbejder AAGE NIELSEN paa Nørrebros Runddel. Han kom for at aflevere noget Sprængstof til Mekaniker Jens Olsen, Husum, som havde anmodet Aage Nielsen og hans Kammerater om at assistere ved en Sabotagehandling mod Automobilfirmaet Lystrup, men i Mellemtiden havde forraadt Frihedskæmperne tll Gestapo.

Jens Olsen fik kort Tid efter den Skæbne, han havde fortjent, og som enhver, der udleverer Danskere til de tyske Bødler, udsætter sig for. Han blev den 6. Oktober fundet i Husum Mose med et Skud gennem Hovedet.

Det var en rankrygget Frihedskæmper, Gestapo takket være den usle Forræder fik i sine Klør:

Frihedskæmperen Aage Nielsen.

Aage Nielsen fødtes i et Arbejderhjem paa Nørrebro den 8. August 1918 som Søn af Maskinarbejder C. V. Nielsen.

Fra sine tidligste Aar var han levende interesseret i Samfundsspørgsmaal, og i sit korte Liv var han altid at finde der, hvor der kæmpedes mod Undertrykkelse, der, hvor Kampen for Frihed og Folkets elementære Rettigheder stod. —

Det var for ham en ganske naturlig Sag, at han i August 1936, to Dage efter at være fyldt 18 Aar, sammen med sine to Brødre Kaj og Harald som de første Danskere begav sig til Spanien for at kæmpe for Demokratiet og Folkets Sag paa det spanske Folks Side. De tre Brødre skyede ingen Anstrengelser for at opfylde hvad de betragtede som deres simple Pligt som frihedselskende Mennesker. De cyklede gennem Tyskland, men da Pengene var smaa, maatte Cyklerne sælges, og hele Turen gennem Frankrig tilbagelagdes til Fods.

I 18 Maaneder kæmpede Aage Nielsen i Spanien.

Først kom han til Nordfronten, hvor han i Centuria Thälmann deltog i Kampene ved Saragossa. Derfra forflyttedes han til en Maskingeværgruppe og deltog som Maskingeværfører i Kampene ved Madrid under Hans Beimlers Ledelse.

Under en af de seneste Kampe om Universitetsbyen var Regimentets Fane i Fare for at gaa tabt, men Aage Nielsen stormede alene frem og bjergede den.

Aage Nielsen og hans to Brødre modtog som de første i den Internationale Brigade Ordenen Bandera de Sangre (Blodets Fane).

I Spanien kæmpede Aage Nielsen sammen med frihedselskende Mennesker af alle politiske Afskygninger. Selv var han fra 13 Aars Alderen knyttet til den kommunistiske Bevægelse, først gennem Børneorganisationen, senere gennem Ungdomsforbundet og ved sin Død som Medlem af Danmarks kommunistiske Parti. Gennem sin politiske Udvikling lærte han hurtigt, hvilken Betydning Samarbejdet

mellem Folkene og i Særdeleshed Arbejderklsssens Enhed har for Kampen mod Fascismen, og i nogle Artikler i *ARBEJDERBLADET* i 1937, skrevet i Spanien, beklagede han bittert, at ledende Socialdemokrater her i Landet gik imod Enhedsfrontdemonstrationen paa 1. Majdagen. I klare og jævne Ord manede den unge Aage Nielsen til Samling. Han kunde gøre det med saa meget desto større Vægt, som han netop under Kampene i Spanien havde erfaret, hvilken Styrke Arbejderklassen og Folket besidder, naar det er enigt.

Krigen i Spanien sluttede, og Aage Nielsen vendte tilbage til Danmark — ikke for at lægge sig til Hvile, men for at fortsætte Kampen mod Fascismen.

Under hele den tyske Besættelse af Danmark har Aage Nielsen været at finde i Modstandsfrontens forreste Rækker. Tyskerne var klar over, at han hørte til deres mest uforsonlige Modstandere, og under Razziaerne i November 1942 blev han sammen med Hundreder af andre arresteret, men det lykkedes ham allerede efter 5 Maaneders Forløb paany at melde sig i Frihedskæmpernes Rækker.

Hans Bedrifter kan ikke idag fortælles i Enkeltheder. Det vilde være for værdifuldt Materiale at udlevere til Gestapo. Vi maa derfor nøjes med at fastslaa, at Aage Nielsen har været med og oftest i Spidsen for de Grupper af uforfærdede Folk, som ved deres Indsats har vundet hele Folkets begejstrede Tilslutning og Anerkendelse.

Han skildres af sine Kammerater som beslutsom og overordentlig modig. Selv ikke Gestapo formaaede at knække ham. I næsten en Maaned befandt han sig i Bødlernes Kløer og var udsat for deres mest sadistiske Forhørsmetoder. Men han gav sig ikke. Hvad han har været udsat for, ved kun Gestapo og han selv, men for os staar det fast, at hans Mund forblev lukket. Han døde uden at røbe noget som helst om sine Kammerater og sit Arbejde.

I et Brev, som hans Forældre først modtog paa hans Begravelsesdag, ser man, hvor afkræftet denne unge kraftige Mand var blevet paa mindre end en Maaned. Haandskriften var rystende og næsten ulæselig. Det stod ham klart, skrev han, at han var Døden nær — og kun derfor havde han faaet Tilladelse til at skrive dette Brev. I mere end en Uge før sin Død fik han hverken Mad eller Drikke, og da Forældrene saa hans Lig, kunde de næppe genkende ham, saa afmagret var han.

Aage Nielsen begravedes den 24. Oktober fra Vestre Kirkegaard. Begravelsen var fastsat til Kl. 13, men Kl. 8,30 meddelte Politiet Familien, at Begravelsen skulde foregaa i dybeste Hemmelighed allerede Kl. 10. Tyskerne ønskede hermed at forhindre det danske Folk i at vise en af dets Frihedskæmpere den sidste Ære, men Tyskerne forregnede sig. Længe før Kl. 13 var alle Sporvogne mod Vestre Kirkegaard overfyldt med Folk, der ønskede at deltage i Højtideligheden, og Kl. 13 var der paa Vestre Kirkegaard forsamlet en mange Tusindtallig Menneskemængde, som ved Graven paahørte Mindeord af Fagforeningskammerater og sang »Altid frejdig naar du gaar«, »Der er et yndigt Land« og »I Flugt gaar Tiden over Livets Bølge«.

Aldrig har vel sidste Vers i den gamle Salme

»Kæmp for alt, hvad du har kært,
dø, om saa det gælder,
da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller«

— passet bedre end ved denne Lejlighed. Et Væld af Kranse og Blomster smykkede Graven. Paa de fleste Kransebaand stod blot det lille Ord, der her betød saa meget: TAK! — Dette lille Ord udtrykker i Virkeligheden den Følelse, som hele Folket nærer overfor sin gode Søn, Aage Nielsen.

Frihedskampen har ved Aage Nielsens Død lidt et føleligt Tab, men der er ingen Tvivl om, at netop han ved sit Eksempel har bidraget til, at det Arbejde, som han maatte forlade, vil blive taget op og ndført af andre.

Hans Indsats vil ikke blive glemt. Hele det danske Folk vil stræbe efter en snarlig Hævn Hævn over hans Mordere!

Danmarks kommunistiske Parti.

Særnummer **November 1943**

LAND OG FOLK

Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti

FREMAD TIL SEJREN!

HÆVN OG DØD OVER DE TYSKE OKKUPANTER!

Stalins Tale ved Moskva-Sovjettens Fællesmøde med Partiorganisationerne og de sociale Organisationer i Moskva d. 6. November 1943

Kammerater! I Dag fejrer Sovjetunionens Folk den 26. Aarsdag for den store socialistiske Oktoberrevolution. For tredie Gang fejrer vort Land Aarsdagen for sin Folkerevolution under Fædrelandskrigens Betingelser.

I Oktober 1941 gennemlevede vort Fædreland svære Dage. Fjenden trængte frem til Hovedstaden, han omringede Leningrad til Lands, og vore Tropper var nødt til at gaa tilbage. Det krævede uhyre Anstrengelser af Hæren og af alle Folkets Kræfter at standse Fjenden og ved Moskva tilføje ham et haardt Slag.

I Oktober 1942 var Faren for vort Fædreland blevet endnu større. Fjenden stod dengang ca. 120 km fra Moskva, var trængt ind i Stalingrad og var marcheret ind i Kaukasusbjergenes Udløbere. Men heller ikke i disse svære Dage tabte Hæren og Folket Modet, men bar standhaftigt alle Prøvelser. De fandt i sig Kraften til at standse Fjenden og tilføje ham et Kontraslag. Tro mod den store Lenins Testamente, under Indsats af alle Kræfter og af Livet, forsvarede de Oktoberrevolutionens Erobringer.

Som bekendt var Hærens og Folkets Anstrengelser ikke forgæves. Kort efter Oktoberdagene forrige Aar gik vore Tropper over til Offensiv og tilføjede paany Tyskerne et haardt Slag, først ved Stalingrad, i Kaukasus og ved Dons mellemste Løb, derefter, i Begyndelsen af 1943, ved Velikije Luki, ved Leningrad og i Omraadet ved Rsjef og Vjasma.

Siden dengang har den Røde Hær ikke mere ladet Initiativet glide sig af Hænde. Dens Slag blev under hele Sommeren dette Aar stadig kraftigere, dens Kampdygtighed voksede Maaned for Maaned. Siden den Tid har vore Tropper vundet store Sejre. Tyskerne derimod lider det ene Nederlag efter det andet. Hvor store Anstrengelser Fjenden end gør sig, lykkes det ham trods alt ikke at vinde blot en enkelt nogenlunde nævneværdig Sejr paa den sovjetisk-tyske Front.

1. *Det radikale Omsvings Aar*

Det forløbne Aar, fra den 25. til den 26. Aarsdag for Oktoberrevolutionen, er Omsvingets Aar i Fædrelandskrigen. Dette Aar var Omsvingets Aar, navnlig fordi det i dette Aar for første Gang siden Krigens Begyndelse lykkedes den Røde Hær at gennemføre en stor Sommeroffensiv mod de tyske Tropper, hvorved de fascistiske tyske Tropper under vor Hærs Slag blev tvunget til skyndsomt at rømme erobret Territorium. Ikke sjældent maatte de for at redde sig fra Indkredsning gribe Flugten og efterlade store Mængder Krigsmateriel, Vaaben, Ammunitionsdepoter og saarede Officerer og Soldater paa Slagmarken.

Paa denne Maade blev vort Sommerfelttogs Resultater i anden Halvdel af dette Aar til en Fortsættelse og Fuldendelse af Resultaterne i vort Vinterfelttog ved Aarets Begyndelse.

Nu, da den Røde Hær i Sommer under Udviklingen af Vinterfelttogets Resultater har tilføjet de tyske Tropper et mægtigt Slag, kan man betragte Legenden om, at den Røde Hær ikke skulde være i Stand til om Sommeren at gennemføre en sejrrig Offensiv, som endelig begravet. Det forløbne Aar har vist, at den Røde Hær kan angribe lige saa godt om Sommeren som om Vinteren.

Som Resultat af disse Offensivoperationer er det lykkedes vore Tropper i det forløbne Aar kæmpende at tilbagelægge fra 500 km paa den centrale Del af Fronten til 1300 km i Syd *(Bifald)*, hvorved de har befriet et Territorium paa næsten 1 Million Kvadratkilometer, d.v.s. næsten to Trediedele af den Sovjetjord, som Fjenden midlertidigt havde erobret. Derved blev de fjendtlige Tropper kastet tilbage fra Vladikaukas til Kherson, fra Elista til Krivoj Rog, fra Stalingrad til Kijef, fra Voronesh til Gomel, fra Vjasma og Rsjef til Forterrænet ved Orsha og Vitebsk.

Tyskerne, som ikke stolede paa Holdbarheden af deres tidligere Resultater paa den sovjetisk-tyske Front, havde gennem længere Tid paa Forhaand bygget mægtige Forsvarszoner, navnlig ved de store Floder, men hverken Floderne eller de mægtige Befæstningsanlæg har reddet Tyskerne i dette Aars Kampe. Vore Tropper ødelagde Tyskernes Forsvar og paa kun 3 Sommermaaneder af Aaret 1943 forcerede de mesterligt 4 Flodløb, som udgjorde meget svære Forhindringer, nemlig den nordlige

Donets, Desna, Sosh og Dnjepr. Jeg taler slet ikke om saadanne Forhindringer som det tyske Forsvar ved Floden Mius vest for Rostof, og ved Floden Molotsjnaja ved Melitopol. Nu slaar den Røde Hær i sejrrige Kampe Fjenden paa den anden Side Dnjepr.

Dette Aar var Omsvingets Aar, ogsaa fordi det lykkedes den Røde Hær paa forholdsvis kort Tid at sønderslaa de fascistiske tyske Troppers mest erfarne, gamle Kadrer og rive dem op, mens dens egne Kadrer i det forløbne Aars Offensivkampe samtidig er blevet hærdet og forøget.

I det forløbne Aar har den fascistiske tyske Armé i Kampene paa den sovjetisk-tyske Front mistet over 4 Mill. Soldater og Officerer, deraf ikke mindre end 1.800.000 i døde. Desuden mistede Tyskerne i Løbet af dette Aar over 14.000 Flyvemaskiner, over 25.000 Tanks og ikke mindre end 40.000 Kanoner.

I Dag er den fascistiske tyske Armé ikke mere det, den var ved Krigens Begyndelse. Mens den ved Krigens Begyndelse besad en tilstrækkelig Mængde erfarne Kadrer, er den nu udvandet med nybagte, unge, uerfarne Officerer, som Tyskerne i største Hast kaster frem til Fronten, fordi de hverken har den nødvendige Reserve af Officerer eller har Tid til at uddanne dem.

Et ganske andet Billede frembyder den Røde Hær i Dag. Dens Kadrer er modnede og hærdede i det forløbne Aars sejrrige Offensivkampe. Dens Bestand af kampprøvede Kadrer er vokset og vil yderligere vokse, da Tilstedeværelsen af de nødvendige Officersreserver giver den Tid til og Mulighed for at skole de unge Officerskadrer og stille dem paa ansvarsfulde Poster.

Det er betegnende, at i Stedet for de 240 Divisioner, som forrige Aar stod overfor os paa Fronten, og hvoraf de 179 var tyske, staar der i Aar over for os 257 Divisioner, hvoraf de 207 er tyske. Tyskerne vil aabenbart gerne kompensere deres Divisioners synkende Kvalitet ved at forhøje deres Antal, men deres Nederlag i det forløbne Aar viser, at den ringere Kvalitet af Divisionerne ikke kan opvejes ved at forhøje deres Antal.

Fra et rent militært Standpunkt var de tyske Troppers Nederlag paa vor Front ved Slutningen af dette Aar paa Forhaand afgjort gennem to Begivenheder af største Rækkevidde, Slaget ved Stalingrad og Slaget ved Kursk.

Slaget ved Stalingrad endte med Indkredsningen og Tilintetgørelsen af en 300.000 Mand stærk tysk Hær og Tilfangetagelsen af ca. en Trediedel af de indkredsede Tropper. For at faa en Forestilling om Omfanget af det blodige Slag, som udspilledes paa Stalingrads Sletter, og som er uden Lige i Historien, maa man vide, at efter Afslutningen af Slaget ved Stalingrad blev der fundet og begravet 147.200 Lig af tyske Soldater og Officerer, mens der var 46.700 faldne Sovjetsoldater og -Officerer. Stalingrad var Solnedgangen for den fascistiske tyske Armé. Efter det blodige Slag ved Stalingrad kunde Tyskerne som bekendt ikke mere komme til Hægterne.

Hvad nu Slaget ved Kursk angaar, saa endte det med Tilintetgørelsen af de fascistiske tyske Troppers 2 angribende Hovedstyrker og med vore Troppers Overgang til Modoffensiven, som saa udviklede sig til den Røde Hærs mægtige Sommeroffensiv. Slaget ved Kursk begyndte med Tyskernes Offensiv mod Kursk fra Nord og Syd. Det var Tyskernes sidste Forsøg paa at gennemføre en stor Sommeroffensiv for i Tilfælde af Sejr at genvinde det tabte. Offensiven led som bekendt Skibbrud. Den Røde Hær slog ikke blot Tyskernes Offensiv tilbage, men gik selv til Offensiv og kastede i en Række paa hinanden følgende Slag i Sommerperioden de fascistiske tyske Tropper tilbage over Dnjepr. Hvis Slaget ved Stalingrad var et Varsel om den fascistiske tyske Hærs Undergang, saa førte Slaget ved Kursk denne Hær til Katastrofens Rand.

Dette Aar var endelig ogsaa Omsvingets Aar, fordi den Røde Hærs sejrrige Offensiv radikalt forværrede det fascistiske Tysklands økonomiske, militære og politiske Stilling og bragte det ind i den alvorligste Krise. Det var Tyskernes Tanke i denne Sommer at gennemføre en heldig Offensiv paa den sovjetisk-tyske Front for at genvinde det tabte Territorium og afstive deres vaklende Autoritet i Europa, men den Røde Hær har forpurret Tyskernes Planer. Den har tilbagevist deres Offensiv, er selv gaaet over til Offensiv, har drevet Tyskerne tilbage mod Vest og har dermed fuldstændig pulveriseret de tyske Vaabens Autoritet.

Tyskerne haabede at kunne trække Krigen i Langdrag. De begyndte at bygge Forsvarslinier og »Forsvarsvolde« og forkyndte højlydt for Alverden, hvor uindtagelig deres nye Forsvar var. Men den Røde Hær har ogsaa her krydset Tyskernes Planer. Den har gennembrudt deres Linier og »Volde«, den fortsætter sin sejrrige Offensiv og giver dem ikke Tid til at trække Krigen i Langdrag.

Det var Tyskernes Tanke at genoprette Stillingen ved Fronten ved Hjælp af den »totale« Mobilisering, men Begivenhederne har ogsaa her krydset Tyskernes Planer. Sommerfelttoget har allerede slugt to Trediedele af de »totalt« mobiliserede, men det er ikke til at mærke, at denne Omstændighed har fremkaldt en Forbedring i Perspektivet for den tyske fascistiske Armé. Det kan være, at der kommer nok en »Total«mobilisering, men der er ingen som helst Grund til at antage, at en Gentagelse af en saadan Forholdsregel kan føre til noget andet end et totalt Sammenbrud af en vis Stat. *(Stærkt Bifald).*

Det var Tyskernes Tanke at bevare et fast

Sovjetunionens Øverstkommanderende, J. Stalin

Greb om Ukraine for at sikre sig Landbrugsproduktionen dér til deres Armé og at udnytte Donetskullene til Arméen og Jernbanerne. De har ogsaa her forregnet sig. Ved den Røde Hærs sejrrige Offensiv har Tyskerne ikke alene mistet Donetskullene, men ogsaa de rigeste Kornomraader i Ukraine, og der er ikke den ringeste Grund til at tro, at de i den nærmeste Tid ikke ogsaa mister den øvrige Del af Ukraine. *(Stærkt Bifald).*

Det er forstaaeligt, at alle disse Fejlregninger nødvendigvis maatte forværre Hitler-Tysklands økonomiske, militære og politiske Situation og faktisk ogsaa radikalt har forværret den. Det fascistiske Tyskland gennemgaar en svær Krise. Det staar foran Katastrofen.

2. *Hele Folkets Hjælp til Fronten*

Den Røde Hærs Sejre vilde være umulige uden Folkets Støtte, uden Sovjetmenneskenes opofrende Arbejde i Fabrikker og Værker, i Malm- og Kulgruber, i Transportvæsen og Landbrug. Sovjetfolket har under de vanskeligste Krigsforhold forstaaet at forsyne sin Hær med alt ubetinget nødvendigt og har uafbrudt forbedret dens Kampudrustning. Det er ikke paa noget Tidspunkt under Krigen lykkedes Fjenden at overgaa vor Hær i Vaabnenes Kvalitet. Vor Industri gav ligeledes Fronten Kampudrustning i stadig større Kvantiteter. Det forløbne Aar var ikke blot for de militære Operationers Vedkommende Omsvingets Aar, men ogsaa hvad vort Baglands Arbejde angaar.

Vi har ikke længere saadanne Opgaver at klare som Evakueringen af Bedrifter østpaa og Omstillingen af Industrien til Krigsproduktion. Sovjetstaten har nu en gnidningsløst arbejdende og hurtigt voksende Krigshusholdning. Alle Folkets Bestræbelser kunde altsaa koncentreres om at øge Produktionen og yderligere fuldkommengøre Kampudrustningen, navnlig Tanks, Flyvemaskiner, Kanoner og automatiske Kanoner. Derved har vi naaet store Resultater. Støttet paa hele Folkets Medarbejde fik den Røde Hær uafbrudt Kampudrustning, lod Millioner af Bomber, Miner og Granater hagle ned over Fjenden og førte Tusinder af Tanks og Flyvemaskiner i Kamp. Man kan med fuld Ret sige, at Sovjetmenneskenes opofrende Arbejde i Baglandet i lige saa høj Grad som den Røde Hærs heroiske Kamp vil gaa ind i Historien som en eksempelløs Stordaad, udført af Folket for at værne Fædrelandet. *(Langvarigt Bifald).*

Sovjetarbejderne, som i den fredelige Opbygnings Aar havde skabt en højtudviklet, ydedygtig socialistisk Industri, udviklede i Fædrelandskrigens Dage virkelig Arbejdsheroisme i anspændt, lidenskabeligt Arbejde for Fronten. Det er alle bekendt, at Hitler-Fascisterne i Krigen mod Sovjetunionen ikke blot raader over Tysklands højt udviklede Industri, men tillige over den ret ydedygtige Industri i Vasallandene og de okkuperede Lande. Trods dette kunde Hitler-Fascisterne ikke opretholde den kvantitative Overlegenhed i Krigsmateriel, som de havde i Krigens Begyndelse. Naar Fjendens kvantitative Overlegenhed i Tanks, Flyvemaskiner, Granatkastere og Maskinpistoler i Dag er en Saga blot, naar vor Hær i Dag ikke lider nogen alvorlig Mangel paa Kampudrustning og Ammunition, saa har navnlig vor Arbejderklasse Æren af dette. *(Stormende Bifald).*

Bønderne i Sovjetunionen, som i den fredelige Opbygnings Aar omformede det tilbagestaaende Landbrug paa Grundlag af Kollektivbrugssystemet og gjorde det til et fremskredent Landbrug, har i Fædrelandskrigens Dage lagt en saa høj Bevidsthed om Folkets Helhedsinteresser for Dagen, at det ikke har sin Lige i Landsbyens Historie. Ved opofrende Arbejde for Fronten viste de, at Sovjetbønderne opfatter den nuværende Krig mod Tyskerne som deres Livssag, som en Krig for deres eget Liv og deres Frihed. Det er bekendt, at vort Land ved de fascistiske Horders Indbrud midlertidigt mistede Landbrugsarealerne i Ukraine og ved Don og Kuban, og alligevel forsynede vore Kollektivbrug og Sovjetbrug uden alvorlige Forstyrrelser Hæren og Landet med Levnedsmidler. Uden Kollektivbrugsordningen, uden Kollektivbøndernes og Bondekvindernes opofrende Arbejde havde vi naturligvis ikke kunnet løse denne yderst vanskelige Opgave. Naar vor Hær i Krigens tredie Aar ikke lider Mangel paa Levnedsmidler, naar vort Folk bliver forsynet med Levnedsmidler og Industrien med Raastoffer, saa er det et Bevis paa Styrken og Livskraften i Kollektivbrugssystemet, et Bevis for Kollektivbøndernes Patriotisme. *(Langvarigt Bifald).*

En stor Rolle i Hjælpen til Fronten har vort *Transportvæsen* spillet, navnlig Jernbanevæsenet, men ogsaa Flod-, Sø- og Lastvognstransporten. Transportvæsenet er som bekendt det vigtigste Forbindelsesmiddel mellem Baglandet og Fronten. Man kan producere en Mængde Vaaben og Ammunition, men hvis det ikke rettidigt bliver transporteret til Fronten, kan det ende med at blive værdiløst Kram for Fronten. Man maa sige, at for den rettidige Forsyning af Fronten med Vaaben, Ammunition, Levnedsmidler, Beklædning o. s. v. har Transportvæsenets Rolle været afgørende. Naar det trods Krigstidens Vanskeligheder og Mangel paa Brændstof alligevel er lykkedes at forsyne Fronten med alt nødvendigt, saa maa man i første Række tilskrive vore Transportarbejdere og Funktionærer Æren herfor. *(Langvarigt Bifald).*

Heller ikke vor *Intelligens* staar tilbage for Arbejderklassen og Bønderne hvad Hjælpen til Fronten angaar. Sovjetintelligensen arbejder hengivent for vort Lands Forsvar, forbedrer uafbrudt Udrustningen og Produktionens Teknik og Organisation. De hjælper Arbejderne og Kollektivbønderne, de fremmer Industriens og Landbrugets Upsving, de bringer under Krigens Forhold Sovjdtvidenskaben og Kulturen videre frem. Det gør vor Intelligens Ære. *(Langvarigt Bifald).*

Alle Nationer i Sovjetunionen har endrægtigt rejst sig til Forsvar for deres Fædreland. De

betragter med Rette den nuværende Fædrelandskrig som en Fællessag for alle arbejdende uden Hensyn til Nationalitet og Trosbekendelse. I Dag kan selv Hitler-Fascisterne indse, hvor haabløst dumme deres Spekulationer om Splid og Sammenstød mellem Sovjetnationerne var. Venskabet mellem Folkene i vort Land har bestaaet alle Krigens Vanskeligheder og Prøvelser og befæstes endnu mere under Sovjetmenneskenes fælles Kamp mod de fascistiske Landrøvere. Det er en af Sovjetunionens Kraftkilder. *(Stormende Bifald).*

Ligesom under den fredelige Opbygning saa Aar fremtræder Lenins Parti, Bolsjevikernes Parti, ogsaa i Krigens Aar som Sovjetfolkets førende og retningsgivende Kraft. Intet andet Parti havde eller har en saadan Autoritet blandt Folkemasserne som vort bolsjevikiske Parti, og det er forstaaeligt. Under Ledelse af Bolsjevikernes Parti har Arbejderne, Bønderne og Intelligensen i vort Land tilkæmpet sig Friheden og opbygget det socialistiske Samfund. I Fædrelandskrigens Dage har Partiet vist sig som Inspirator og Organisator af den almindelige Folkekamp mod de fascistiske Landrøvere. Partiet har ved sit organisatoriske Arbejde sammenfattet alle Sovjetmenneskenes Anstrengelser, og rettet alle vore Kræfter og Midler mod eet eneste Maal: Tilintetgørelsen af Fjenden.

I Krigens Tid er Partiet vokset endnu nøjere sammen med Folket. Det har forbundet sig endnu tættere med de brede Masser af Arbejdende. Det er en af vor Stats Kraftkilder. *(Stormende Bifald).*

Den nuværende Krig har med al Tydelighed bekræftet den kendte Udtalelse af Lenin, at Krigen er en alsidig Prøvelse af alle materielle og aandelige Kræfter i ethvert Folk. Krigenes Historie lærer os, at kun de Stater, som er denne Prøvelse voksen, som i økonomisk Udvikling og Organisation, i deres Troppers Dygtighed, Erfaring og Kamdaand, i Folkets Udholdenhed og Folkets Enhed under hele Krigens Varighed har vist sig stærkere end Modstanderen, kan sejre. Netop en saadan Stat er vor Stat. Sovjetstaten har aldrig været saa fast og urokkelig som nu i Fædrelandskrigens 3. Aar. Krigens Lærdomme vidner om, at Sovjetsystemet ikke blot i den fredelige Opbygnings Aar har vist sig som den bedste Organisationsform for Landets økonomiske og kulturelle Opsving, men ogsaa som den bedste Form for Mobilisering af alle Folkets Kræfter til Afværgelse af Fjendens Angreb under Krig. Den for 26 Aar siden oprettede Sovjetmagt har paa den historisk korteste Frist gjort vort Land til en uovervindelig Fæstning. Den Røde Hær har blandt alle Arméer i Verden det fasteste og paalideligste Bagland. Det er en af Sovjetunionens Kraftkilder. *(Stormende Bifald).*

Det er uden for al Tvivl, at Sovjetstaten er stærk og vil gaa endnu stærkere ud af Krigen. De tyske Landrøvere ødelægger og udplyndrer vort Land og forsøger dermed at undergrave vor Stats Magt. Den Røde Hærs Offensiv har i endnu større Omfang end før afsløret Hitlerarméens barbariske banditagtige Karakter. Tyskerne har i de af dem erobrede Omraader udryddet Hundredtusinder af vore fredelige Mennesker. Som de middelalderlige Barbarer, som Attilas Horder nedtramper de tyske Umennesker Markerne, brænder Byer og Landsbyer, ødelægger Industrivirksomheder og Kulturskatte. De tyske Skændselsgerninger vidner om Svaghed hos de tyske Landrøvere, for saaledes handler kun »Riddere for en Dag«, der ikke selv tror paa Sejren. Jo mere haabløs Hitler-Fascisternes Stilling bliver, des mere hæmningsløse bliver de i deres Bestialiteter og Røverier. Vort Folk vil ikke tilgive de tyske Umennesker disse Forbrydelser. Vi skal tvinge de tyske Forbrydere til at staa til Ansvar for alle deres Skændselsgerninger. *(Langvarigt, stormende Bifald).*

I de Omraader, hvor de fascistiske Pogromhelte midlertidigt har huseret, forestaar der os at genopbygge de ødelagte Byer og Landsbyer, Industrien, Transportvæsenet, Landbruget og Kulturcentrerne og at skabe normale Leveforhold for de Sovjetmennesker, som bliver befriet fra det fascistiske Slaveri. Nu er Genopbygningen af de befriede Omraader sat ind for fuld Damp, men det er kun Begyndelsen. Vi maa fuldkommen fjerne Følgerne af Tyskernes Huseren i de fra den tyske Okkupation befriede Omraader. Det er en stor Opgave for hele Folket, men vi kan, og vi maa løse denne svære Opgave paa kortest Tid.

3. *Konsolideringen af Anti-Hitler-Koalitionen og Opløsningen i den fascistiske Blok*

Det forløbne Aar var Omsvingets Aar ikke blot i Sovjetlandets Fædrelandskrig, men i hele Verdenskrigen. De Forandringer, som i dette Aar er foregaaet i den militære og udenrigspolitisks Situation, har formet sig til Gunst for Sovjetunionen og de med os allierede Lande, og til Skade for Tyskland og dets Kumpaner i Europa. Resultaterne og Følgerne af den Røde Hærs Sejre gik langt ud over den sovjetisk-tyske Fronts Rammer. De forandrede hele Verdenskrigens videre Forløb og fik stor international Betydning. De allierede Landes Sejr over den fælles Fjende er rykket nærmere, og Forholdet mellem de Allierede, Kampfællesskabet mellem deres Arméer, er mod Fjendernes Forventning ikke blot ikke blevet svagere, men tværtimod forstærket og befæstet. Derom vidner ogsaa de historiske Beslutninger, som blev truffet paa Moskvakonferencen af Repræsentanter for Sovjetunionen, England og Amerika, og som for kort Tid siden blev meddelt i Pressen.

Nu er vore allierede Lande forenet i Beslutningen om at føre energiske fælles Slag mod Fjenden, hvad der vil føre til endelig Sejr over ham. I dette Aar blev den Røde Hære Slag mod de fascistiske tyske Tropper støttet af de Kamphandlinger, som vore Allierede foretog i Nordafrika, i Middelhavsomraadet og i Syditalien. Samtidig rettede og retter vore Allierede et grundigt Bombardement mod Tysklands vigtigste Industricentre og svækker derved i betydelig Grad Fjendens militære Kraft.

Naar man til alt dette yderligere føjer den Kendsgerning, at vore Allierede regelmæssigt har forsynet os med forskelligt Krigsmateriel og Raastoffer, kan man uden Overdrivelse sige, at de med alt dette væsentligt har bidraget til vort Sommerfelttogs Sejre.

Naturligvis kan de allierede Armeers nuværende Operationer i Sydeuropa endnu ikke betragtes som en anden Front, men det er dog altid noget i Retning af en anden Front Det er klart, at Oprettelsen af en virkelig anden Front i Europa, som ikke mere er fjern, vil fremskynde Sejren over Hitler-Tyskland og yderligere befæste Kampfællesskabet mellem de allierede Stater.

Saaledes viser Begivenhederne i det forløbne Aar tydeligt, at Anti-Hitler-Koalitionen er en paalidelig Alliance af Folkene, og at den er opbygget paa et fast Grundlag.

Nu er det allerede aabenbart for alle, at Hitler-Kliken ved at anstifte den nuværende Krig har ført Tyskland og dets Vedhæng ind i en haabløs Blindgade. De fascistiske Troppers Nederlag paa den sovjetisk-tyske Front og vore Alliereges Slag mod de italiensk-tyske Tropper har faaet hele den fascistiske Bloks Bygning til at vakle, og den falder nu fra hinanden for Øjnene af os. Italien er uigenkaldeligt gaaet ud af Hitler-Koalitionen. Mussolini kan ikke ændre noget derved, thi han er faktisk ikke andet end en Fange hos Tyskerne.

Nu kommer Turen til de andre Deltagere i Hitler-Koalitionen. Finland, Ungarn, Rumænien og de andre Hitler-Vasaller har tabt Modet paa Grund af Tysklands militære Mederlag, de har definitivt tabt Troen paa en for dem gunstig Udgang af Krigen og gør sig Bekymringer om, hvordan de skal komme op af den Sump, Hitler har slæbt dem ud i. Disse Hitlers Røver Kumpaner, der for ikke saa længe siden var villige Kreaturer for deres Skytsherre, de vil nu, da Tiden er kommet, hvor de skal staa til Ansvar for deres Røverier, prøve at redde sig ind i Buskadset — de søger et passende Øjeblik til ubemærket at slippe ud af Røverbanden. *(Latter).*

Da Deltagerne i Hitlerblokken traadte ind i Krigen, regnede de med en hurtig Sejr, og de opregnede paa Forhaand, hvad hver af dem skulde have — hvem der skulde have Kagerne, hvem det stegte Fjerkræ, og hvem Pryglene. Pryglene havde de naturligvis tiltænkt Fjenden, Kagerne og det stegte Fjerkræ sig selv. I Dag er det imidlertid klart, at Tyskland og dets Kumpaner ikke vil faa Kagerne og det stegte Fjerkræ, men at de maa tage Pryglene og dele dem imellem sig. *(Latter, Bifald).*

Hitlers Kumpaner, som ser disse lidet misundelsesværdige Perspektiver forude bryder nu Hovedet med, hvordan de med saa faa Prygl som muligt kan komme ud af Krigen. *(Latter).* Italiens Eksempel viser Hitlers Vasaller, at jo længere de udskyder det uundgaaelige Brud med Tyskerne og tillader dem at skalte og valte med deres Stater, desto større Ødelæggelser har deres Land i Vente, desto større Lidelser har deres Folk i Vente. Italiens Eksempel viser ogsaa, at Hitler-Tyskland overhovedet ikke tænker paa at beskytte sine Vasallande, men er besluttet paa at gøre dem til Skueplads for en ødelæggende Krig, blot for at forhale Timen for sin egen Tilintetgørelse.

Den tyske Fascismes Sag er tabt, og den blodige »Nyordning«, som den har oprettet, gaar sit Sammenbrud i Møde. I de okkuperede Lande i Europa modnes Udbruddet af Folkeharmen mod de fascistiske tyske Undertrykkere. Uigenkaldelig tabt er Hitler-Tysklands tidligere Prestige i de med det forbundne Lande og i de neutrale Lande. Undergravet er dets økonomiske og politiske Forbindelse med de neutrale Stater. Den Tid, da Hitlerkliken talte store Ord om Erobringen af et Verdensherredømme for Tyskerne, er forlængst forbi. Nu staar Tyskernes Hu som bekendt ikke mere til et Verdensherredømme, nu drømmer de ikke om fedt Rov — i Dag er de bange for deres eget Skind. *(Latter* og *Bifald).*

Dermed har Krigens Forløb bevist, at Forbundet mellem de fascistiske Stater aldrig har haft noget fast Grundlag. Hitler-Koalitionen er dannet paa Basis af dens Deltageres Erobringslyster. Saa længe Hitler-Fascisterne militært havde Heldet med sig, syntes den fascistiske Koalition at være en holdbar Forbindelse, men allerede Hitler-Troppernes første Nederlag medførte et faktisk Forfald af Røverblokken. Hitler-Tyskland og dets Vasaller staar paa Randen af Katastrofen.

De allierede Landes Sejr over Hitler-Tyskland vil rejse vigtige Spørgsmaal om Organiseringen og Genskabelsen af de europæiske Folks statslige, økonomiske og kulturelle Liv. Vor Regerings Politik i disse Spørgsmaal forbliver uændret. I Fællesskab med vore Allierede maa vi:

1) befri Folkene i Europa for de fascistiske Landrøvere og være dem behjælpelig med at genskabe deres nationale Stater, som er sønderlemmet af fascistiske Undertrykkere; Folkene i Frankrig, Belgien, Jugoslavien, Tjekoslovakiet, Polen, Grækenland og de øvrige Stater, som befinder sig under tysk Aag, maa igen blive frie og selvstændige,

2) sikre de befriede Folk i Europa fuld Ret og Frihed til at afgøre Spørgsmaalet om deres Statsform,

3) træffe Forholdsregler for, at alle fascistiske Forbrydere, som er Skyld i den nuværende Krig og i Folkenes Lidelser, drages til Ansvar og straffes haardt for deres Forbrydelser, hvilket Land de end maatte skjule sig i,

4) opretle en Ordning i Europa, som fuldstændig udelukker Muligheden for en ny Agression fra Tysklands Side,

5) etablere et holdbart økonomisk, politisk og kulturelt Samarbejde mellem Folkene i Europa, hvilende paa gensidig Tillid og gensidig Hjælp til Genrejsning af Økonomien og Kulturen, som Tyskerne har lagt øde.

Den Røde Hær og Sovjetfolket har i det forløbne Aar opnaaet store Resultater i Kampen mod de tyske Landrøvere. De har hidført et radikalt Omsving i Krigen til Gunst for vort Land. Krigen nærmer sig nu den endelige Afgørelse, men det sømmer sig ikke for Sovjetmenneskene at gøre Holdt ved det opnaaede og beruse sig i Resultaterne. Man kan gaa Glip af Sejren, hvis der dukker Selvtilfredshed op i vore Rækker. Sejren faar man ikke uden Kamp og Anspændelse, den maa man tilkæmpe sig. Sejren er nu nær, men for at vinde den kræves en ny Anspændelse af Kræfterne, hele Baglandets opofrende Arbejde, den Røde Hærs dristige og beslutsomme Operationer ved Fronten. Det vilde være en Forbrydelse imod vort Fædreland, imod de Sovjetmennesker, som midlertidigt er kommet under Hitlers Aag, imod Europas Folk, som vansmægter i det tyske Slaveri, hvis vi ikke udnyttede alle Muligheder for at fremskynde Fjendens Nederlag. Vi maa ikke give Fjenden noget Pusterum, og derfor maa vi anspænde alle vore Kræfter for at slaa Fjenden til Jorden.

Sovjetfolket og den Røde Hær ser udmærket Vanskelighederne ved den Kamp, vi har for os, men det er allerede klart, at Dagen for vor Sejr nærmer sig. Krigen er traadt ind i det Stadium, hvor det drejer sig om Okkupanternes fuldstændige Fordrivelse fra Sovjetjorden og om Afskaffelsen af den fascistiske »Nyordning« i Europa. Den Tid er ikke fjern, da vi fuldender Rensningen af Ukraine og Hviderusland, Leningrad- og Kalinin-Omraaderne, og da Folkene paa Krim, i Litauen, Letland, Estland, den moldauiske og den karelo-finske Republik bliver befriet for de tyske Landrøvere.

Kammerater!

For det engelsk-sovjetisk-amerikanske Kampforbunds Sejr! (Bifald). — For Befrielsen af Europas Folk fra det fascistiske Aag! (Bifald). — For den fuldstændige Fordrivelse af de tyske Umennesker fra vor Jord! (Bifald). — Leve vor Røde Hær! (Bifald). — Leve vor Krigsmarine! (Bifald). — Leve vore tapre Partisaner og Partisankvinder! (Bifald). — Leve vort store Fædreland! (Bifald). — Død over de tyske Okkupanter!

(Stormende, langvarigt Bifald. Alle i Salen rejser sig og hylder Kammerat Stalin med langvarige Ovationer).

STALINS DAGSBEFALING

TIL SOVJETUNIONENS FOLK, TIL DEN RØDE HÆR OG FLAADE DEN 7. NOV. 1943

Kammerater! Rødarmister og Røde Matroser! Underofficerer, Officerer og Generaler! Partisaner og Partisankvinder! Sovjetunionens arbejdende Folk!

Paa Sovjetregeringens og vort bolsjevikiske Partis Vegne hilser og lykønsker jeg jer til den 26. Aarsdag for den store socialistiske Oktoberrevolution. Vi fejrer 26-Aarsdagen for vor store socialistiske Revolution paa et Tidspunkt, da den Røde Hær vinder berømmelige Sejre over vort Fædrelands Fjender. I mere end to Aar har vort Folk nu ført Befrielseskrigen mod de fascistiske tyske Undertrykkere. For et Aar siden gennemlevede vort Fædreland svære Dage. Fjenden havde paa det Tidspunkt erobret en stor Del af vort Land. Millioner af Sovjetborgere vansmægtede i tysk Slaveri. De fjendtlige Horder stormede frem mod Volga for at omgaa Moskva fra Øst og belejrede Adgangen til Transkaukasien, men den Røde Hærs Soldater spærrede modigt Fjenden Vejen. Vore Tropper bragte de fremmede Røverhorder til Standsning, og efter at have slaaet dem tilintetgørende ved Stalingrad, kastede de dem under vældige Fremstød mod Vest.

Siden da har den Røde Hær uafbrudt haft Initiativet til Krigshandlingerne. I Vinteren 1942-43 sønderslog vore tapre Tropper de tyske, italienske, rumænske og ungarske Elitearméer, dræbte eller tilfangetog over 1 Million fjendtlige Officerer og Soldater og befriede et uhyre Landomraade paa ca. ¼ Million Kvadratkilometer. I Sommeren 1943 tilføjede den Røde Hær Fjenden et nyt tilintetgørende Slag. I Løbet af faa Dage likviderede vore Tropper Tyskernes Sommeroffensiv og tvang dermed Hitlerfascisterne til at begrave deres Planer om at knuse den Røde Hærs Hovedstyrker og omgaa Moskva fra Orel og Kursk. Hvad mere er, den Røde Hær gik selv over til en beslutsom Offensiv, gennembrød Fjendens mægtige Forsvarslinier og kastede ham paa tre Maaneder nogle Steder 400-450 Kilometer tilbage mod Vest.

Under Sommerfelttoget fordrev vore Tropper Fjenden fra hele Ukraine Øst for Dnjepr, fra Donetsbækkenet, fra Tamanhalvøen, fra Orel- og Smolensk Omraaderne, trængte ind i Ukraine Vest for Dnjepr og erobrede Sovjetukraines Hovedstad Kief, trængte ind i Hviderusland, erobrede Adgangen til Krim og befriede over 160 Byer og mere end 38 000 Landsbyer. I det forløbne Aar har den Røde Hær frataget Tyskerne næsten $^2/_3$ af det Territorium, som de tidligere havde erobret, og befriet mange Millioner Sovjetmennesker fra det tyske Aag.

I det forløbne Aar har Tyskerne mistet over 4 Millioner Soldater og Officerer paa den sovjetisk tyske Front, deraf ikke mindre end 1 800 000 faldne. Paa den sovjetisk-tyske Front fandt den fascistiske tyske Hærs udsøgte Elitedivisioner deres æreløse Endeligt, og sammen med dem begravedes for bestandigt Hitlers Planer om at erobre Verden og underkue Nationerne.

Ganske vist kæmper den tyske Armé endnu haardnakket og klamrer sig til hver eneste Stilling. Men de Nederlag, som Tyskerne har lidt siden Stalingrad, har undergravet den tyske Hærs Kampaand. Idag frygter Tyskerne Omringning som Pesten, og naar de staar i Fare for at blive omgaaet af vore Tropper, griber de Flugten og lader deres Krigsmateriel og deres saarede i Stikken paa Slagmarken.

I det forløbne Aars Offensivkampe har vore Tropper vundet rig Erfaring i moderne Krigsførelse. Vore Officerer og Generaler har faaet Færdighed i at lede deres Tropper og mestrer nu med Held Troppeføringens Kunst. Den Røde Hær er blevet den stærkeste og mest kamphærdede moderne Armé.

Den Røde Hærs Sejre har yderligere befæstet Sovjetunionens internationale Stilling. Vor Hærs Offensiv er blevet understøttet af de Allierede Troppers Kamphandlinger i Nordafrika, paa de italienske Øer og i Syditalien. Vore Alliieredes Luftvaaben har rettet svære Bombeangreb mod Tysklands Industricentre. Der kan ikke være Tvivl om, at den Røde Hærs Slag mod de tyske Tropper fra Øst, støttet af de Allieredes Hovedstyrkers Slag fra Vest vil knuse Hitlertysklands militære Magt og føre til en fuldstændig Sejr for Anti-Hitler-Koalitionen.

Den Røde Hær havde ikke kunnet vinde dette Aars store Sejre uden hele Sovjetfolkets Hjælp til Fronten. Sovjetfolket sætter alle Kræfter ind for at støtte sin Hær. I en endeløs Strøm gaar Vaaben, Ammunition, Levnedsmidler og Udrustning til Fronten. Ural og Kusnetsbækkenet, Moskva- og Volgaomraadet, Leningrad og Baku, Kasakhstan og Usbekistan, Georgien og Armenien, alle vore Republiker og Omraader er blevet et mægtigt Arsenal for den Røde Hær. Sovjetfolket genopbygger de Industri- og Landbrugsomraader, som er fravristet Fjenden, sætter Fabrikerne, Gruberne og Jernbanerne i Gang paany, vækker Statsgodser og Kollektivbrug til nyt Liv og stiller de befriede Omraaders Hjælpekilder til Frontens Disposition.

Vore Sejre er virkelig store. Men det vilde være naivt at stille sig tilfreds med de opnaaede Resultater. I Dag, da den Røde Hær kæmper hinsides Dnjepr og baner sig Vej til vort Lands Vestgrænse, vilde det være særlig farligt at hengive sig til sorgløs Selvtilfredshed og at undervurdere Alvoren i den forestaaende Kamp. Nu vil Fjenden med særlig Forbitrelse kæmpe om hver Tomme Jord, han har erobret, thi hvert Skridt vore Tropper vinder frem, bringer Timen nærmere, da der skal afregnes med Tyskerne for de Skændselsgerninger, de har begaaet paa vort Territorium. Kampen for den endelige Sejr over de fascistiske tyske Landrøvere vil kræve yderligere store Anstrengelser og nye Heltegerninger af Hær og Folk.

Kammerater! Rødarmister og Røde Matroser! Underofficerer, Officerer og Generaler! Partisaner og Partisankvinder! I har vundet store Sejre i gigantiske Slag mod vor Dødsfjende og har dækket den Røde Hærs og Flaades Banner med ødødelig Hæder. Den Røde Hær og Flaade har nu alle Muligheder for i den nærmeste Fremtid fuldstændig at rense Sovjetjorden for de fascistiske Okkupanter. Til Opnaaelse af vort Fædrelands Sejr over de fascistiske tyske Umennesker befaler jeg:

1) Alle Menige og Underofficerer skal ultrætteligt fuldkommengøre deres Kampdygtighed, strengt overholde Instruktioner og Regulativer og efterkomme deres Foresattes Befalinger, altid og overalt opretholde en mønsterværdig Orden, en fast Disciplin og en høj Grad af Organiserethed.
2) Officerer og Generaler af alle Vaabenarter skal stadig forbedre Ledelsen af Tropperne paa Slagmarkerne og Koordineringen af alle Vaaben, omhyggeligt sikre Offensivens Resultater, ultrætteligt forfølge Fjendens Tropper, hurtigere udnytte Etappetjenesten og dristigere anvende Reserverne til nye Slag.
3) Hele den Røde Hær skal dristigt og beslutsomt bryde Fjendens Forsvar, forfølge Fjenden Dag og Nat uden at give ham Chance for at sætte sig fast, afskære hans Forbindelsesveje ved dristige Manøvrer, omringe og splitte hans Styrker, tilintetgøre eller fange hans Soldater, sønderslaa eller erobre hans Materiel.
4) Partisaner og Partisankvinder skal rejse Sovjetfolket til væbnet Kamp mod Hitlertyskerne og paa alle Maader forstærke Hjælpen til den Røde Hær under dens Fremrykning, ødelægge Fjendens Etapper og Stabe, redde Sovjetborgerne fra at blive dræbt eller sendt til Tyskland som Slaver og skaanselsløst udslette de fascistiske tyske Umennesker.

Kæmpere i den Røde Hær og Flaade! Partisaner og Partisankvinder! Fremad til fuldstændig Tilintetgørelse af de fascistiske tyske Landrøvere!

Leve 26-Aarsdagen for den store socialistiske Oktoberrevolution! — Leve vor sejrrige Røde Hær! — Leve vor sejrrige Krigsmarine! — Leve vore dristige Partisaner og Partisankvinder! Leve vort store Fædreland! — Hævn og Død over de fascistiske tyske Okkupanter!

Sovjetunionens Øverstkommanderende
J. STALIN, Marskal af Sovjetunionen

LAND OG FOLK

Nummer 35 **Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti** **Decbr. 1943**

Folket yder Modstand, men Lederne -

Det danske Folks Modstand overfor Tyskerne er stadig lige stabil og sejg. Der er trods Spærretid og Forfølgelser ingen Tegn paa Vaklen eller Svaghed. Tvertimod er Tyskernes Radiokommentarer og Krenckels Radioforedrag lige ved at være det Pust, der driver Flammer op af det folkelige Hads Baal.

Paa denne Baggrund virker det ejendommeligt, at Centraladministrationen og nogle førende Politikere driver Maskepi med Tyskerne. Ni-Mandsudvalget, der oprindelig var et formidlende Organ mellem de fem samarbejdende Partier indbyrdes og mellem dem og Regeringen, tiltager sig ogsaa officielle Beføjelser og optræder som en Slags Regering. Det har saaledes anbefalet det danske Politi at hjælpe med til at fange Sabotører og Faldskærmsagenter. Stillingen var ellers den, at Landets Politimestre og Politiets Personaleorganisationers Ledelser efter 29. August havde indtaget det korrekte Standpunkt, at dansk Politi ikke kunde medvirke til at arrestere Personer, der vilde blive stillet for tysk Militærret. Denne Holdning, som langt det overvejende Flertal af Landets Politimestre konsekvent har praktiseret, betød, at Tyskerne maatte binde adskillige Soldater i Landet til Varetagelse af politimæssige Opgaver. Ni-Mandsudvalget synes imidlertid nu at mene, at Tiden er inde til at lette Tyskernes Byrder. Eller mere nøjagtigt: Dersom deres Henstilling følges, skaffer de Tyskerne Mandskab til at opretholde Undertrykkelsen og forlænge Krigen. Ganske vist lokker Ni-Mandsudvalget med, at Sabotører m. v., der bliver fanget af Danskere, vil komme for dansk Ret. Disse Mennesker har altsaa intet lært — eller ogsaa er de mere onde end antaget. Det var danske Myndigheder, som indespærrede i Hundredvis af Patrioter i Horserødlejren, det var danske Myndigheder, som arresterede Aksel Larsen og et stort Antal Sabotører — men Tyskerne tog de arresterede og indespærrede den Dag, det passede dem, og overførte dem til tyske Fangehuller. Det var Nazisterne, og ikke Danskerne, der havde størst Fordel af denne Ordning. Og denne Haandsrækning til Arbejdermorderen Hitler er Ni-Mandsudvalget altsaa parat til at yde igen!

Endnu er Ordningen ikke traadt i Kraft. Men Politiet er allerede begyndt at gaa Tyskerne til Haande. Indenfor Politiets øverste Ledelse har Nazielementer af Stamm-Typen paalagt Korpset at jage Sabotører og andre Frihedskæmpere. I København udsendes ved Mørkets Frembrud svært bevæbnede Patruljer, som har Ordre til at standse og visitere alle Trafikanter, og hvem det er paalagt at skyde enhver, der ikke maatte standse ved første Tilraab.

Utvivlsomt er det overvejende Flertal af saavel de menige Betjente som Korpsets Ledelse Modstandere af disse Metoder. Derfor opfordrer vi Politiet til at være tro mod Dansheden og Frihedskampen og til at sabotere dette Rakkerarbejde. Skulde en saadan Holdning medføre Afsked eller nødvendiggøre Overgang til Illegalitet, da skal enhver dansk Betjent vide, at han ikke vil staa overladt til sig selv, men at hele Folket staar ved hans Side og vil hjælpe og støtte ham. Og den Dag er ikke fjern, da der vil blive givet ham Oprejsning og Erstatning for Tab han har lidt. Omvendt maa alle, der optræder nidkært og skader Frihedskampen, vide, at der kommer en Dag efter denne, hvor Forbryderne skal sone deres Brøde.

Hvad Ni-Mandsudvalgets Optræden angaar, da er den yderst forkastelig. Der maa paa det skarpeste protesteres mod, at nogen Regering eller noget administrativt Organ oprettes af Danskere, saalænge Tyskerne er i Landet.

Befolkningen maa belære de Herrer Ledere om, at Skruebrækkeri paa det nationale Omraade ikke vil blive taalt!

NORGE VISER VEJ!

De norske Socialdemokraters Indstilling er en anden — mere realistisk og positiv — end den, det danske Socialdemokratis øverste Ledelse gennem Alsing Andersens forbryderiske Brev i September gav Udtryk for.

Under Besættelsen er der mellem Norges kommunistiske Parti og det norske Arbejderparti foregaaet en Række Drøftelser om Samling. Endnu er der ikke truffet nogen endelig Afgørelse, men der er opnaaet Enighed om følgende:

Grundlag for Diskussion om organisatorisk og politisk Samling.

I.

Det forenede norske Arbejderpartis umiddelbare Hovedopgave, efter at Okkupanterne er drevet ud af Landet, bliver at sikre Genrejsningen af en demokratisk Samfundsordning i et frit og selvstændigt Norge. De nazistiske og folkefjendtlige Kræfter maa uskadeliggøres og straffes for deres Forbrydelser. Partiet maa beslutsomt tage Kampen op mod alle Forsøg paa at indføre et reaktionært Diktatur, som vil betyde et fascistisk Faamandsvælde. Regeringen, som har ledet Landets Frihedskamp, maa fortsætte sit Arbejde, indtil Landet fuldstændig er befriet. Partiets Repræsentanter i Stortinget maa gaa ind for, at nye Valg udskrives uopholdelig.

Det Forbund med det nationale Borgerskab, som er kommet i Stand under Krigen, maa opretholdes, til Landets Frihed og Selvstændighed er sikret. Partiet maa udbygge Kampenheden mellem alle frihedselskende Lag af det norske Folk, som er opstaaet i Kampen mod Okkupanterne, saaledes at Arbejderklassen, som idag repræsenterer Nationens virkelige Interesser og det sociale Fremskridt, bliver den ledende Kraft i Udviklingen. I Særdeleshed maa Partiet arbejde for, at Bønderne, Fiskerne, de Intellektuelle og Middelstanden i det hele taget bringes ind under Arbejderklassens Ledelse og sammen med denne danner det faste Grundlag for en videre Udvikling af det norske Folkestyre til et virkelig socialt Demokrati, hvor Folkets Husbondsret bliver en levende Realitet. Demokratiet maa udvikles paa alle Omraader og knæsættes som ledende Princip, ogsaa i det økonomiske Liv. I Arbejdet for dette maa Fagorganisationen og andre folkelige Fællesorganisationer spille en afgørende Rolle. Enhver norsk Borger maa ved Lov sikres Retten til Arbejde og Tryghed mod Nød. Kapitalistklassens Magtstilling, som er den dybeste Aarsag til Fascisme og Krig, maa indskrænkes og bringes under Folkets Kontrol. Som et første Skridt paa Vejen til dette maa Bank- og Forsikringsvæsenet nationaliseres, ligesom alle Bedrifter og Kapitalværdier, som har tilhørt Borgere af Aksestaterne og norske Quislinge, saavel som de Kraftanlæg, som er bygget under Okkupationen. De Midler, som er indtjent af den norske Handelsflaade under Krigen, maa ikke tilfalde private Kapitalister, men maa betragtes som hele Folkets Ejendom. I sin økonomiske Politik iøvrigt gaar Partiet ind for de Retningslinjer, som er udarbejdet af Fagorganisationens Ledelse. Partiet tager Initiativet til Indkaldelse af Repræsentanter for Arbejdernes faglige Landsorganisation, Bøndernes og Fiskernes Organisationer, andre Fag sammenslutninger, Kooperationen o. s. v. til en Kongres for at drøfte det sociale og økonomiske Opbygningsarbejde, som skal give Demokratiet et nyt Indhold.

II.

Organisatorisk maa Partiet bygge paa Industri og Haandværk med kollektiv Tilslutning fra Fagorganisationerne. For at sikre det indre Partidemokrati og skole Partiets Kadrer maa der organiseres Partiforeninger i Form af Arbejdersammenslutninger baade i By og paa Land. Partiet maa videreudbygge Norsk Folkehjælp som Hjælpeorganisation for det sociale Arbejde.

Til Grund for Partiets principielle Program lægges det norske Arbejderpartis Program, som blev vedtaget paa Landsmødet i 1933 med de Forandringer, som den nye Situation nødvendiggør. Forud for den endelige Udformning af Programmet maa der gennemføres en bred offentlig Programdiskussion.

III.

Paa det internationale Omraade maa det norske Arbejderparti arbejde for Dannelsen af en international Fredsorganisation, som bygger paa Kampfællesskabet mellem de Forenede Nationer og tager Sigte paa at omfatte alle Verdens Nationer. Grundlaget for denne Organisation maa være fuldstændig Ligeberettigelse mellem alle frihedselskende Folk, store og smaa.

Partiet maa optage et energisk Arbejde for at faa skabt international faglig Enhed. Her maa det Forslag, som er fremsat af den norske Landsorganisation i London, være retningsgivende. Partiet maa arbejde for international politisk Arbejderenhed paa et socialistisk Grundlag.

Partiet maa gaa ind for, at Fagorganisationen snarest muligt genoptager det nordiske Samarbejde paa det faglige Omraade. Paa det politiske Omraade maa det virke for at faa

alle de nordiske Lande med i det internationale Fredsarbejde for at opbygge en ny og bedre Verden.

— — —

De norske Drøftelser vil ikke alene faa Betydning for Etableringen af Enheden i norsk Arbejderbevægelse. De maa og skal ogsaa faa Indflydelse paa Udviklingen i dansk Arbejderbevægelse. Lad os overalt paa Arbejdspladser, i Fagforeninger og i det daglige Liv tage Spørgsmaalet om Arbejderklassens Enhed op til Drøftelse paa Grundlag af de norske Resultater. —

Norge har vist Vejen. Lad os følge den!

Hold de faglige Ledere til Ilden i Overenskomstspørgsmaalet

I første Omgang fik D.s.F.s Forretningsudvalg ikke meget ud af sin Bemyndigelse vedrørende Overenskomstspørgsmaalet. Der opnaaedes ikke Enighed med Arbejdsgiverforeningen om at fravige Forhandlingsreglerne, og det bliver derefter de enkelte Fagforbund, der fremsætter Forslag til Arbejdsgiverne om Ændringer i Overenskomsterne og om Dyrtidstillæg. Det betyder dog ikke, at Formandsmødernes Linie ikke bliver fulgt.

Efter alle Solemærker at dømme havner det hele til syvende og sidst i Hovedorganisationerne. Da vil det have den største Betydning, at Forbundene har fremsat Forslag til Overenskomsternes Revision og Krav om fuld Dækning for Dyrtiden. Overalt hvor det har været muligt, har Arbejderne krævet, at Forbundene fremsætter disse Krav. Men selv om Ledelserne har efterkommet Arbejdernes Ønsker, maa man være forberedt paa, at D.s.F.s Forretningsudvalg dropper Kravene og kører deres egen Linie om et beskedent Tillæg til de lavest lønnede og nogle faa Ørers Dyrtidstillæg igennem. Dersom dette skal forhindres, maa Arbejderne sende saa mange Deputationer og Udtalelser til Rosenørns Allé og Forbundene, at Personerne i Toppen fatter, at det nu er Alvor, at der nu skal Realiteter til, og at Fidusen fra i Fjor ikke kan gentages, uden at Medlemmerne sætter de skyldige paa Aftægt og vælger sig nogle nye Tillidsmænd.

Fagforeningernes Generalforsamlinger er nu atter tilladt, og de maa udnyttes til en mægtig Indsats fra det ganske Land for Arbejdernes Krav. Hvor Bestyrelserne ikke selv indvarsler til en Generalforsamling, maa Medlemmerne tage Initiativet. Selv om Fristen for Indsendelse af Forslag er overskredet, har det alligevel den allerstørste Betydning, at Medlemmerne samles og tager Stilling til Situationen. Derved holder man de faglige Ledere til Ilden, og det kan faa afgørende Betydning for Overenskomsternes endelige Skæbne.

Nogle mærkelige Demokrater

Finske Socialdemokrater som Tanner og Landsorganisationens Formand, Vuori, ynder at slaa sig for Brystet og paaberaabe sig deres Indsats for Demokratiet. Men de samme Herrer fortier, at de har billiget og er medansvarlige for Indespærringen af seks socialdemokratiske Rigsdagmænd, der, i Modsætning til Tanner og Mannerheim, mente, at Finland ikke skulde deltage i nogen Angrebskrig mod Sovjetunionen. Det kostede saaledes Arbejderveteranen, fhv. Partisekretær Karl H. Viik 6 Aars Tugthus, at han den 25. Juni i den finske Rigsdag udtalte:

»Jeg ved, at jeg giver Udtryk for det arbejdende Folks inderligste Forhaabninger og Krav, naar jeg udtaler, at vort Lands Politik i disse skæbnesvangre Tider bør holdes fri for Konjunkturpolitik under Iagttagelse af Demokratiets og Fredens Principper paa en saadan Maade, at den holder overfor Historiens Dom«.

I Sandhed nogle besynderlige Demokrater, der tror at kunne fremme Demokratiets Sag ved at indespærre Antifascister og alliere sig med Hitlertyskland, der har Demokratiets Udslettelse som Maal.

Schalburg-Korpset:

Alfonser, Voldsmænd, Tyve, Pak,
en Rottesværm af Ros og Rak,
krøb frem af Samfundets Kloak.

Det var et arisk Heltekor,
som myldred' frem paa Hitlers Ord
og straks tog fat paa Rov og Mord.

Hver virker i sin Førers Kald,
men snart staar Føreren for Fald,
— saa straffes hver, som straffes skal!

Moskva-Konferencen

Hitler og hans Kumpaner ønsker, at Krigen skal trække i Langdrag og derved skabe Uenighed og Splid blandt de forenede Nationer. — Tremagtsmødet i Moskva blev derfor en Streg i Hitlers Regning. Det slog Tidens Vaaben ud af Hitlers Haand.

Udenrigsministermødet gennemdrøftede nemlig de militære Problemer og betegnede Arbejdet for at faa Krigen hurtigt afsluttet som deres vigtigste Maal. Hvilke Foranstaltninger man enedes om, er selvsagt ikke offentliggjort, men Nazi-Tyskland vil komme til at føle Resultaterne i Form af svære Slag fra Øst og Vest. Dermed har Konferencen indfriet de Forhaabninger, som ikke alene Befolkningerne i de tre Lande, men Alverdens Folk nærede til den. Dette heldige Resultat er uløseligt forbundet med den Røde Hærs Sejre i denne Sommer og dette Efteraar.

Konferencen vil ikke alene faa Betydning for Krigens Forløb. Den udarbejdede ogsaa Principperne for Forberedelse af Samarbejdet mellem Nationerne efter Krigen. Der skabtes hermed et Grundlag, hvor saavel smaa som store Nationer kan virke for national Sikkerhed og Fred.

Vi Danske maa hilse dette Resultat med Glæde. Enhver Tvivl om Muligheden af et frugtbart Samarbejde mellem de forenede Nationer efter Krigen er nu bortvejret. De allierede Nationer erklærer, at der vil blive samarbejdet med Sovjetunionen efter Krigen. Denne utvetydige Tilkendegivelse maa selvsagt ogsaa faa den største Indflydelse paa Frihedskampen herhjemme. Det maa betyde, at alle, der hidtil har optraadt lidt reserveret, nu opgiver deres Betænkeligheder, saa alle Kræfter kan sættes ind mod Hitler og for Sikring af Fremskridt, Frihed og Fred.

Christmas Møller om Moskva-Konferencen

I Londons Radio udtalte Christmas Møller den 7. November bl. a.: »Betydningen af Moskva-Konferencen kan simpelthen ikke overvurderes. Hjemme i Danmark kunde man af de tyskkontrollerede Aviskommentarer se, hvor store Forhaabninger Tyskerne havde næret til dens Sammenbrud, og hvor skuffet de er over dens Sukces. Der er jo ingen Grund til at skjule, at ogsaa i Danmark har Fortidens manglende Oplysning om Sovjetunionen og Nutidens tyske Propaganda haft nogen Indflydelse paa Bolsjevikforskrækkelsen, men enhver maa dog vel idag forstaa, at Fortiden, som vi kendte den før Krigen, aldrig vender tilbage, og det er godt det samme. Denne Krig vil og skal ændre Verden og Levevilkaarene for den store Befolkning langt mere end den forrige Verdenskrig — dens Virkning var jo kun ringe. Og i Dag kan jo enhver sige sig selv, at alles Ønske — og da især de mindre Landes — maa være: *Rusland med i saa meget som muligt. Det mægtige, det sejrende Rusland med og ikke udenfor, er den eneste forstandige Politik.* —

Derfor er Moskva-Konferencen saa betydningsfuld, fordi den giver Løfte om og Tro paa en bedre Fremtid. Og derfor prises de tre Udenrigsministre for deres Bedrift«.

Krisesymptomer i Nazi-Tyskland

De mange Møder og Konferencer mellem Nazilederne er ubedragelige Tegn paa indre Vanskeligheder. Paa et af Møderne var baade Hitlers og Himlers Tale spækket med fortvivlede Trusler mod oprørske Partimedlemmer og Funktionærer. Den samme Tone anvendtes ogsaa overfor Soldaterne. Allerede i Sommer befalede Hitler at skride ind med den største Haardhed og Hensynsløshed for at hævde Disciplinen.

Større og større Kredse indenfor den tyske Hær indser, at Krigen er tabt. Det er nemlig ikke alene Moralen og Aanden, det er galt med, ogsaa Mangel paa Mandskab gør sig gældende. Erstatning kan snart kun skaffes til Veje ved Mobilisering af tidligere uduelige, syge og halve Invalider. Derved kan maaske Hærens Tal holdes oppe, men ikke dens Kvalitet. Sammenbruddet truer imidlertid ikke alene fra Hærens Side, ogsaa Produktionen er ustabil. Her er foruden opponerende Partimedlemmer og Funktionærer ogsaa de mange udenlandske Arbejdere, som maaske er den største Fare paa den indre Front. Leys og Sauckels sidste Taler lyste af Frygt for disse udenlandske Arbejdere, hvorfor de ogsaa takkede dem og sleskede for dem i et Omfang, som aldrig tidligere hørt fra en Nazileder.

Alt dette kom ogsaa til Udtryk i Hitlers Tale den 8. November. Medens han ifjor udbasunerede: »Stalingrad vil blive taget, det indestaar jeg for«, og »Hvor den tyske Soldat staar, kommer ingen anden«, saa maatte han i Aar nøjes med at forsikre: »Det umulige skal blive muligt!« For at hidføre en saadan Vending kan han kun anvise eet Middel: Fanatisme. Fanatisk Opofren af tyske Soldater ved Fronten, fanatisk Henrettelse af enhver Opposition i Hjemlandet og fanatisk Udplyndring, Forfølgelse og Nedskydning af Folkene i de besatte

Omraader, — det var det Middel, hvormed Hitler mente at kunne gøre det umulige muligt. —

Det er ingen Tvivl om, at Hitler vil være fanatisk nok til at ofre Millioner af Menneskeliv, men det kan ikke redde ham. Det kan kun udskyde Sammenbruddet. Hvad hjælper det, at Tyskerne ved hensynsløs Indsats af Menneskeliv indtager Leros eller midlertidigt tilbageerobrer Shitomir og Korosten? Det er kun Defensivhandlinger, og de formaar intet at ændre ved Krigens Slutresultat. Overalt, paa Østfronten, i Stillehavet, i Middelhavet, i Italien, har de allierede Nationer Initiativet og vil beholde det. Den Røde Hær er trods Efteraarets Regn og Pløre rykket Hundreder af Kilometer frem paa et Tidspunkt, hvor alle Eksperter erklærede, at enhver Krigshandling som Følge af Naturforholdene maa ophøre. Sovjethærens Overlegenhed i Materiel, Mandskab og Ledelse er Realiteter, Tyskerne maa bøje sig for. Ogsaa de Allieredes Luftangreb maa Tyskerne finde sig i. 10 Dage efter Hitlers fraadende Trusler om Bombning og Udradering af alle engelske Byer, maatte Tyskerne finde sig i at se det Storangreb ført igennem, der næsten har lagt Berlin i Ruiner.

Goebbels har forsøgt at redde Førerens Nimbus ved at skyde Ansvaret for Vanskelighederne over paa Victor Emanuel og Badoglio. I Dag hjælper saadanne oratoriske Udgydelser imidlertid nøjagtig lige saa lidt som Fanatisme. Det er en Kendsgerning, at Hitlers Sommeroffensiv var brudt afgørende sammen før Mussolinis Fald, ja, at det netop var Sommeroffensivens Sammenbrud, der var direkte Aarsag dertil. Italien var Hitlers mest udsatte Forbundsfælle, derfor faldt det først fra. De andre Vasalstater har senere søgt at trække sig lempeligt ud af Makkerskabet, men for dem alle gælder, at de kun ligesom Finland kan regne med eet: betingelsesløs Kapitulation.

Saaledes staar da Hitler i Dag. Indadtil isolerer han sig fra Folket. Udadtil vender Forbundsfællerne sig bort fra ham. Hvorhen han vender Blikket, øjner han kun Katastrofen. Oprettelsen af den anden Front i Forbindelse med den Røde Hærs kraftige Indsats vil hurtigt modne Krisen i Tyskland og endeligt besegle Hitlers Skæbne.

En gemen Svindler

Maa vi tillade os at præsentere en gemen Svindler, nemlig Murermester V. Sørensen, Sundevedsgade 30, for den danske Offentlighed. Denne Fyr tillader sig i Dagspressen at averte efter Arbejdskraft til Jylland. Men henvender man sig til ham om yderligere Oplysninger angaaende Arbejdssted, Løn o. s. v., modtager man en duplikeret Skrivelse, hvori han »særdeles beklager«, at Annoncen ved en »Fejltagelse« taler om Arbejde i Jylland, medens det i Virkeligheden drejer sig om Arbejde i Tyskland.

At det ikke drejer sig om en Fejltagelse, men er regulær Svindel, fremgaar alene deraf, at Slynglen stadig ikke har følt sig foranlediget til at ændre Annoncens Ordlyd. Metoden er typisk for de nazistiske Haandlangere. Men dersom han og andre tror, at de ved svindelagtig Annoncering kan skjule deres Maskepi med Undertrykkerne, tager de meget fejl. Det danske Folk skal vide at faa Misdæderne halet frem til Beskuelse og Afstraffelse i Dagens Lys.

Afladskræmmeren Alsing Andersen

Alsing Andersen har paany vist, hvor lidet han har lært af Begivenhederne, og at han intet forstaar af det, der foregaar i Landet. Anledningen hertil var Forlagsboghandler Bjørn Erichsens Forsøg paa at købe sig Aflad.

Erichsen (Erichsens Forlag) har under Besættelsen ikke undset sig for at mænge sig med Schalburg-Banditter og Clausen-Folk. Han var saaledes en ivrig »Heiler« ved større Clausen-Sammenkomster, ligesom han ogsaa optraadte med fuld Underdanighed ved Schalburg-Mindefesten i Odd Fellow Palæet. Der er næppe Tvivl om, at den »smarte« Forlægger gjorde alt dette, mindre af Idealisme end i Berigelseshensigt, og da det gik op for ham, hvor det bar hen med al den nazistiske Herlighed, var han ikke sen til at springe fra. Men een Ting er at løbe fra Nazisterne, en anden at genvinde hæderlige Menneskers Agtelse. Erichsen regnede med at kunne gøre det ved Hjælp af sine Penge. Gennem store Annoncer i Dagspressen forsøgte han at give det Udseende af, at hans Forlag under Krigen har ført en ren og uplettet national Tilværelse. Men ikke nok med det. Ved at udgive Bogen »Per Albin Hansson« vilde han rigtig vise sin gode Indstilling. Og for at være helt

sikker paa Syndsforladelsen, meddelte han højtideligt ved en Reception i sin Villa i Ordrup, at hele Bruttoindtægten skænkede han til Dansk Boghandlermedhjælper-Forening.

Ved denne Afladsceremoni var det, at Alsing Andersen, sekunderet af Buhl og Hedtoft Hansen, var til Stede. Om det var Maden eller den celebre Vært, der tiltrak mest, skal vi lade være usagt. Men Alsing Andersen befandt sig ialtfald saa godt ved Bordet og i Selskabet, at han følte sig foranlediget til at staa op og hylde »den gæve Vært« og rørt takke ham for hans Ædelmodighed overfor de underbetalte Boghandlermedhjælpere.

Endnu har Alsing Andersen altsaa ikke fattet Folkets talrige Meningstilkendegivelser. Samme Afstumpethed lagde Boghandlermedhjælper-Foreningens Formand, der ogsaa deltog i Receptionen, for Dagen. Boghandlermedhjælperne var imidlertid i Besiddelse af betydelig mere Renlighedssans, og de bevægede omgaaende blidt, men bestemt, Bestyrelsen til uden nogen som helst Form for Tak gennem Ritzaus Bureau i al Offentlighed at afslaa Gaven. Det er lærerigt, at Medlemmerne i en Organisation, der saavel socialt som fagligt gaar sine egne Veje, paa det nationale Omraade viser fuld Solidaritet og derved offentlig fastslaar Alsing Andersens Fiasko som Afladskræmmer.

Affæren viser, at Landsforrædere ikke takket være deres Penge kan købe sig Aflad. Den burde ogsaa lære Alsing Andersen, hvis det overhovedet er muligt at lære ham noget, at han ikke i Folkets Navn kan give nogen Absolution. Han er selv en stor Synder, om hvis Skæbne der i Lighed med andres hersker megen Uvished — Uvished om, hvorvidt han havner i Helvede, eller han kan slippe med et langt og pinefuldt Ophold i Skærsilden!

Frankrigs kommunistiske Parti

er nu iflg. officiel Meddelelse fra Algier repræsenteret i den franske Befrielseskomité. — Partiet er bl. a. repræsenteret ved den Deputerede Etienne Fajon, som vil være kendt her i Danmark for sin Deltagelse i Landspartikonferencen i Odense i 1938, hvor han bl. a. talte ed det store offentlige Møde i Fruens Bøge.

Naar du har læst LAND OG FOLK giv det saa videre — men udvis Forsigtighed.

Sabotagen

Den store Krigerr von Hanneken
er en imponerende Manneken.
Han lukker os inde som Faar i en Fold,
men Bomberne brager hver Nat Klokken tolv!

Hitler og Satan

Da Hitler var død og til Helvede kom,
selve Satans Krone bad han om.
»Den Krone«, sa' Satan, »kan du ikke bære.
Du er lige saa ond, men har ikke min Pære«.

Mod Tvangsudskrivning af Arbejdskraft

I November udsendtes et Spørgeskema til Landets Kommuner angaaende Beskæftigelsesforanstaltninger. Det var udsendt paa Foranledning af Tyskerne, som mente, at der udførtes meget unyttigt Arbejde her i Landet. I Slutningen af November Maaned modtog Kommunerne en Skrivelse om, at visse større »unødvendige« Arbejder skulde standses øjeblikkeligt. Kjærbøl, der ikke har kunnet skilles fra Arbejdsministeriets Bil, har trods officiel Opgivelse af Ministerværdigheden været yderst emsig for at hjælpe Tyskerne i deres Forsøg paa at inddrage dansk Arbejdskraft for tyske Krigsformaal.

Men Tyskerne har travlt. Hverken Kjærbøls Hjælp eller Administrationens Rundspørge giver Resultater hurtigt nok. De har derfor set bort fra alle Formaliteter og uden videre i Esbjerg forlangt udskrevet 800 Mand, hvilket Borgmesteren afviste. I Fredericia forlangte de udskrevet 150 Mand. Da Politimesteren svarede Nej, arresterede man ham og tilbageholdt ham i 5 Timer, indtil de danske Myndigheder fik gjort Forestillinger hos Hanneken. Borgmesteren i Fredericia undsaa sig derimod ikke for at lægge

alle Kræfter i for gennem Opslag paa Arbejdsanvisningen, ved Henvendelse til Entreprenører og lignende at skaffe Tyskerne det ønskede Mandskab. Da heller ikke disse Enkeltaktioner giver tilstrækkeligt Resultat, har Tyskerne nu hos Centraladministrationen forlangt 10,000 Mand stillet til Raadighed fra hele Landet.

Med dette brutale Indgreb i Landets og dets Borgeres Forhold har Tyskerne paany vist deres Uvederhæftighed. De erklærede den 9. April, at de kun vilde forhindre, at Landet blev benyttet til Krigsformaal, og lovede ikke at blande sig i indre Anliggender. Løgn var det, og hvis Krigen faar Lov at fortsætte, kan vi vente endnu flere og mere generende Overgreb.

Tvangsudskrivningen af Arbejdskraft maa modarbejdes og saboteres af enhver Myndighed. Virksomhederne og den enkelte Arbejder maa modsætte sig, at Arbejdskraft fjernes fra deres Fabrikker og Arbejdspladser. Forsøger Tyskerne at tage kvalificeret Arbejdskraft fra Fabrikkerne til Tyskland, maa de øvrige Arbejdere omgaaende lægge Virksomheden stille. Og for enhver Arbejder, der kommer til at arbejde direkte for Tyskerne, gælder naturligvis fortsat Parolen: Saa lidt og saa daarligt Arbejde som muligt.

Tusinder berøves Valgretten

Fra Oktober Maaned traadte Sociallovsforringelserne i Kraft i fuldt Omfang. Dette har bl. a. medført, at Tusinder af Borgere mister Valgretten. Det er Bestemmelsen om, at Restance ved Ydelsen af Alimentation kan medføre Tab af Valgret, som nu virker.

Her er igen et Bevis paa Samarbejdspartiernes ødelæggende Politik. Folk, der paa Grund af Arbejdsløshed, ringe Fortjeneste eller store Forsørgerbyrder ikke kan betale, berøves totalt de mest elementære Borgerrettigheder. Men det er aldrig faldet de samme Partier ind, at Folk, der i Berigelseshensigt unddrager sig Betaling, f. Eks. Skattesnydere, skulde miste nogen Rettighed eller sættes paa Tvangsarbejde eller i Straffeanstalt.

Det er et af de Forhold, som skal ændres ved Valget efter Krigen.

Danmarks Frihedsraad

har under Titlen »Naar Danmark atter er frit« udsendt et Program for Tiden umiddelbart efter Krigens Afslutning. Programmet er udsendt af Organisationerne *Frit Danmark, De frie Danske, Danske Studenter, Dannevirke, Danmarks kommunistiske Parti* samt en Række andre Organisationer, som paa Grund af Forholdene ikke kan træde offentligt frem.

Skærpet Bladcensur.

Fra den 20. November er Bladcensuren blevet yderligere skærpet, særlig med Henblik paa Tvangsudskrivningen af danske Arbejdere. Det er herefter ikke tilladt at skrive om større Arbejder, der skal udføres under Krigen, uden først at indhente Censurens Tilladelse.

„Ro og Orden".

Det er efterhaanden ikke Smaating, Tyskerne har sat ind paa at holde Ro og Orden i Landet. I de fleste Byer findes saaledes følgende Kategorier af Blodhunde: Abwehrnebenstelle, Geheime Staatspolizei, Geheime Feldpolizei, Feldgendarmerei og endelig det tyske Ordenspoliti. Resultatet er ikke derefter.

KAMPEN SKÆRPES

Opmuntret af den Røde Hærs Sejre paa Østfronten vokser Frihedskampen i alle undertrykte Lande i Omfang og Styrke for hver Dag, der gaar. Det gælder ogsaa Danmark. De tyske Modforholdsregler lader ikke vente paa sig. Jo nærmere Nazisterne ser Nederlaget komme, des mere fanatisk og vildt optræder de. De undertrykte Folk maa med deres Liv betale for Friheden.

Den 22. November henrettede Nazisterne to danske Frihedskæmpere, nemlig Arbejdsmand Svend Eduard Rasmussen og Bagerlærling Marius Jeppesen. De var anklaget for Sabotage og aktiv Kamp mod Undertrykkerne. Nazibødlerne mente at kunne skræmme det danske Folk med denne Terrorhandling, men de fik omgaaende Svar paa Tiltale i Form af nye dristige Aktioner mod Værnemagt og Værnemagere.

Der hersker indenfor Værnemagten og Nazikredse her i Landet stor Nervøsitet for Øjeblikket. Man frygter Invasion. Hanneken har i den Anledning forlagt sit Hovedkvarter til Silkeborg, og i Jylland er der næppe til at spytte for tyske Soldater. Derfor virkede den Bølge af Jernbaneattentater, der satte ind Natten til den 18. November, dobbelt ødelæggende for Tyskernes Krigsforberedelser. Sabotagen var koncentreret til Egnen omkring Aarhus. Den 17. om Aftenen ødelagdes hele det elektriske Sporskifteanlæg paa Aarhus H Station, hvorefter alle Tog maatte rangeres ind, hvilket betød Forsinkelser paa op til 2 Timer. Senere paa Natten sprængtes 3 Jernbanebroer over Gudenaa, hvorefter al Trafik fra Nord til Syd og omvendt maatte foregaa over Ryomgaard, men næste Dag sprængtes ogsaa Banen Ryomgaard-Randers paa en Række Steder, og hele den Nord-Syd-gaaende Trafik maatte dirigeres om over Aalestrup-Herning-Vejle, hvilket havde til Følge, at Herning, som i Forvejen var haardt belastet af tyske Transporter og aldeles ikke indrettet paa stor Transittrafik, maatte give op. Det hele brød sammen, og Tyskerne for bandende, skældende og skydende omkring paa Herning Station, uden at det dog fremkaldte nogen Ændring til det hurtigere hos de sindige jydske Jernbanefolk. I Aarhus Havn sprængtes Radiopejlestationen og to af Ledefyrene, hvilket vanskeliggjorde Besejlingen af denne meget stærkt benyttede Udskibningshavn. Samtidig har der overalt i Danmark fundet Sabotagehandlinger Sted. De tyske Terrorforanstaltninger, Henrettelserne den 22., Afsigelsen af 7 Dødsdomme i Aarhus den 25. og 2 i Kolding den 23. samt en lang Række meget haarde Tugthusstraffe, har ikke formaaet at standse, endsige bryde Modstandsbølgen.

Dagen efter Henrettelsen af de to Frihedskæmpere i København bragede Bomberne midt paa Dagen i Lygten og ødelagde den store Transformatorstation. Om Aftenen røg Motorfabrikken »Transmotor«. Aftenen i Forvejen var det gaaet ud over den store Hangar paa Holmen, hvor 30 danske Fly henstod med afmonterede Vinger, parat til at overtages af Tyskerne. Den 24. November sprængtes i Odense DDPA's store Lager ved Havnen. To Beholdere indeholdende henholdsvis 400 000 Liter Solarolie og 10 000 Liter Petroleum ødelagdes. Ialtfald mere end 240 000 Liter Solarolie menes at være gaaet tabt.

At den Bogtrykker, som trykte Krenchels Smudspjece mod Sabotagen, har faaet sit Værksted ødelagt, turde være overflødigt at bemærke.

Schalburg-Folkene begynder at stikke deres beskidte Fjæs mere og mere frem. De huserer paa Gaderne i København saavel som i Provinsen — og flere af dem har allerede med Livet maattet undgælde for deres landsforræderiske og terroristiske Optræden. Ostehandler Nielsen, der blev dræbt i Odense, og hans Søn, som blev skudt en god Uges Tid efter, var begge ivrige Nazister og Gestapoagenter. Ellehauge Jørgensen, der fandt sin Død paa Nørrebrogade, var gemen Stikker i Gestapos Tjeneste og stod netop i Færd med at anholde en Frihedskæmper.

Krenchel kalder disse Folkets berettigede Nødværgeforanstaltninger for »Gadens Terror«. Han taler ikke med et Ord om den Terror, de tyske Soldater og deres danske Lejesvende udøver over hele Landet. Det danske Folk kender imidlertid Nazisternes brutale Fremfærd og er beredt til at værge sig, selv med Livet som Indsats. Tyskerne vil her som overalt i frihedselskende Lande gøre den Erfaring, at vel kan de skyde og mishandle enkelte, men de kan ikke udrydde hele Folket. Og endnu har Terror aldrig kunnet bremse eller kue et frihedselskende Folk.

Tryk avler Modtryk. Det danske Folk vil ære og mindes de Kammerater, som giver deres Liv i Kampen for Danmarks Frihed, og det vil vide hundredfoldigt at hævne hver dansk Frihedskæmper, som Nazisterne berøver Livet.

Giv LAND OG FOLK videre - men gør det forsigtigt!

LAND OG FOLK

Særnummer Afsluttet 12.12.1943

HVAD ER TEHERAN-KONFERENCENS BETYDNING?

Vi bringer nedenstaaende nogle Kommentarer fra den frie Verden.

En politisk Medarbejder i London Radio udtalte bl.a. 8.12.:"Konferencen har spredt al Uvished om, hvorledes Verden vil komme til at se se ud efter Krigen. Nu er det fuldstændig klart, at der i denne Verden hverken vil eksistere Imperialisme eller Fascisme, og at Fascismen ingensinde vil kunne genopstaa paany"."New York Herald Tribune" skriver:"Teheran Pagten forkynder Tysklands Sammenbrud og skaber tillige Grundlaget for en lang Fred, som vil svare til Atlanterhavsdeklarationens Principper." "Times" skriver: "Den vigtigste Sætning i Deklarationen er den, hvori det hedder, at den grundlæggende Overenskomst om Skabelsen af en anden Front er drøftet i alle Enkeltheder," og videre:"Erklæringen om, at der hersker fuld Enighed paa det strategiske Omraade, tages i England og Amerika som Tegn paa, at Tæppet snart vil gaa op for det sidste Drame i Europa." "Pravda" skriver: "Venskabet mellem de tre store Nationer er blevet hærdet og gjort stærkere, og Konferencen har uddybet Forstaaelsen mellem dem."

Beslutningen i Teheran har vakt uhyre Begejstring i hele Sovjetunionen. Typisk er et Brev i "Krasnaja Svesda" den 8/12. Det hedder heri bl. a.: "Vi Kavallerister i den Røde Hær staar i de første Rækker af de heltemodige Kæmpere, som vil bibringe Fascismen det dødbringende Slag. Vi er beredt til at udføre vor Øverstbefalende, Marskal Stalins Ordrer. Vi vil have den Lykkeat tage Del i den nær forestaaende uafvendelige Offensiv, som vil blive ført fra Øst,Vest og Syd. Denne mægtige Offensiv af de 3 Magter vil for altid gøre Slut paa Hitlerismen og befri Menneskeheden for det fascistiske Tyranni."

En Bølge af Møder og Forsamlinger er gaaet hen over Sovjetunionen, og det historiske Dokument er blevet drøftet. Hitlerherredømmets Dage er - talte, lyder det med tusinde Stemmer, lyser det i alles Øjne. Men Sovjetmenneskene er Handlingens Mennesker, og derfor har alle disse Møder haft deres eget Præg. Hvert eneste Menneske spørger sig selv:"Hvad kan jeg gøre for at bringe Sejren nærmere?" Alle Talerne paa Møderne taler om de konkrete Arbejdsforpligtelser, som de og deres Arbejdskammerater paatager sig. I en snæver Gade i Baku, hvor der bor dristige Kaptajner i den kaspiske Flaade og gamle erfarne Oliearbejdere, lyder fra Højttalerne, som er opstillet i Gaderne, en klangfuld Stemme paa Adserbajdjansk. Det er den kendte Stakhanofarbejder Sari, der taler: "Arasplanen har vi allerede opfyldt, saa vi Oliearbejdere forpligter os til at levere lo ooo Tons mere, end vi tidligere havde til Hensigt."

Saaledes taler Sovjetbaglandet. Saaledes taler ogsaa Fronten. Saaledes svarer Sovjetunionens Folk paa Teheran Konferencens Beslutninger. Det er Svar i Handling.

Ogsaa herhjemme bør vort Svar være et Handlingens Svar. Forstærk Kampen mod Undertrykkerne med alle Midler og paa alle Maader. Ogsaa vor

Indsats er af Betydning for den endelige Sejr over Nazismen.

J U G O S L A V I E N

Sovjetunionen har anerkendt Marskal Titos nye jugoslaviske Regering. Denne har anmodet de Allierede om at blive repræsenteret i det konsultative Raad for Europa og om Hjælp ifølge Laane- og Lejeloven, saa at den fremgangsfrit kan føre Krigen mod den fælles Fjende. Forræderen Michailovitsj har fra Kairo under Trusler om Krigsretsdom opfordret alle jugoslaviske væbnede Styrker til at stille sig under hans Kommando. - Den engelske Presse beskæftiger sig indgaaende med det jugoslaviske Spørgsmaal. "Times" skriver: "Den indre jugoslaviske Situation er højst utilfredsstillende. Bruddet mellem Tito og Michailovitsj er fuldstændigt... Man kan imidlertid ikke se bort fra, at Michailovitsj's Styrker i længere Tid har indtaget en passiv Holdning, som kun kan skyldes Fjenden i Landet. "News Chronicle" skriver:"Siden den jugoslaviske Regering gik i Eksil, har der hersket Strid mellem dem, som ønskede et serbisk Herredømme, og dem, som ønskede fuld Ligestillelse af alle Befolkningsgrupper. Striden medførte, at det ved Omdannelsen af Regeringen ikke lykkedes at faa Repræsentation fra de forskellige Partier, men man fik derimod en Række Mennesker, hvis Holdning overfor Demokratiet altid har været tvivlsom. Den nyoprettede Befrielseskomite derimod har, selv om den har et stærkt kommunistisk Islæt, haft Held til at samle Repræsentanter fra saa at sige alle Partier og alle Nationaliteter."

Tyskerne har nu med Støtte af bulgarske Tropper sat en stor Offensiv i Gang mod det befriede Omraade. Titos Frihedshær staar i haarde Forsvarskampe i Bosnien og Sandjak. - Den tyske Gesandt i Belgrad har givet Ordre til, at 2oo Gidsler skal skydes for hver tysk Soldat, der dræbes af Partisaner.

B U L G A R I E N

Konferencen i Kairo og Teheran har foraarsaget stor Uro i Landet. Det afholdes hemmelige Kabinets- og §arlamentsmøder, og alle Partier udtrykker deres Mistillid til den siddende Regering, som bebudes omdannet. Demonstrationer i Sofia kræver Fred. Engelsk Radio har rettet en Advarsel til Bulgarien saavelsom til Tysklands øvrige Vasaller, og amerikanske Flyveblade har opfordret de bulgarske Tropper til at trække sig tilbage fra Jugoslavien og Grækenland. Det meddeles fra Sofia, at der udspredes store Mængder af et Flyveblad, som indeholder den bulgarske Fædrelandsfronts Program. Det hedder heri bl.a.:" Det er det bulgarske Folks og Arméens Pligt i dette historiske Øjeblik at slutte sig sammen i en mægtig Fædrelandsfront for at redde Bulgarien. Denne Front maa ikke tillade, at Bulgarien udnyttes i Hitlers forbryderiske Krig. Den maa gennemtvinge, at de bulgarske Tropper, som benyttes til at undertrykke vort serbiske Broderfolk, straks hjemkaldes. Bulgarien maa afbryde sit Forbund med Hitlertyskland og de andre Aksemagter og rense det bulgarske Omraade for tyske Fascisttropper.

Udførelsen af Levnedsmidler og Raavarer til Hitlertyskland maa indstilles, og Levnedsmidlerne maa sikres vor egen Befolkning. Det bulgarske Folks nationale Interesser maa sikres i Overensstemmelse med Atlanterhavsdeklarationen, ved venskabelige Overenskomster med andre Balkanfolk og Samarnejde med Sovjetunionen og de øvrige frihedselskende Lande.

For at disse Krav hurtigt kan virkeloggøres, maa der dannes en virkelig national Regering, som er i Stand til at gennemføre en Politik, der kan redde Fædrelandet. Den nuværende Forræderregering maa styrtes, og der maa dannes en Folkeregering, som støtter sig paa hele det bulgarske Folks Vilje.

Til Belysnigg af de vanskelige Forhold, hvorunder Frihedskæmperne maa arbejde, kan vi anføre en Detaille fra Angrebet paa Riffelsyndikatets Bygning i Hellerup den 28/11: Bygningen laa badet i Projektørlys, og Frihedskæmperne maatte derfor først trænge ind paa Tuborgs Fabriker, der leverer Strøm til Riffelsyndikatet. Her tvang de Maskinmesteren til at afbryde Strømmen. Da Sabitagevagterne benærkede, at Strømmen gik ud, ringede de straks til Politiet. Umiddelbart efter blev Bygningen angrebet fra den ene Side. Det var imidlertid et Skinangreb, for mens Sabotagevagterne affyrede deres Maskinpistoler i den Retning, hvorfra de formodede Angrebet kom, trængte Sabotørerne ind i Fabriken fra den modsatte Side, sprængte Dørene og placerede deres Bomber.

Den originale udgave af ovenstående særnummer har ikke kunnet fremskaffes. Det optrykkes derfor efter en distriktsudgave fra provinsen.- B.H.

Vi kæmper for et sandt Demokrati

En kortfattet Redegørelse for

Hvad Kommunisterne vil!

Udsendt af
DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI
1943

KRIGEN gaar mod sin Afslutning. Folkenes og de frie Nationers Indsats borger for, at Hitlertyskland vil blive slaaet til Jorden. Endnu er det for tidligt at slække Kampen. Der maa tvertimod sættes ind med forøget Kraft og Energi. Det gælder nemlig ikke alene om at vinde Krigen, men ogsaa om at fremskynde dens Afslutning. Hver Dag, hvormed den forkortes, betyder, at Tusinder af Menneskeliv og Værdier spares. I denne Slutkamp er ogsaa det danske Folks Indsats nødvendig. I Forbindelse med de øvrige undertrykte Folks og den frie Verdens Indsats vil den være af stor Betydning. Derfor maa vi bruge de Midler, et afvæbnet og okkuperet Land har. Modstanden maa øges, og Sabotagen maa skærpes.

Nazitysklands kommende Nederlag giver dog allerede nu Anledning til Drøftelser om den fremtidige Udvikling. Fælles for alle Spekulationer er, at de fortrinsvis kredser om Sovjetunionens og Kommunisternes Planer. Og det er ret naturligt. De har begge, hver paa sit Felt, været de førende Faktorer i Kampen mod Fascismen. Sovjetunionen, hvor det kommunistiske Parti under Stalins Ledelse er den organiserende og førende Kraft, har vist en umaadelig Styrke i Kampen mod Hitler. Den Røde Hærs storslaaede Sejre har fyldt Verden med Begejstring og Beundring. Den Røde Hær har vist, at den baade er i Stand til at rense Sovjetomraaderne og knække den nazistiske Militærmaskine. Jævnsides hermed har Kommunisterne i de besatte Lande raabt Befolkningen op til Modstand mod de nazistiske Okkupanter og — takket være Massetilslutning — opnaaet anselige Resultater. Man kommer derfor i Fremtiden, naar Folkenes Skæbne og Kaar staar til Afgørelse, ikke udenom Sovjetunionen og Kommunisterne.

Derfor har Folket Krav paa at faa Oplysning om, hvad Kommunisterne vil, og at bringe saadan Oplysning er Formaalet med denne Pjece. I denne Forbindelse skal der ogsaa siges nogle Ord om et ofte fremsat Spørgsmaal, nemlig:

Vil Sovjetunionen bruge sin militære Magt til at paatvinge andre Nationer sin Vilje?

Herpaa kan der svares et sikkert og afgjort NEJ. Saavel Lenin som Stalin har altid i deres Taler og Skrifter udtrykt Respekt for Folkenes og Nationernes Selvbestemmelsesret, og der kan ikke i Sovjetunionens indre Liv eller i dens Udenrigspolitik fremdrages en Tøddel, der strider mod disse Udtalelser. Sovjetunionen har altid respekteret Folkenes Indstilling og Beslutninger og har tilsagt ethvert Folk, der kæmper for sin Hjemstavns Frihed og Uafhængighed, Støtte og Hjælp. Vesthvideruslands, Vestukraines, Besarabiens, Litauens, Letlands og Estlands Optagelse i Sovjetunionen er i dybeste Overensstemmelse med Folkenes Selvbestemmelsesret. De førstnævnte Lande var mod Folkenes Vilje med Vold og Magt røvet fra Sovjetsamfundet efter sidste Verdenskrig. I 1939—40 var Sovjetunionen takket være den socialistiske Opbygning blevet saa stærk, at den kunde give de paagældende Folk den fornødne Støtte til at sikre deres Viljes Gennemførelse. Og hvad de sidste tre — Randstaterne — angaar, saa har de ved Beslutninger i de respektive Rigsdage, der er udgaaet af Folket ved forfatningsmæssige Valg, gennemført Socialismen og anmodet om Optagelse i Sovjetunionen. Der er altsaa i alle Tilfælde vist Respekt for Folkenes Indstilling.

Heller ikke i Sovjetunionens Forhold til Finland er der noget Brud paa dette Princip. Finland fik i 1917 uden Kamp og som den selvfølgeligste Sag af Verden sin Frihed af Sovjetregeringen. Senere maatte denne døje den Tort, at Hvidfinnerne faldt ind over Sovjetunionens Grænser og iøvrigt førte en Politik, der indebar en Trusel mod Sovjetfolkets Sikkerhed og Selvbestemmelsesret. Og da Sovjetunionen i 1939, mens Krigsskyerne samlede sig truende, saa sig nødsaget til at sikre sine Grænser og sit Land mere effektivt, stillede den finske Regering og det finske Militær sig direkte fjendtligt hertil og provokerede ved Overfald Krig. De opblæste Hvidfinner kunde selvsagt ikke klare sig. Sovjetunionen kunde uden Indskriden fra anden Side have besat Finland, hvis det havde været Planen, eller hvis det havde ønsket at gøre det. Men Sovjetunionen gjorde det ikke, fordi den som en socialistisk Stat ikke vil og ikke kan undertrykke noget Land eller Folk.

Disse Kendsgerninger er vægtige og maa give fuld Tillid til Sovjetunionen. Man kan trygt forlade sig paa, at den ikke har andre Maal og Hensigter i denne Krig end dem, Stalin gav Udtryk for i sin Tale den 6. November 1942. I denne Tale hed det:

> »Vi kæmper for vort Lands Befrielse og dermed for de undertrykte Landes Befrielse. De tysk fascistiske Okkupanter har til Hensigt at paatvinge de undertrykte Lande deres Statsform og underordne dem det tyske Herrefolk. Vi har ikke og kan ikke have saadanne Maal. Vi kæmper for Genoprettelsen af de undertrykte Folks territoriale Uafhængighed og den frie Ret for ethvert Folk til at ordne sine egne indre Forhold.«

4

Danmark behøver altsaa ikke at frygte nogen Indblanding i sine Forhold fra Sovjetunionens Side. Sovjetunionen er Tilhænger af, at Folkene selv ordner deres Anliggender.

Det danske Folk skal selv afgøre sin Skæbne

Det er dette Princip, danske Kommunister anerkender, og her er de i Overensstemmelse med det overvældende Flertal af det danske Folk. Kommunisterne har iøvrigt ingen Interesser, der afviger fra det danske Folks. De ønsker, at Danmark med dets Folk, dets Kultur og dets Sprog fortsat skal bestaa, thi Partiet er kærnedansk. Dets Medlemsstab bestaar af det danske Folks bedste og mest fremsynede Døtre og Sønner. Det har blot forlængst indset, at hvis det danske Folk fortsat skal bestaa og udvikle sig, saa maa der føres en anden Politik. Det har ogsaa fremhævet, at det danske Folk for sin egen Skyld maa optræde i Fællig med Folkene fra andre Lande mod de fælles Fjender. Af den Grund nærer vi stor Hengivenhed for Sovjetunionen, Folkenes og de smaa Nationers bedste Forbundsfælle. Men deraf følger ikke, at Sovjetunionen eller nogen anden Magt skal blande sig i vore indre Anliggender. Dem skal vi selv ordne. Dette betyder ikke, at Kommunisterne har ændret Stilling. Det er i Overensstemmelse med deres grundlæggende Opfattelse. De vedkender sig stadig det aandelige Slægtskab med andre Landes Kommunister. Men heri ligger ikke og har aldrig ligget noget unationalt. Socialdemokratiet og Fagbevægelsen har ogsaa internationale Forbindelser. Ingen finder dog paa af den Grund af hæfte Begrebet unational paa dem, ligesom ingen endnu af nationale Grunde har vovet at løfte en Finger mod saadanne internationale Sammenslutninger som Afholdsbevægelsen, Interparlamentarikerne, Kvindebevægelsen »Open Door« eller de forskellige religiøse Samfund.

Vi kæmper for et sandt Demokrati

Hvad Kommunisternes Maal og Midler angaar, skal vi citere et Afsnit af Partiets Formand, AKSEL LARSEN's Beretning paa Landspartikonferencen i Odense, 1938. Ordene gjaldt dengang, og de har stadig Gyldighed, baade for Dagen i Dag og Dagen, der kommer i Morgen. De lyder:

> »Lad mig da benytte Lejligheden til, som saa mange Gange før, at fastslaa, at vort Parti er et demokratisk Parti. Vi er Tilhængere af det sande og

virkelige Folkestyre, vi ønsker, at Folkets Flertal skal være bestemmende, og vi anser det ikke for nok, at Folket selv vælger sine Repræsentanter til Stats- og Kommunestyrelserne o. s. v., men mener, at Folket bør have Kontrolret over de valgte, at disse skal være forpligtet til at udøve Folkets Vilje, og at ogsaa Administrationen af de vedtagne Love og af Samfundets Anliggender i det hele taget ikke skal være Monopol for Overklassen, men lægges i Hænderne paa Folket selv og Folkets Børn.

Vi giver os ikke tilfreds med saakaldt »politisk Demokrati«, hvor flere af de væsentlige Forudsætninger ikke engang af Navn er opfyldt. Vi er klar over, at sandt Demokrati, saadan som det er virkeliggjort gennem den socialistiske Sovjetunions frie Forfatning, ikke kan skabes under Kapitalismen, hvor den enkelte i Kraft af Fødsel, Arv, Brutalitet eller Held faar Ret til at tilegne sig Udbyttet af andre Menneskers Arbejde og derigennem Mulighed for at skabe sig ogsaa andre end materielle Forrettigheder.

Vi tilstræber et socialistisk Demokrati, hvor alle Samfundsrigdomme tilhører Samfundet — hele Folket — og forvaltes af Samfundets Organer under Folkets Deltagelse og Folkets Kontrol, hvor der hersker økonomisk, politisk og kulturelt Demokrati.

Vi *tilstræber ikke* at naa dette Maal ved forfatningsstridige Midler, ved Voldsanvendelse, ved Mindretalskup el. lign. Vort Arbejde gaar ud paa at vinde og forene det overvældende Folkeflertal, hele det arbejdende Folk, til politisk Kamp for dette Maal, som det er i det store Folkeflertals, i Menneskehedens og Kulturens Interesse bliver naaet. Men vi er forberedt paa, at et lille Faatal af Befolkningen, som har Interesse i uretfærdige Samfundstilstandes Opretholdelse, og som i Kraft af sin økonomiske Magtstilling har tilranet sig en Indflydelse, som staar i omvendt Forhold til deres Faatallighed, af al Magt og i givet Fald ved voldelige og forfatningsstridige Midler vil søge at forhindre Folkeviljen i at blive Landets Lov. Vi kender fra Historien — saavel den danske som Udlandets — tilstrækkelige Eksempler paa noget saadant. *Og kommer det danske Folk i en saadan Situation, da er det dets Ret og Pligt med alle Midler at sikre Folkeviljens Sejr, at bane Vej for Retten og Folkestyret.*

Vi anser ikke Demokratiet i Danmark for at være fuldkomment eller blot tilfredsstillende. Vi tilstræber en Forfatningens Demokratisering efter de Linier, jeg lige har trukket op, og forbeholder os Ret til at arbejde herfor. *Men angriber noget Parti, nogen Gruppe, Fraktion eller Klike det bestaaende — omend ufuldkomne — Demokrati for at forringe det, at gøre Folket retsløst, da agter vi med alle Midler at bekæmpe saadanne Forsøg.*

Vi har *altid* været Modstandere af — *aldrig* været Tilhængere af Mindretalsstyre eller Mindretalsdiktatur. Vi vil bekæmpe alle Forsøg paa at indføre noget saadant — hvorfra de saa end kommer.«

Som Bolsjevikerne i Sovjetunionen altid har ladet Ord og Handling svare til hinanden, saaledes har ogsaa danske Kommunister gjort det. Da Hitler med sit Kvælertag truede med at strangulere vort Demokrati og vor Selvstændighed, satte Partiet hele sin Kraft ind paa med alle til Raadighed staaende Midler at bekæmpe Besættelsesmagten for at sikre Landets Selvstændighed og faa genindført forfatningsmæssige Tilstande. Partiet strakte berevilligt Haanden ud til alle Danske, der vilde være med i denne Frihedskamp. Og det kunde uden Betænkeligheder tilslutte sig DANMARKS FRIHEDSRAAD, da dette blev dannet.

Partiet gaar ogsaa helt og fuldt ind for Frihedsraadets Udtalelse

om, hvad der skal ske efter Hitlers Nederlag, hvilken Udtalelse er sammenfattet i følgende Hovedpunkter:

Oversigt over de af *Danmarks Frihedsraad* foreslaaede Foranstaltninger i den første Efterkrigstid

Den nye Regering, som paa forfatningsmæssig Grundlag udnævnes af Kongen umiddelbart ved Besættelsens Ophør, har følgende Opgaver:

1. Øjeblikkelig Fængsling at alle nazistiske Elementer.
2. Forbud mod de hvervede Korps, Afvæbning og Fængsling af deres Medlemmer.
3. Suspension af Embeds- og Tjenestemænd, der har begunstiget Fjenden.
4. Ophævelse af alle Undtagelseslove og Bestemmelser, der er gennemført efter tysk Ordre eller Ønske eller i tysk Interesse.
5. Frigivelse af alle politiske og andre Fanger, der er dømt efter Undtagelseslovgivningen for Udøvelse af national Virksomhed.
6. Ophævelse af Afskedigelser indenfor det offentlige, der er foretaget efter tysk Ordre eller Ønske eller i tysk Interesse.
7. Snarlig Udskrivning af frie Valg til Rigsdagen, senest et halvt Aar efter at Besættelsen er ophørt.

Den derefter valgte Rigsdag og den Regering, der fremgaar heraf, skal foruden de øvrige almindelige Samfundsproblemer, herunder Beskæftigelsesproblemet, tage Stilling til:

1. Nedsættelse af en parlamentarisk Kommission til Undersøgelse af, om Enkeltpersoner indenfor Ministerium og Administration har gjort sig skyldige i strafbare Undladelser og Fortielser af Betydning for Landets Forsvarsforanstaltninger i Dagene omkring 9. April 1940.
2. Nedsættelse af en parlamentarisk Kommission til Undersøgelse af, om Enkeltpersoner indenfor Besættelsestidens Regeringer og Rigsdagsforsamlinger i strafværdig Grad har svigtet danske Interesser til Fordel for Tyskland.
3. Indførelse af Lovbestemmelser mod Embeds- og Tjenestemænd, som paa Grund af Nazisympatier eller Eftergivenhed og Slaphed har vist sig uegnede til at deltage i et demokratisk Samfunds Forvaltning.
4. Fastsættelse af Erstatningsregler for Personer, der ifølge deres nationale Holdning har lidt økonomisk Tab i Besættelsestiden ved Forfølgelser, Afskedigelser eller Fængsling.
5. Fastsættelse af Regler, hvorefter Krigsgevinster kan konfiskeres til Gavn for det danske Samfund.
6. Gennemførelse af en særlig Lovgivning om nazistisk og antidemokratisk Virksomhed i Besættelsestiden.
7. Nedsættelse af særlige Domstole til Behandling af Sager i Henhold til 6.

Folket skal sikres det daglige Udkomme

Som man ser, har Frihedsraadet ikke taget Stilling til Befolkningens Levevilkaar i Almindelighed. Den kommende Regering og Rigsdag maa imidlertid vie dette Spørgsmaal megen Opmærksomhed. Folket i sin Helhed har lidt haardt under Besættelsen. Folket er blevet udmarvet, mens et Faatal af Velhavere har levet højt paa Ulykken. Hertil kommer, at Overgangen til Fredsforhold vil vælte nye og store Vanskeligheder ind over Samfundet, og at disse ogsaa vil komme til at hvile haardest paa det arbejdende Folk. Der maa derfor træffes Foranstaltninger, som ikke alene sikrer Folket mod de øjeblikkelige Vanskeligheder, men som ogsaa sigter efter at skabe sikre sociale Forhold, saa der skabes Tryghed for Fremtiden.

Vi kan ikke uden videre vende tilbage til Forholdene fra før Krigen, hvor alt var tilrettelagt til Fordel for Velhaverne, mens Folket maatte bære alle Ulemperne. Dette kom bl. a. til Udtryk ved, at Arbejdsløshedstallet svingede mellem 50- og 200 000, et Forhold, som betød Usikkerhed og Nød i Arbejderhjemmene. For Husmænd, mindre Gaardmænd og Fiskere var Tilværelsen kummerlig. Tjenestemænd, Funktionærer af lavere Grader og mindre Erhvervsdrivende indenfor Handel og Haandværk var lige saa daarligt stillet. Kort sagt: der var daarligt nok fra Haanden og i Munden. For Arbejderne truede Arbejdsløsheden med dens utilstrækkelige Hjælp, for Husmænd og Smaakaarsfolk truede økonomisk Ruin. De brede Befolkningslag havde overhovedet ingen afgørende Indflydelse paa deres økonomiske Forhold, men maatte leve under de Betingelser, som Finanskapitalen og Pengematadorerne bestemte.

Genoptagelse og Videreførelse af disse Forhold vil være aldeles ødelæggende for vort Folk og Nationen. Det kan der altsaa ikke være Tale om. Det mest rationelle vilde være Jordens, Bygningers, Fabrikers, Maskiners og Transportmidlers Overgang til Folkeeje. Naar Folket har Herredømmet over de økonomiske Forhold, vil der være nok til alle, og ingen behøver at frygte for Morgendagen. Derved kom man ogsaa ud over det Misforhold, at Størsteparten af Befolkningen, uanset Retten til at stemme paa Valgdagen, lever i økonomisk Slaveri. Diskussionerne om Fremtidens økonomiske Politik gaar da ogsaa i denne Retning. Overalt vokser den Erkendelse frem, at det ikke fremtidig kan være overladt til det enkelte Selskab eller den enkelte Arbejdsgiver at handle, som det passer i hans Kram. Det maa være Samfundet, der ud fra Folkets Tarv faar Kontrol med og Indflydelse paa det økonomiske Liv. Derfor maa man tage Problemerne op Punkt for Punkt og uden Hensyn til Pengeinteresser træffe de Forholdsregler, der sikrer taalelige Forhold for Folket.

8

Arbejdsløsheden

Krigsproduktionens Ophør vil medføre stor Nedgang i Beskæftigelsesmulighederne. Overalt, hvor Samfundet har Indflydelse, bør Afskedigelser forhindres eller indskrænkes til det mindst mulige. Som Modvægt mod Arbejdsløsheden maa Stat og Kommune iværksætte ekstraordinære Arbejder til tarifmæssig Betaling og paa ordinær Arbejdstid. Arbejdsløshedsunderstøttelsen skal forhøjes, saa det bliver muligt at leve af den. Og det maa tages i Betragtning, at den under Krigen har været skaaret stærkt ned.

Som yderligere Bidrag til Arbejdsløshedens Bekæmpelse, kommer ogsaa en Indsats i Jordspørgsmaalet i Betragtning. Landboungdommen drives i stort Tal til Byerne, da der paa Landet hverken er Beskæftigelsesmuligheder eller Jord at faa til Købs. Aarsagerne hertil er, at Jordbesidderne, der har mere Interesse i en svulmende Bankkonto end i Ungdommens Ve og Vel, raader over Hovedparten af Landets Jord. Ogsaa de 10 000 Husmandssteder, der er for smaa til at give en Familie nok til Livets Opretholdelse, medvirker til at forringe Beskæftigelsesmulighederne for Ungdommen. Derfor maa der sikres Jord til det arbejdende Landbrug. Først og fremmest maa der skaffes Tillægsjord til de 10 000 indeklemte Husmænd og dernæst til nye Brug. Jorden maa tages fra Godserne, offentlig Eje og store Gaarde. Hjemmel til Ekspropriation maa tilvejebringes.

Men dette kan kun være øjeblikkelige Nødforanstaltninger. Arbejdsløsheden maa og skal helt afskaffes. Det kan kun ske ved Samfundsindgreb. Produktionen maa tilrettelægges efter Folkets Tarv, og Arbejdstiden afpasses efter Arbejdskraften. Udbytte til Ejere og Aktionærer maa komme i anden Række. Dette vil kræve drastiske Indgreb i de besiddendes hidtidige Rettigheder. Men disse Indgreb vil dog aldrig komme til at betyde nær saa meget for dem, det gaar ud over, som Afskedigelse betyder for en Arbejder eller Konkurs for en Erhvervsdrivende. De mister dog ikke deres Eksistens.

Lønningerne

Til Imødegaaelse af den værste Nød i Arbejderhjemmene vil en generel Lønforhøjelse være nødvendig, Dækning for Dyrtiden maa være den almindelige Regel. Men herudover maa der gives særlige Tillæg til de lavestlønnede. Landarbejdernes Lønninger maa saaledes bringes i Overensstemmelse med andre Arbejderes, og der maa træffes Foranstaltninger, saa der sikres Landarbejderne Helaarsbeskæftigelse. Ogsaa Princippet om lige Løn for Mand og Kvinde maa føres ud i Livet.

Landbruget

De relativt gunstige Forhold for Landbruget vil ikke vedvare. Staten vil ikke kunne opretholde de taarnhøje Priser, og Afsætningsvan-

skeligheder og Priserne paa Verdensmarkedet vil ogsaa gøre sig gældende. Husmændene og de mindre Gaardejere har mindst at staa imod med, og derfor maa der træffes Forholdsregler, saa de sikres en Produktion, der sætter dem i Stand til at svare enhver sit. Gældsbyrden maa lettes ved Gældsnedskrivning, og konjunkturbestemt Rente maa indføres. Gældsbyrden kan ogsaa begrænses ved Oprettelse af Redskabscentraler, der for en billig Penge sikrer den bedste tekniske Hjælp. Dette vil særlig hjælpe de nyoprettede Brug, men vil ogsaa have Betydning for alle dem, der staar overfor Nyanskaffelser eller Fornyelser. Endvidere vil det betyde en Lettelse i det daglige Arbejde.

Mindre Erhvervsdrivende

Ogsaa andre Smaakaarsfolk maa sikres i Overgangstiden. Der maa gives dem Henstand med Afdrag og Renter. Gennem Staten maa der sikres Nedskrivning af Gælden, ligesom der maa drages Omsorg for, at de ikke udbyttes af Finanskapitalen. Gennem Nationalisering af Bankvæsenet maa Samfundet sørge for, at mindre Erhvervsdrivende nyder alle de laanemæssige Fordele paa billigste Betingelser, der kan gives.

Herudover maa Samfundet yde Tilskud til Anskaffelse af Maskiner og Redskaber. For Fiskernes Vedkommende Hjælp, saa flere Fiskere i Forening kan anskaffe sig Baad og Redskaber, der sætter dem i Stand til at fiske under samme Vilkaar som de velhavende Storfiskere.

Syge, Invalider og Gamle

Til økonomisk Tryghed hører ogsaa, at den enkelte er sikret i Tilfælde af Arbejdsudygtighed, enten den er forbigaaende som Følge af Sygdom eller vedvarende paa Grund af Invaliditet eller Alder. Hverken før eller under Krigen har den Hjælp, der er ydet i saadanne Tilfælde, været tilstrækkelig. Vi har Sygekasser, Ulykkesforsikring og Aldersrente, hvorigennem der aarligt udbetales Millionbeløb, men alligevel modtager den enkelte ikke saa meget, at det rækker til de nødvendigste Udgifter. Disse Ydelser maa derfor omgaaende forhøjes.

Men det er ikke tilstrækkeligt. Der maa arbejdes hen til, at ingen mister noget som helst af sin Indtægt under Sygdom. Heller ikke Tab af Arbejdsevne paa Grund af Svaghed eller Alder maa medføre Forringelse i Indkomsten. Det fornødne til Kur og Pleje maa ydes herudover.

Problemet skal ikke løses ved obligatorisk Forsikring med nye Kontingentbyrder. Disse har forlængst overskredet Grænsen for det overkommelige. Sygehjælp og Rentenydelse skal ikke være afhængig af Kontingentbetaling. Naar et Menneske arbejder, saalænge Helbred

og Alder tillader, har det ydet sit Bidrag til Samfundet, og saa maa det være Samfundet, som udreder Pengene. Dækning kan helt eller delvis tilvejebringes ved at paaligne Arbejdsgiverne Bidrag.

Udvidelse af de politiske Rettigheder

Men Mennesket lever ikke af Brød alene. Der er Goder ud over de rent materielle. Hertil hører de politiske Rettigheder. Enhver voksen Borger, der yder et Arbejde i Samfundet, maa ogsaa have Krav paa at kunne deltage i Afgørelsen af Samfundets Anliggender. Men denne Ret er forment Tusinder af vore Landsmænd. De Menige, der kæmpede for Fædrelandet den 9. April og den 29. August, havde ingen Stemmeret paa Grund af Valgretsalderen paa 25 Aar. Ogsaa mange af Frihedskæmperne er Mennesker i en Alder, hvor de ikke har Valgret til Landsting, og mange end ikke til Folketing. For begge Kategorier gælder det: Den ene Dag Nationens Helt, den næste Dag uden de simpleste Borgerretligheder.

Lige saa uhyrligt er det, at mange Landsmænd ikke kan deltage i de kommunale Valg paa Grund af Skatterestancer, mens andre har mistet Valgretten til baade Rigsdag og Kommunalraad, fordi de har modtaget Socialhjælp gennem længere Tid.

Alle disse Indskrænkninger maa forsvinde. Ungdommen maa have Valgret og Valgbarhed. Og enhver Borger, der ikke har gjort sig skyldig i Landsforræderi eller folkefjendtlige Handlinger, maa kunne saavel stemme som vælges til offentlige Forsamlinger.

Folkets Fjender skal bastes og bindes

Der findes i Danmark Kredse, som ikke ønsker en saadan Folkets Politik, Personer, som uden Hensyn til deres Medmenneskers Skæbne kun forfølger deres egne snævre personlige Interesser. De sidder selv i økonomisk Tryghed, og gennem financiel Magt og Indflydelse griber de ind i Landets Politik. Oftest holder de sig skjult bag Kulisserne, men enkelte træder dog offentligt frem. Kendt er saaledes bl. a. A. P. Møller, Ingeniør Højgaard, Hofjægermester Sehested og Gunnar Larsen, for blot at nævne nogle enkelte. Med alle mulige Midler søger de at aflede Opmærksomheden fra deres eget Ansvar og sætte Splid i Folket. Deres folkeskadelige Virksomhed er lettet dem ved, at der i Administrationen sidder Folk med en antidemokratisk Indstilling, som er mere end villige til at gaa de reaktionære Kræfters Ærinde. Og det er netop disse folkefjendtlige Kredse, som har været mest ivrige efter Samarbejde med de nazistiske Undertrykkere.

11

De, der har været længst fremme i Samarbejdet med Tyskerne, vil blive dømt for Landsforræderi og afskediget, saafremt de har offentlige Stillinger. Men til Sikring af Folkets Rettigheder og Tarv er dette ikke tilstrækkeligt. Der maa træffes Foranstaltninger, saa enhver halv- eller helfascistisk Virksomhed forhindres, og kun paalidelige Personer faar offentlig Ansættelse.

Forbud mod Organisationers og Personers reaktionære Virksomhed

Der kan ikke i Fremtiden tillades nogen organisatorisk Virksomhed af nazistisk eller fascistisk Art eller nogen Agitation for disse Idéer. Heller ikke skal nogen Enkeltperson, som vi tidligere har set det med A. P. Møller, Jørgen Sehested, Preben Wenck eller Blankensteiner, kunne tillade sig i Kraft af egne eller andres Penge at drive sit Spil med Folkestyret. I saadanne Tilfælde skal saavel de optrædendes som Bagmændenes Formuer inkasseres. Ingen skal — hverken enkeltvis eller i Flok — kunne modarbejde Demokratiet.

Antidemokratiske indstillede Personer skal ikke have offentlige Hverv

Efter Udrensningen indenfor Administrationen, Domsmagten og Lovgivningen maa der drages Omsorg for, at Efterfølgerne er paalidelige og trofaste overfor Folkets Sag. Personer, der lufter Nazisympatier eller udtaler sig ringeagtende om Folkestyret, kan ikke fremtidig indtage nogen Plads i Samfundets Tjeneste, hverken indenfor Statsadministrationen, Militær, Politi, Universitet eller Skole.

Landet maa styres ved Folket

For at sikre, at Folkets Vilje bringes til Udførelse i Folkets Aand, maa dets egne Mænd og Kvinder ind i Administrationen. Derfor maa overalt, hvor det er muligt, i udøvende og retslige Organer Lægmandssystemet bringes til Anvendelse. Love og Forordninger maa under Hensyn hertil affattes i et for Hvermand forstaaelig Sprog. Men desuden maa det arbejdende Folks Døtre og Sønner uanset Indtægt og Formue sættes i Stand til at faa den højeste Uddannelse, saa de kan bestride de største Embeder, der saa ikke udelukkende skal gives til Overklassen.

Ogsaa Tryghed mod Krig og Overfald

Men alt dette vil være ustabilt, hvis der ikke skabes Sikkerhed mod Gentagelse af det voldelige Overfald paa og Besættelsen af vort Land. Begivenhederne har lært os, at hverken Afrustning eller nok

saa kraftig Oprustning i vort Land giver nogen som helst Garanti. Isolerede formaar vi intet. Selv Lande, der er større end vort, som har en langt gunstigere geografisk Beliggenhed, og som raadede over et forholdsvis meget stærkt Forsvarsberedskab, blev løbet over Ende, fordi de optraadte enkeltvis overfor Hitlerhærene.

Dersom Europas smaa og store truede Nationer havde optraadt samlet, vilde Begivenhederne have faaet et ganske anderledes Forløb. Sovjetunionen indsaa dette og forsøgte i Tide gennem kollektiv Sikkerhed at baste og binde de krigslystne Fascister og sikre Demokratiets og de smaa Landes Selvstændighed. Men Sovjetunionens Planer blev stedse krydset af de Kredse, der hyldede »München«politiken. Disse Kredse solgte Abessinien til Italien, Østrig til Tyskland, Spanien til de to Lande i Forening. Derefter Böhmen til Hitler og Albanien til Mussolini. Resultatet blev, at de mindre Nationer sagde sig fri for enhver kollektiv Forpligtelse. Selv i den 11. Time søgte Sovjetunionen at faa Aftaler i Stand med Frankrig og England, men det var tydeligt, at Chamberlain ikke ønskede noget Samarbejde. Alle Sovjetunionens Forslag om Militæroverenskomster blev afvist, og Polen frabad sig Sovjettropper paa polsk Grund, hvilket var den eneste Mulighed for effektiv Hjælp. Skønt Europas mindre Stater var mindst lige saa interesseret i Samarbejde som Sovjetunionen, saa var deres Statsmænd ofte de første til at afvise Sovjets Forslag. Danmarks Repræsentanter dannede ingen Undtagelse. Tværtimod. De var altid blandt de mest uforsonlige overfor Sovjetunionen, mens de til enhver Tid godkendte og forsvarede Naziovergrebene mod Freden og de smaa Stater.

Fra Folkenes Side manglede det iøvrigt ikke paa Meningstilkendegivelser. De mest klartskuende havde fremhævet Faren, og deres Krav om en fast Optræden overfor Fascismen og Forsvarsforbund med Sovjetunionen fik Massetilslutning. Men Statsmændene fulgte deres eget Hovede. Og det var først, da Krigen med dens Ødelæggelser, Gru og Rædsler væltede ind over Landene, at de nødtvunget bekvemmede sig til at tage mod Sovjetunionens fremstrakte Haand. Ledende danske Statsmænd nægter dog i stort Tal stadig at deltage i dette Samarbejde. Men det danske Folk erkender, at Kampforbundet mellem Sovjetunionen og dens Allierede har været i Stand til at standse Hitler og vil knække Nazityskland.

Krigen har lært det danske Folk, at der ikke er noget Modsætningsforhold mellem dets og Sovjetfolkets Interesser. Løgnene om Sovjetunionen faldt i Krigens Løb ynkeligt til Jorden, hvorved der skabtes en hidtil ukendt Forstaaelse for Sovjetunionen. Denne Forstaaelse maa ogsaa i Fremtiden øve sin Indflydelse. Sovjetunionen, som tog det haardeste og afgørende Tag i Kampen mod Hitlertyskland, vil ogsaa i kommende Tider være Folkenes bedste og stærkeste Forbundsfælle mod Fredsforstyrrere og Imperialister.

Disse Tanker om Samarbejde mellem alle, store som smaa, de-

mokratiske og frihedselskende Nationer, som saa klart formuleredes sidst paa Moskva-Konferencen og ved Mødet mellem Stalin, Churchill og Roosevelt, kommer ogsaa mere og mere til Udtryk hos alle fremsynede Politikere i den frie Verden. Af Pladshensyn maa vi indskrænke os til at citere to Udtalelser, nemlig en af den amerikanske Præsidentkandidat, *Wendell Wilkie*, fremsat efter et Besøg i Moskva og en Samtale med Stalin i 1942, og en af Formanden for det danske Raad i London, Folketingsmand *Christmas Møller*, fremsat i London Radio den 7. November 1943, umiddelbart efter Afslutningen af Moskva-Konferencen.

Wendell Wilkie skriver:

»Jeg kan ikke besvare alle Spørgsmaal om Rusland, men een Ting er jeg overbevist om, og det er, at et saadant Folk ikke kan overses eller affærdiges med en overlegen Gestus. Vi kan ikke optræde, som om vi var Husmødre i en Charkuteriforretning, og sige: Det tager vi, dette bryder vi os ikke om, og plukke ud mellem Varerne. Vi har simpelthen ikke noget Valg. Rusland er et Land, som man maa regne med. Og det er derfor, jeg stadig siger til mine Landsmænd: Lad os samarbejde endnu mere intimt med Rusland nu, hvor vi er forenede i det fælles Maal, at knuse en fælles Fjende. Lad os lære alt, hvad vi kan lære af dem, og lad dem lære af os.«

Christmas Møller sagde bl. a.

»Der er jo ingen Grund til at skjule, at ogsaa i Danmark har Fortidens manglende Oplysning om Sovjetunionen og Nutidens tyske Propaganda haft nogen Indflydelse paa Bolsjevikforskrækkelsen, men enhver maa dog vel idag forstaa, at Fortiden, som vi kendte den før Krigen, aldrig vender tilbage, og det er jo godt det samme. Denne Krig vil og skal ændre Verden og Levilkaarene for den store Befolkning langt mere end den forrige Verdenskrig — dens Virkning var jo kun ringe. Og idag kan jo enhver sige sig selv, at alles Ønske — og da især de mindre Landes — maa være: *Rusland med i saa meget som muligt! Det mægtige, det sejrende Rusland med og ikke udenfor, er den eneste forstandige Politik.*«

Allerede under Krigen har Folkenes Indsats for Samarbejde mellem Sovjetunionen og de andre Nationer efter Krigen ført til Aftaler mellem Sovjetunionen, U. S. A. og England. Alle gode Kræfter maa samles for at styrke disse Forbindelser og derigennem hindre nye Krige. En international Organisation maa skabes. Men denne maa ikke være befængt med Folkeforbundets Svagheder. Derfor maa den bygge paa Folkenes Interesser og paa Folkenes Medvirken. Lades Folkene, som har været de mest ydende i Kampen mod Fascismen, ude af Betragtning, vil en saadan Organisation være dødsdømt i Starten. Lægges der derimod Vægt paa Folkenes Interesser, og indgaar Folkets Medvirken som en fast Bestanddel, vil en saadan Organisation ikke alene kunne tjene til at holde Krigsaggressorer paa Plads, men ogsaa til yderligere at udvikle og højne Folkenes Kaar.

Danmark, der ikke ønsker Gentagelse af Besættelse og Krig, er i højeste Grad interesseret i en saadan international Sammenslutning. Thi kun gennem Samarbejde med andre Lande kan Danmarks Selvstændighed og Sikkerhed betrygges. En separat Sammenslutning af de nordiske Stater giver ingen Sikkerhed og vil snarere blive en Anstødssten end en Ophjælpning af det internationale Samarbejde. Skal de nordiske Stater fremtidig have Samarbejde, da maa det være i Overensstemmelse med og aldrig mod Sovjetunionen.

Enheden maa føres videre

Denne Politik er den eneste, der kan skaffe Folket taalelige Kaar og sikre et effektivt Værn overfor Folkefjenders Anslag imod Demokratiet og Fremskridtet. Dens Maal kan synes store og uopnaaelige. Men det er kun tilsyneladende. Det danske Folk, der har været med til at knække Hitler — Menneskehedens og Kulturens Fjende —, vil ogsaa være disse Opgaver voksent. Det er blot en Betingelse, at de Kræfter, der har staaet sammen under Frihedskampen, ikke glider fra hinanden, men fortsat holder sammen og samler alle fremadstræbende Kræfter om sig til Indsats herfor.

Begivenhederne har lært os, at det er muligt og bydende nødvendigt, at Partiskel og Partiprogrammer maa træde i Baggrunden overfor de vigtige Opgaver. Thi samlet formaar vi alt, opdelte intet, og ydermere giver en Splittelse frit Slag for Udbyttere og Despoter.

Derfor gælder det nu om, at Fagorganisationerne, Husmandsbevægelsen og alle Partier og Organisationer, der kæmper for Folkets Vel, samler sig om Opgaverne. Arbejderklassen, som udgør den betydeligste Del af Folket, maa her tage det tungeste Tag. Folkestrejkerne i Odense, Esbjerg, Aalborg, Aarhus og en lang Række andre Byer viste, hvilken Betydning Arbejderne har. Det var ikke alene talmæssigt, at dette kom til Udtryk, det viste sig ogsaa derigennem, at det var Arbejderne, der udløste Aktionerne, og det var Arbejderne, som havde de fornødne Forudsætninger for at samle Folket om sig og føre det i Kampen.

Men disse Strejker slog ogsaa fast, at

Folkets Enhed er Midlet, der sikrer Folkeviljens Sejr.

Derfor maner Kommunisterne til Enhed for Folkets, for Fremskridtets Skyld.

LAND og FOLK

Nr.36 Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti 1o. Jan. 1944

NYTAAR 1944

Aaret 1943 blev et blodigt Trængselsaar for Fascismen. Det begyndte med STALINGRAD og endte med SHITOMIR. Og ind imellem disse Begivenheder har Hitler og hans Forbundsfæller modtaget Slag paa Slag.

I Øst blev Hitlerhærene trængt Hundreder af Kilometer tilbage og led uerstattelige Tab af Mennesker og Materiel. Ialt blev 2/3 af de besatte Sovjetomraader befriet. I Syd drev de Allierede Tyskerne og Italienerne ud af Afrika og besatte Sicilien, Sardinien, Korsika og Syditalien, hvorefter Italien opgav Makkerskabet med Hitler. Fra Luften bombarderedes krigsvigtige Maal i Akselandene og de besatte Omraader. Ogsaa Japan har faaet de forenede Nationers Styrke at føle og er blevet tvunget tilbage fra vigtige Positioner.

Til Hitlers militære Modgang kom ogsaa Vanskeligheder i Baglandet. Tysklands Bestræbelser for at skaffe Erstatning for tabt Mandskab og Materiel har overalt i de besatte Lande skærpet Modstanden. Tvangsudskrivningen af franske Arbejdere til Tyskland blev saaledes Aarsag til, at franske Arbejdere dannede regulære Partisanhære. I Jugoslavien har Partisanvirksomheden udviklet sig til regulær Krigsførelse. Men ogsaa Befolkningen i Akselandene vender sig mere og mere mod Krig og Fascisme. Mussolinis og Fascismens Fald var Resultatet af det italienske Folks Indsats. Ogsaa i Tyskland og Vasalstaterne spores en voksende Modstand.

De ledende Statsmænd i Vasalstaterne mærker Folkets Utilfredshed og har store Betænkeligheder i Anledning af Hitlers Modgang. De frygter det endelige Nederlag og har ved forskellige Lejligheder søgt at unddrage sig deres Ansvar.

Mens Aaret saaledes betød Tab, Modgang og store Vanskeligheder for Akselandene med begyndende Opløsning, betød det for de forenede Nationer ikke alene Fremgang, men ogsaa mere intimt Samarbejde og en snævrere Kontakt, hvilket kom til Udtryk ved Konferencerne i Moskva og Teheran.

Denne almene internationale Udvikling afspejledes ogsaa i danske Forhold. Den tyske Udplyndring blev stadig graadigere. Nationalbankens to tyske Konti viste en Stigning paa 19oo Millioner Kroner.Denne Forarmelse af Landet kunde kun gennemføres ved haardhændede Indgreb. Ved Hjælp af Scavenius-Regeringen forsøgte Tyskerne overfor Offentligheden at skjule deres Overgreb.Det gik ikke.Og en Manøvre som Tilladelse til at afholde Valg ændrede heller intet i Forholdet.De tyske Indgreb i Lovgivning,Administration og Erhvervsliv oprørte Folk mere og mere. Paa samme Maade virkede Nazitroppernes Terrorisering af Befolkningen og Tyskernes Arrestation og Domfældelse af Danskere, der førtes til Afsoning i Tyskland. Det danske Folks Svar var ikke alene øget Sabotage, men øget Modstand i det hele taget.Modstanden kulminerede med Folkestrejkerne, og den 28. August var Stemningen i Folket saaledes, at Regeringen ikke længere turde tage Medansvaret for Tyskernes Optræden.

Denne Udvikling skete paa et Tidspunkt,hvor Tyskerne alvorligt frygtede allierede Angreb. I Tilfælde af Invasion turde de ikke have en væbnet dansk Styrke i Ryggen. Derfor besluttede de at iværksætte den militæ-

re Undtagelsestilstand den 29. August for at afvæbne Militæret og samtidig gennemføre en mere effektiv Bekæmpelse af Modstandsbevægelsen.

Tyskerne havde Magt til at gennemføre deres Planer,men det lykkedes dem ikke at knække det danske Folks Modstand.Tværtimod.Intet Parti vil danne Regering,og Politiet har i høj Grad gjort sig fri af Samarbejdet med Tyskerne. Der har ydermere fundet en Koncentration Sted af Frihedsbevægelsen med Dannelsen af DANMARKS FRIHEDSRAAD.I sit vægtige Opraab,"Naar Danmark atter er frit", har Frihedsraadet givet Udtryk for den Opfattelse, som næres af det danske Folks overvældende Flertal. Tyskerne har ikke hverken ved List eller Terrorforanstaltninger som Jødeforfølgelser, Deportation af Fanger til Tyskland og Henrettelser kunnet rokket denne Enhed.

Det forløbne Aar stillede Kommunisterne overfor store Opgaver.Arbejdet paa Folkets nationale Rejsning skulde føres videre under skærpede Betingelser.Nu ved Aarets Udgang kan det siges, at denne Opgave blev løst. Partiet har ved sin Stilling til Valgene og Aarets øvrige Begivenheder afsløret Samarbejdspolitikens og Eftergivenhedens Skadelighed.Partiet har sin store Del af Æren for, at Sabotagen og det danske Folks Modstand blev øget. Det havde ogsaa en førende Rolle i Folkestrejkerne og var med til at give dem deres positive Præg. Denne Partiets førende Stilling har det erhvervet sig gennem mange Aars konsekvent national og demokratisk Politik,men den beroede i nok saa høj Grad paa det Arbejde,der er gjort under Illegaliteten og den Indflydelse, som den kommunistiske Presse med UGENS NYT og LAND OG FOLK i Spidsen har opnaaet.

Denne Indsats har krævet sine Ofre. Hundrede af Kammerater har i kortere eller længere Tid siddet fængslet.Mange er deporteret til Tyskland.Ti Kammerater har mistet Livet som Følge af Tortur eller ved Henrettelser.Men disse Tab er mere end opvejet ved Tilgang af nye Medlemmer og Medkæmpere.Ogsaa Antallet af dem,der ved Tilskud har sikret det økonomiske Grundlag for Partiets Virksomhed,har været stigende.

Ved Indgangen til det nye Aar - Invasionens Aar - staar Partiet saa stærkt som nogensinde.Dette ved ogsaa vore Modstandere,og de forsøger ved Hjælp af Stikkere,kyniske Forfølgelser og brutal Terror at svække eller ødelægge os.Men det skal ikke lykkes.Vi har under Illegaliteten vist, at vi under Iagttagelse af den nødvendige Forsigtighed var i Stand til at udføre det Arbejde,som maatte og skulde gøres.Partikammerater og Medkæmpere vil ogsaa i den kommende Tid yde den Indsats,som Kampen for Landets Frihed og dets fremtidige Udvikling kræver.

Paa Tærskelen til det nye Aar sender vi en Tak for godt Samarbejde til alle - indenfor og udenfor Partiet - der har været med i den fælles Kamp.Vi sender en særlig Hilsen til vor Partiformand,AKSEL LARSEN, som Nazisterne holder indespærret i Koncentrationslejren Oranienburg,til Kammeraterne i tyske Fængsler og Koncentrationslejre,til Kammeraterne i danske Fængsler og til de Paarørende til dem,der mistede Livet i Kampen.Ingen af Jer skal blive glemt.Befrielsens og Oprejsningens Time er nær!

Ø S T F R O N T E N

Aarsskiftet 1943/44 medførte en voldsom Udvikling af Situationen paa Østfronten,hvor General von Mansteins Modoffensiv mod Kief forvandledes til Flugt og hvor alt,hvad det var lykkedes Tyskerne at tilbageerobre under 6 Ugers blodige Kampe og enorme Tab i Mennesker og Materiel,i Løbet af 6 Dage atter befriedes.von Manstein syntes at tro,at Sovjettropperne i dette Afsnit var udmattet af den haarde tyske Offensiv,men som altid

handlede den Røde Hærs Generalstab saaledes, som Tyskerne mindst ventede det.Mens de sejge Afværgekampe rasede foran Kief og sugede Kraften ud af de tyske Offensivkiler,samlede General Vatutin en enorm Koncentration af udhvilede Tropper og nyt Materiel bag Fronten.Overraskelsesmomentet lykkedes fuldt ud.Mens Goebbels snakker om Tyskernes hemmelige Vaaben,arbejder den russiske Vaabenindustri tavst,maalbevidst og intensivt paa sine "hemmelige Vaaben",nemlig stadig forbedrede Typer af Tanks,Kanoner og Fly. Det sidste nye Vaaben er en Tank,som i stort Tal er sat ind i General Vatutins store Fremstød.Dens Opgave var som en Kæmpeplov at rive detyske Linjer og deres Minefelter op.Tyskerne troede at have sagt det sidste Ord om Tankvaabenet med deres tunge "Tiger",men den er nu for intet at regne mod de nye russiske Tanks og de nye Antitankskanoner af svær Kaliber.Snesevis af "Tigre" ligger tilbage paa Slagmarkerne som brændende Ruiner,og det hænder ikke sjældent,at "Tigre" uskadt falder i Rødarmisternes Hænder;saa faar Tyskerne deres egne "Tigre" paa Halsen.De russiske Tankførere har længe vidst,hvorledes disse Tanks skal manøvreres.

Vatutins Tropper brød igennem over en 3oo km bred Front og tilbageerobrede bl.a. de stærkt befæstede Byer Korosten,Tjernjakof,Korystisjef og Shitomir,hvorefter den Røde Hær fortsatte sin hurtige Fremrykning mod Vest og forlængst har passeret den gamle polske Grænse.Ogsaa mod Syd støder Vatutins Tropper frem for at afskære Tyskernes Millionhære i Dnjeprbuen Tilbagetoget.Resultatet af denneUdvikling er ikke blot,at Tyskernes Offensiv mod Kief totalt er mislykkedes,men Tyskernes Stilling i Dnjeprbuen bliver for hver Dag,Rødarmisterne rykker nærmere den rumænske Grænse,mere faretruende.I Stedet for en Frontforkortning har Tyskerne opnaaet at faa en Front,der er længere end nogensinde og vanskeligere end nogensinde at forsvare.

Samtidig med Vatutins Offensiv mod Vest og Syd har Tropperne paa den 2. ukrainske Front underGeneral Konjef aabnet en voldsom Offensiv mod Tyskerne inde i Dnjeprbuen og har knækket de tyske Forsvarsstillingers Rygrad gennem Indtagelsen af den store By og stærke Forsvarsstilling Kirovograd.I Egnen omkring Vitebsk paa Centralfronten er Kampene midlertidigt stilnet af,efter at den Røde Hær i Ugen før Jul gennembrød denneBys stærkt befæstede ydre Forsvarslinje,overskar Banen fra Vitebsk mod Vest og begyndte Beskydningen af Byen med tungt Artilleri.Vitebsk, som enganq var "uigennemtrængelig" Spærrelinje mod de baltiske Sovjetrepubliker, ligger nu aaben for det endelige Angreb.Den gjaldt for at være Tyskernes kraftigst befæstede Støttepunkt paa hele Østfronten og forsvares med sejg Haardnakkethed.OmKampenes Voldsomhed vidner,at den Røde Hær paa 5 Dage dræbte eller tilfangetog ikke mindre end 2Oooo Hitlerfascister i dette Afsnit.

Partisanerne spiller fortsat en overordentlig vigtig Rolle langs hele Østfronten,ikke mindst i Hviderusland og Ukraine,hvor de haardeste Kampe nu foregaar."Krasnaja Svesda" meddeler,at Partisanerne i Sovjetunionen siden Krigens Begyndelse har tilintetgjort mere end 3OOooo Tyskere eller dobbelt saa mange Soldater,som Napoleon raadede over i Slaget ved Borodino.Alene hviderussiske Partisaner har dræbt 234ooo Tyskere,deriblandt 16 Generaler,afsporet 3677 tyske Militærtog og ødelagt 2571 Jernbane- og Vejbroer samt mange Tusind Kampvogne,Panserbiler,Fly,Kanoner og Lastbiler og endelig 449 Depoter med Krigsmateriel.Tusindvis af Civilpersoner har Partisanerne reddet fra Slavearbejde i Tyskland,og 19 hviderussiske Partisaner har faaet tildelt Titlen "Sovjetunionens Helt".

Der er næppe Tvivl om,at der er en alvorlig Baggrund for de Katastrofemeldinger,den nazistiske Propagandamaskine udsender fra Østfronten; men ingen maa heraf lade sig forlede til at tro,at Tyskerne nu skulde være færdige.De har mange Kræfter i Behold,og det kræver en uafladelig og

anspændt Indsats fra alle frihedselskende Sider for endeligt at gøre det af med den forbandede Nazisme.

De nazistiske Snigmord

Der har i den seneste Tid fundet en Række Attentater og Mord Sted paa ledende Politikere og Personligheder,som ikke har været bange for at vise deres danske Sindelag.Senest er Kaj Munk blevet myrdet.Det er helt paa sin Plads,naar Samlingspartierne siger,at politiske Stridigheder ikke bør afgøres ved,at man "stræber hverandre efter Livet".Heri er ogsaa vi enige.Men vi kan ikke være enige med de 5 Repræsentanter for politiske Partier,naar de formaner danske Borgere til idag "alene at bygge paa Lovens og Rettens Grund".For der er ingen Lov og Ret i Danmark idag.Tyskerne har indført Jungleloven i Landet.Med koldt Blod udrydder de i Flæng deres Modstandere.

For at begrænse de tyske Myrderier har det være nødvendigt for Frihedsbevægelsen at udrydde visse Folk,som ved deres Hjælp til Tyskerne har særlig mange Arrestationer paa Samvittigheden.Vi tænker her paa de Stikkere,som for store Penge forraader Landsmænd til Undertrykkerne og derved udleverer dem til Pinsel og Død.Overfor saadanne Folk er Udryddelse nødvendig.For hver Stikker,der aflives eller uskadeliggøres,reddes mange danske Frihedskæmperes Liv.

Den 18/12 blev fhv. Kriminalbetjent Pelving saaret.Han var ansat i den tyske Marines Bevogtningstjeneste og havde tidligere været ansat i Politiets Fremmedafdeling,hvorfra han blev smidt ud paa Grund af sit Samarbejde med tyske og nazistiske Kredse.21/12 aflivedes Stikkeren Redaktør Hans Gaust,Frederiksborgvej 182,og Kaptajnløjtnant Erik Østergaard Petersen,Gl. Kongevej 88,begge København.Sidstnævnte var en af Tyskernes mest anvendte Stikkere og stod netop i Begreb med at skabe et nyt Parti,"Folkeværnet", til Kamp mod "Sabotører og Kommunister", bygget op paa Resterne af Fritz Clausens Parti og underordnet Schalburg-Korpset.27/12 blev Børge Andersen,Njalsgade 14,2',skudt ned i Skindergade. Han havde gentagne Gange forsøgt at komme ind i de aktive Frihedskæmperes Rækker,men var blevet afvist.29/12 saaredes Esbjergnazisten Kaj Olsen,der var ansat ved det tyske Sikkerhedspoliti.3/1 dræbtes Kunstmaler Nordahl-Petersen,Aarhus,som ved sit Angiveri bl.a. var ansvarlig for de 7 Dødsdomme i Aarhus.

Denne Undlivning af Stikkere har Folkets eenstemmige Tilslutning. Den harmer Tyskerne,og derfor søger de at ødelægge Enheden ved gennem Mord paa fremtrædende danske Mænd at skræmme Befolkningen og faa den til at tage Afstand fra Aflivelsen af Stikkere.Endelig ønsker de formentlig herigennem at retfærdiggøre kommende Terrorforanstaltninger fra tysk Side.

Men det danske Folk lader sig ikke skræmme,og Stikkerens Lod vil fortsat være Døden.

Det nationale Samarbejdes Regnebræt

Professor Hal Koch har i Ungdomssamvirkets Lederblad skrevet en Artikel om "den nationale Samling"s Fremtid.Han er kommet til det Resultat, at det arbejdende Folk ikke fortsat kan blive ved med at ofre paa den nationale Samling.Dersom Samlingen skal fortsætte fremover,har det arbejdende Folk tværtimod et Regningskrav,som maa honoreres.Og da,siger han, skal det vise sig,om den nationale Samling var ærligt ment eller kun

Svindel.

"Politiken" er yderst forarget paa Hal Koch i Anledning af denne Problemstilling og mener,at han som en af de ledende Personer selv maa kunne give Svaret.Det kan han sikkert ogsaa.Men det er ikke saa meget hans Indstilling,det drejer sig om.Det kommer langt mere an paa,hvad Finansmænd,Industrifolk,Arbejdsgivere og Storlandbruget siger hertil.

Disse Grupper var mere end villige til at etablere nationalt Samarbejde,dengang det gjaldt om at sætte Dyrtidsreguleringen ud af Kraft,snyde Tjenestemænd og arbejdsløse for Reguleringstillæg,forhøje de indirekte Skatter,fastsætte taarnhøje Kornpriser,forringe den sociale Lovgivning, indføre Tvangsarbejde for Landarbejdere og i det hele taget vælte alt, hvad der kunde væltes af Byrder over paa det jævne Folk.Og nu er det altsaa,at Hal Koch frygter,at disse Kredse vil springe fra og ikke vide noget af Samling den Dag,da det arbejdende Folk skal have noget til Gengæld.

Denne Frygt er ikke helt uberettiget.Det er blot underligt,at Hal Koch først konstaterer det nu.Fra den første Dag,den nationale Samling blev etableret,har de mest reaktionære Kredse kunnet gennemtrumfe deres Politik,uden at der var nogen som helst saglig Begrundelse eller nogen Nødvendighed,som talte derfor.Denne "nationale Samling" Indhold var ganske enkelt: at tage fra de fattige og give til de rige.

Kommunisterne saa dette og brændemærkede fra første Færd denne Politik.Ogsaa de gik ind for en national Samling - men for en Samling,hvor de største Byrder blev lagt paa de stærkeste Skuldre,og det vil sige: ikke paa de arbejdsløse,Tjenestemændene,Arbejderne og de mindre erhvervsdrivende,men paa Velhaverne i By og paa Land.Vi har Gang paa Gang siden paavist,at hvis Overklassen mente noget med sin nationale Bekendelse,burde den vise det i Praksis ved at lade Arbejderne faa en Løn,som sikrede dem det daglige Udkomme og en retfærdig Andel i Varerne.

Vi har aldrig tvivlet paa,at Folket var Modstander af den Form for "Samling",der etableredes,og mere og mere vilde vende sig imod den.Det kan kun glæde os,at Fortaleren for denne Samlingens Politik nu maa erkende dens virkelige Indhold.Dersom Hal Koch og hans Meningsfæller mener det ærligt,maa de nu sammen med os rejse Kampen for,at Arbejderne allerede ved den forestaaende Overenskomstafgørelse faar udbetalt det første Afdrag paa deres Tilgodehavende.Tjenestemænd og andre Dele af det arbejdende Folk maa saa komme umiddelbart efter.

Vi kan garantere for,at hvis det arbejdende Folk i Fællesskab en Dag selv præsenterer Regningen,saa vil den ogsaa blivebetalt,og saa vil vi have en virkelig national Samling,hvor Fidusmagere og Kæltringe ikke vil komme til at dominere.

Kravet om fuld Dækning for Prisstigningerne maa ikke forstumme !

Endelig er Forhandlingerne om Overenskomsterne kommet i Gang.Hvilke Krav der er stillet,og hvad der er opnaaet Enighed om,ved kun de indviede.Derimod ved man med Sikkerhed,at der ikke er opnaaet Enighed om de generelle Krav.Disse gik,som det vil være bekendt,ud paa et Tillæg paa fra 2 til 1o Øre til de lavt lønnede og et Dyrtidstillæg paa 13 Øre i Timen.

Det er en farlig Skure,Forhandlingerne er kommet ind i.Farlig,fordi der ikke er rejst Krav om fuld Dækning for Prisstigningerne,og farlig, fordi Hemmelighedskræmmeriet omkring Forhandlingerne forhindrer Arbejderne i at følge med i Begivenhederne,hvorved Muligheden for et Snyderi ved en Kendelse af Forligsnævnets Formandsskab lettes.

Men dette Spil maa ikke fortsætte uhindret.Arbejderne maa fra Fag-

forening og Arbejdsplads rejse Kravet om fuld Dækning og rejse det paa en saadan Maade,at Arbejdsgivere,Forbundsledelser,Formandsskab og Myndigheder bliver klar over,at dersom Kravene siddes overhørig,da vil Arbejderne selv tage Sagen i deres Haand og fremskaffe den Lønforhøjelse,som er uomgængelig nødvendig.

Tyskerne sulter Fangerne i Stutthof

Da Tyskerne deporterede Jøderne og Horserødlejrens Fanger,protesteredes der fra alle Sider i Danmark.Man protesterede,fordi det var et Overgreb mod uskyldige Mennesker,men man protesterede ogsaa,fordi man nærede Bekynring for disse Menneskers videre Skæbne.Nu foreligger der langt om længe fra Stutthof Breve,som viser,at denne Bekymring var mere end berettiget.Kosten er aldeles utilstrækkelig,og de internerede fremsætter de mest indtrængende Bønner om at faa tilsendt Madpakker.Af Brevene fremgaar endvidere,at Forsendelser fra Røde Kors ikke er naaet frem.Om det er de sultne Tyskere,der enkeltvis stjæler Varerne,eller det er selve Administrationen,der omdirigerer Forsendelserne,kan ikke siges.Men det er under alle Omstændigheder oprørende,at Forsendelserne forsvinder,og det er et skærpende Forhold,at Fangerne faar utilstrækkelig Ernæring.

Det er derfor paa høje Tid,at alle danske Institutioner og Organisationer,først og fremmest DsF's Ledelse,hæver deres Røst for at kræve danske Statsborgere i tyske Fængsler og Koncentrationslejre tilbage til Danmark.Subsidiært maa man forlange,at disse danske Borgere faar en ordentlig og tilstrækkelig Ernæring samt Ret til at modtage ubegrænset Ekstraforplejning og Garanti for,at denne naar frem.

Gangsterbanden Schalburg-Korpset

I Anledning af det nazistiske Snigmord paa Kaj Munk kom Overbanditfører Martinsen til Mikrofonen og fortalte alle Landets Lyttere,at Schalburgfolkene var unge,ærlige,idealistiske og pletfri Mennesker,om hvem man ikke maatte tro noget ondt.

Der mangler dog visse Træk i Hr. Martinsens Karakteristik af sine "Soldater",og vi bringer derfor nedenstaaende en Række Kendsgerninger om Schalburgfolkenes Optræden i den seneste Tid:

To Alumner var flygtet fra Ebberødgaard (Aandsvageanstalten).De blev genfundet af det danske Politi i Schalburgkorpset,hvor de havde været Medlemmer i 3 Uger efter at have bestaaet de nødvendige Prøver! Den ene blev fundet i en nordsjællandsk Uddannelseslejr,den anden paa Dagmarhus, hvor han var til Afhøring,fordi han ustandselig foretog sælsomme Haandbevægelser.De har nu begge paany maattet ombytte Schalburg-Uniformen med Hospitalstøjet.

I denne Forbindelse kan oplyses,at Aandsvageforsorgen hos kompetente Myndigheder har forespurgt,om unge Mænd,der er under Aandsvageforsorg,ophører med at skulle være under Tilsyn,naar de gaar ind i Schalburg-Korpset.Forespørgslen skyldes en Række konkrete Eksempler paa,at unge Mænd under Tilsyn og i Familiepleje har vist sig i Uniform.

I Aalborg er en Schalburgmand anholdt af tysk Politi,sigtet for at have baaret falske Ordener.Foruden finske Krigsmedaljer havde han pyntet sig med to Sølvkors af den Slags,Børn faar i Daabsgave! Af det danske Politi var han ydermere eftersøgt for at have udstyret sig med andre Folks Cykler.

Juledags Aften foranstaltede Schalburgfolk Optøjer paa Hovedbane-

gaarden,hvor de generede de rejsende.En Mand fik Tænderne slaaet ud.Julenat kom det i Kvarteret omkring Rosenvænget til voldsom Skydning.Schalburgfolk,SS-Folk og tyske Marinesoldater stormede gennem Gaderne,mange kun i Skjorteærmer,men med Staalhjelm.Politiet maatte forskanse sig.Hvem der skød paa hvem,er uopklaret,men ialtfald ramtes en Schalburgmand,saa han døde.Det sker iøvrigt hver Aften og Nat,at Schalburgfolkene gør Østerbro usikker.I Holsteinsgade f.Eks. maa Folk i Stueetagen sidde paa Gulvet og tør kun færdes krybende,fordi de risikerer Skud gennem Ruderne. Den 29/12 blev en Vicevært i Holsteinsgade fanget af Schalburgfolk,da han skulde ned og passe Fyret.Han blev bundet med Reb og slæbt bort og først løsladt mange Timer senere.

I en Linje 3 paa Vej til Trianglen kommanderede en Schalburgmand med kraftig Stemme Konduktøren:"Vil De holde ved Schalburg-Borgen!" - "Schalburg-Borgen",gentog Konduktøren,"saa er De kommet med den forkerte Vogn,for vi kører ikke forbi Vestre!".

Den Tid er ikke fjern,da hele Gangsterbanden vil blive puttet i de rigtige Vogne og sendt derhen,hvor de hører hjemme,saa der atter bliver til at færdes i Fred paa Gaderne for danske Borgere.

PROVOKATION UNDER OPSEJLING

I de nærmeste Dage kan man forvente en sensationel Historie lanceret gennem Presse og Radio.Den skal bevise,at det var Kommunisterne og "De frie Danske",som myrdede Fru Meyer i Rude Skov.Der sidder i Øjeblikket 7 Mennesker anholdt i denne Sag,blandt disse den berygtede Voldsmand og tidligere Frikorpsmand Bjørn Schou Nielsen (der har tilstaaet Mordforsøg paa en tysk Soldat udfor Vestersøhus).Flere af de arresterede udgiver sig for at være Medlem af "De frie Danske",andre erklærer,at de har haft "Forbindelse" med den kommunistiske Bevægelse,men er blevet udelukket, fordi de "arbejdede paa egen Haand".

Vi kender ikke de nærmere Enkeltheder vedrørende den uhyggelige Sag, men advarer enhver mod at fæste Lid til den Forklaring,der maatte blive fremsat fra tysk Side,idet den kun kan have det ene Formaal at saa Splid i Frihedsfrontens Rækker.Ingen kan i disse Tider gardere sig fuldtud mod, at lyssky Elementer trænger ind i Rækkerne og senere,naar de er afsløret og forlængst sat udenfor igen,udgiver sig for at tilhøre den ene eller den anden af Frihedsbevægelsens Organisationer.

Den nazistiske Terror fortsætter

I København og i Provinsen foretages daglig Masser af Arrestationer. Den 22/12 blev 18 Personer fra Randers overført til Koncentrationslejr i Tyskland.De deporteredes paarørende blev ikke underrettet herom.Derimod rejste Gestapofolk med til Tyskland for at fortsætte "Forhørene" i Koncentrationslejren.I disse Dage ventes yderligere 4-5ooo sudetertyske Politisoldater til København,saa der er al mulig Grund til yderligere at skærpe Agtpaagivenheden.

T o F r i h e d s k æ m p e r e d r æ b t

Juleaftensdag blev 3 Frihedskæmpere anmodet om at hjælpe nogle tyske Soldater,som nødigt vilde til Østfronten,til Sverige mod til Gengæld at faa deres Haandvaaben.Frihedskæmperne blev lokket i et baghold,og to af

dem dræbt,mens den tredie blev haardt saaret.Dette skete 2. Juledags Aften paa Hjørnet af Emdrupvej og Tuborgvej.De dræbte er: Viktor Emanuel Larsen og Martin William Andersen.Viktor Larsen har siden den 22. Juni 1941 udført et stort Arbejde indenfor Frihedsbevægelsen.Hans Navn er knyttet til en lang Række af de dristigste Sabotagehandlinger,der er udført herhjemme.Han blev i Sommeren 1943 taget til Fange ved Jægerspris efter en Række mislykkede Sabotageforsøg i Holbæk.Kort efter 29. August lykkedes det at befri ham fra Vestre Fængsel,hvorefter han straks genoptog Arbejdet.Martin Andersen var blandt dem,det lykkedes at flygte fra Horserød den 29. August.Han gik straks ind i aktivt Arbejde.De to Frihedskæmperes Død bør mane enhver til den største Forsigtighed i Omgangen med Nazisterne.Der er Stikkere paa Færde overalt.Ingen bør lade sit gode Hjerte løbe af med sig ved den første,den bedste Anledning.

Et Dementi, som intet Dementi er

Alsing Andersen har følt sig ilde berørt af den illegale Presses Omtale af hans Gæsteri hos den nazificerede Forlagsboghandler Bjørn Erichsen.I den Anledning har han i H&K's Medlemsblad for December ladet indrykke en Slags Dementi.Han hævder heri,at han ikke har takket for Gaven til Boghandlermedhjælperforeningen,hvis Stilling var ham velkendt.Nu behøver Alsing Andersen ikke at spille skidtvigtig overfor denne Forening, thi den har ved at sige Nej til Gaven forud taget Afstand fra Bjørn Erichsen og derved vist en god national Optræden,hvorimod Personen Alsing Andersen i Dementiet forsvarer sit Gæsteri og sin Hyldest til Bjørn Erichsen med,at denne har udgivet Bogen om Per Albin Hansson og derved indlagt sig megen Fortjeneste.Men Forlæggeren har jo kun udgivet Bogen for at dække over sin skidne Vandel.Det er det,vi har fremhævet,idet vi understregede,at det ikke stemte med det danske Folks Indstilling.Alsing Andersen har ved sin Artikel i H&K-Bladet fastslaaet,at hans Deltagelse i Banketten ikke skyldes nogen Fejltagelse.Mon ikke hans Vælgere ønsker at tale et Alvorsord med ham i den Anledning?

A L L E V E G N E F R A:

Jugoslavien:Der er nu gaaet en Maaned,siden Tyskerne begyndte deres 6.Offensiv mod de befriede jugoslaviske Omraader,men de har ikke opnaaet nævneværdige Fremgange.I deres afmægtige Raseri hævner Tyskerne sig paa Civilbefolkningen og hænger talrige uskyldige Bønder i Telefonpæle,beskyldt for at have hjulpet Partisanerne.Der foregaar stadig meget heftige Kampe i Østbosnien og Dalmatien,ligesom jugoslaviske Tropper fortsætter Deres Offensiv i Herzegovina og Montenegro.I Kroatien er Provinserne Banija og Kordun renset for Tyskere.

Luftoffensiven: R.A.F. har i 1943 nedkastet 134ooo Tons Bomber over Tyskland eller næsten 4 Gange saa meget som Aaret forud.

Svensk Protest til Finland: Mange svenske Fagforeninger har i den sidste Tid protesteret overfor den finske Regering mod Behandlingen af finske politiske Fanger.Sidst har Försvarsverkens civila personals förbunds avd. 34 i Stockholm,repræsenterende 13oo Medlemmer,tilstillet Præsident Ryti en udtalelse,hvori det bl.a. hedder:"Vi anser det for uværdigt for en Stat,som kalder sig demokratisk indstillet,at behandle Statsborgere paa saa brutal en Maade,som det sker i Finland,alene paa Grund af deres po-

litiske Opfattelse.Vil en Stat bevare Respekt og Agtelse for den demokratiske Orden,saa maa den gaa ind for Demokratiet ikke blot i Ord,men ogsaa i Handling.Den saakaldte Seksmandsgruppe,alle fremtrædende Repræsentanter og Talsmænd for den finske Arbejderklasse har nu været holdt i Fængsel siden 1941.Vi kræver af den finske Regering,at den som Bevis for,at den vil Demokratiets og Fredens Sag,behandler de politiske Fanger efter demokratiske Retsbegreber".

Frankrig: Vichy meddeler,at over 20ooo Personer er arresteret i de sidste 3 Maaneder.I Løbet af sidste Aar er mere end 30ooo franske Flygtninge gaaet over Grænsen til Spanien.

Norge: Mere end 6ooo Nordmænd er i Øjeblikket deporteret til Tyskland. Sidste Fangetransport,der afgik i Midten af December,talte ca. 12oo Mand. Titusinder Nordmænd sidder i tyske Koncentrationslejre i selve Norge.

Italiens kommunistiske Parti udgiver nu for første Gang sine egne Aviser efter Fascismen ophævede Pressefriheden i 1921.

Sovjetunionen: Arbejdere i Magnitogorsk har i en Rapport til Stalin meddelt,at Højovn Nr. 6 er bygget og sat i Drift.Det er den anden Højovn, som er bygget færdig under Krigen.Stalin har svaret Arbejderne i et Brev, hvori det hedder: "Min varmeste Hilsen og Lykønskning til Haandværkerne og Staalværksarbejderne i Magnitogorsk for Jeres store Produktionssejr. Under Krigens vanskelige Forhold er denne den største Højovn blevet bygget og sat i Funktion paa uhørt kort Tid.Vort Land og vor Røde Hær vil aldrig glemme Magnitogorsks Arbejdere for deres opofrende Arbejde for den uafbrudte Forhøjelse af Produktionskapaciteten og for Rustningsindustriens Forsyning med Metal.Det er min faste Overbevisning,at I ogsaa i Fremtiden ved Jeres heroiske Anspændelse af alle Kræfter yderligere vil forhøje Produktionen af Metal til at knuse de tyske fascistiske Landrøvere. Kammerater i Magnitogorsk,jeg sender Jer mine bedste Ønsker for videre Fremgang i Jeres Arbejde! Stalin".

B O M B E R O G B R A N D E

15/12 København:Snedkermestrene Andersen og Christiansens Snedkerier, Sankelmarksgade 16 svært beskadiget ved Sabotage.

17/12 København:Bombe mod Viktualiehandler J. Meyers Butik,Næsbyholmvej 14.

18/12 Ribe:Brand i Hotel "Industrien",som skulde overtages af Tyskerne. København:Sabotage mod Bogtrykkeriet,Klosterstræde 23,hvor Krenchels Pjece trykkes.

19/12 København:Kunstlæderfabrik i Ballerup fuldstændig ødelagt af Bombeeksplosion.Der fremstilledes Voksdug udelukkende til Tyskerne. Svendborg Nybygget tysk Skib paa Svendborg Skibsværft sunket efter Bombeeksplosion.Løgstør:Stor Skade ved Bombeeksplosioner i et Bilværksted i det gamle Jernstøberi.Bombe eksploderet i Muslingekogeriet,der arbejdede for Tyskerne.Hillerød:Sabotageforsøg mod Garveekstraktfabrikken.

20/12 København:Bombeattentat mod Rekylriffelsyndikatets Bygning i Frihavnen.Fabriksbygningen blev totalt ødelagt.Virksomheden har indtil Dato leveret for 8o Millioner Kr. Krigsmateriel til Tyskerne. - To Bomber eksplodret i Kafe "Ørnen".

21/12 København:Bombeattentat mod B & W's Kraftcentral,som blev fuld-

stændig ødelagt.B & W var en af Hovedleverandørerne af Oliepumper til de tyske U-baade.

22/12 København:Minestrygeren M 545 og Vagtskibet Jarvig sænket ved Nordhavnsværftet.

23/12 Haderslev:Sabotage mod det tyske Mindretals Ungdomsforenings Bygning.
Odense:Bombeeksplosion udenfor Plums Konservesfabrik.Ingen Skade.

25/12 Ribe:Sabotage mod en Garage,som Tyskerne anvendte til Opbevaring af Generatorbrænde.
Fredensborg:Møbelfabrikken "Freco" nedbrændt.Den leverede udelukkende Inventar til Tyskerne.

26/12 København:A/S "Jernkontoret",Vibevej,ødelagt ved Bombeattentat. Aalborg:To Vandtaarne,Blokpost og Kommandotaarn paa Statsbanenettet sprængt.Trafiken standset et Døgn.Hjørring:Statsbanernes 12 m høje Vandtaarn sprængt i Luften.Ribe:Brandbombe i Bakelitfabrikken.Lillerød:Tømrermester J. Jørgensens Værksted nedbrændt.Hillerød:Jernbanevogn med Hør brændt.

28/12 Fredericia:Sabotage mod L.E. Bruhns Mælkeeksport's Pumpestation.

29/12 Horsens:Møller og Jochumsens Maskinfabrik,Mælkekondenseringsfabrikken og Aamann og Søns Trævarelager,Thorsvang,ødelagt.Aabenraa: Dansk Paahængsvognfabrik bombesprængt.½ Mill.Skade.

31/12 Aarhus:Eksplosion i Kafe "Rømerhus".Esbjerg:Brand i tysk Halmvogn.

1/1 Slagelse:"Den blaa Butik" ødelagt ved Brand.Slangerup:Væveriet nedbrændt.

2/1 Horsens:For fjerde Gang Brandstiftelse mod Aamann og Søns Trælager.

3/1 København:Systue i Bevtoftegade 8,der udelukkende fremstillede Vinterudstyr til Tyskerne,brændt.Jeppesens Savværk,Gladsaksevej, nedbrændt.Lagerbygningen ødelagt.Horsens:Jydsk Ilt- og Acetylenfabrik ødelagt ved Bombeeksplosion.

8/1 København: Burwain Auto Diesel ødelagt ved Bombeattentat.Gentofte: Bombeattentat mod tysk Transporttog paa Gentofte Station.

Mordet paa Kaj Munk: Tyskerne havde helst holdt det hemmeligt,men det lykkedes ikke.Umiddelbart efter den svenske Presse gik Flagene paa halv paa Regensen,det kgl.Teater og andre Steder,men Værnemagten forlangte dem omgaaende strøget.Under Forestillingen paa det kgl.Teater blev det fra Scenen meddelt,at Kaj Munk var død,og alle rejste sig.Alle Landets Boghandlere har modtaget Meddelelse om,at Udstilling af Kaj Munks Bøger er forbudt og vil blive straffet som en Provokation.Dagbladene fik Ordre til at skrive nøjagtig lige saa mange Linjer om Stikkeren fra Slagelse, som de skrev om Kaj Munk.Det er blevet forbudt Politiet at oplyse,at Morderne var forsynet med tyske Politiskilte,og at de to af dem talte meget gebrokkent dansk.

FAGBEVÆGELSENS VEJ –

LAND OG FOLKS FORLAG
1944

D. s. F.-Lederne dolker Enheden

DEN 20. AUGUST 1943 udsendte De samvirkende Fagforbunds Forretningsudvalg følgende Opraab:

»Forretningsudvalget for De samvirkende Fagforbund havde til i Gaar indkaldt til Formandsmøde i Rømersgade. Paa Mødet, der talte Repræsentanter for samtlige Landsforbund, som er tilsluttet Hovedorganisationen, redegjorde Formanden, Ejler Jensen, for en Række aktuelle Problemer, og i denne Forbindelse omtalte han de Strejker og Konflikter, der i den senere Tid er forekommet forskellige Steder i Landet. Med Henblik herpaa vedtoges ganske enstemmigt følgende Resolution:

De samvirkende Fagforbunds Forretningsudvalg og Formændene for de tilsluttede Forbund opfordrer de organiserede Arbejdere til fortsat at følge Opfordringen af 9. April 1940 om at fortsætte Arbejdet uforstyrret — hver paa sin Plads.

Uoverensstemmelser, der maatte opstaa, skal nu som altid behandles ved og gennem Organisationerne og aldrig uden om disse.

Ved at følge denne Opfordring vil alle medvirke til at opretholde Ro og Orden i Landet.

Afvis enhver Provokation, fra hvilken Side den end maatte komme.«

Denne Udtalelse viste den dybe Uoverensstemmelse, der var mellem Arbejdernes, ja, hele Folkets Indstilling og de faglige Lederes.

Situationen var som bekendt den, at hele Folket længe havde ønsket, at Regeringen, Myndighederne og Organisationerne skulde træde fast og konsekvent op mod Tyskerne. Disse havde i 3¼ Aar holdt Landet besat. Offentlige Bygninger og Kaserner havde de lagt Beslag paa. Skoler, Højskoler, Vandreherberger, Restaurationer og Forsamlingsbygninger benyttedes til Indkvartering af tyske Soldater. Store Arealer hærgedes og ødelagdes for at give Plads til tyske Befæstningsanlæg og Flyvepladser. Fabrikerne arbejdede for den tyske Krigsproduktion, og Landets Varelagre tømtes. Landbrugsproduktionen gik i stadig større Udstrækning til Nazityskland og dets Kampfæller, mens de hjemlige Rationer nedsattes. Hele denne Udplyndring kunde aflæses paa Nationalbankens Clearingkonto og Kontoen for forskellige Debitorer, ifølge hvilke de nazistiske Røvere paa daværende Tidspunkt havde plyndret Landet for 3.600.000.000 Kr. Noget ærligt Forsøg paa at bringe disse Konti ned ved at levere Varer til det danske Folks Forbrug gjorde Tyskerne ikke. Materiale- og Brændselsleverancer, som højtideligt var lovet, kom kun i utilstrækkelig Mængde eller udeblev ganske.

Til disse tyske Overgreb kom en Række Forhold, som ikke kan udregnes i Kroner og Ører. Pressen og Radioen maatte ikke sige Sandheden om den tyske Udplyndring, men blev i Stedet tvunget til at ud-

sprede den løgnagtige Nazipropaganda. Rigsdagen havde under Tvang vedtaget Love, der støttede den tyske Krigsførelse (Forbud mod Deltagelse i allieret Krigstjeneste, Straffeforanstaltninger mod Personer, »der optræder til Skade for Landets Forhold til fremmede Magter« — d.v.s. til Skade for Tyskerne — og Loven mod kommunistisk Virksomhed). Ogsaa Afbrydelse af den diplomatiske Forbindelse med Sovjetunionen, Tilslutning til Antikominternpagten, offentlig Hvervning af Soldater til tysk Krigstjeneste og Godkendelse af Scaveniusregeringen var efter tysk Tryk blevet godkendt af Rigsdagen. Partier og Politikere var belagt med Mundkurv. De, der ikke vilde bøje sig, blev tvunget ud af legal Politik, og Kommunister, Fagforeningsfolk og andre Patrioter indespærredes paa tysk Forlangende. Enhver, der vovede at tale eller skrive mod Tyskernes Udplyndring, blev idømt streng Straf, mens Patrioter, der udførte Sabotage eller aktivt modarbejdede Tyskerne, ved tysk Krigsret dømtes til at afsone haarde Tugthusstraffe i Tyskland, hvis de ikke ligefrem truedes med Dødsstraf eller brutalt blev nedskudt.

Kort sagt, Tyskerne havde paa Trods af alle Løfter tiltaget sig politisk og retsligt Formynderskab i Landet. Paa alle Maader optraadte de som Herrefolk. Deres tøjlesløse Horder, hvadenten det drejede sig om »Frikorps Danmark« eller regulære Tropper, brød sig ikke en Døjt om gældende Forordninger eller om de elementære Rettigheder, som Danskerne havde Krav paa at faa respekteret. Hæmningsløst overfaldt og forulempede de fredelige Personer, trængte ind i lukkede Forsamlinger og sluttede Selskaber, molesterede Møbler, slog Folk til Jorden og undsaa sig ikke for at bruge blanke Vaaben og Revolvere mod ubevæbnede Danskere. Disse Udskejelser, der ofte endte med Voldtægt eller Drab, vilde aldrig have fundet Sted, hvis Besættelsesmyndighederne havde bekæmpet dem. Men det gjorde de ikke. Officielt er der aldrig fra tysk Side taget Afstand herfra, hvorimod der altid blev krævet Afstraffelse af Danskere, der, omend sagesløse, var indblandet i de tyske Optøjer. For yderligere at demonstrere sin Solidaritet med Bøllerne indførte de tyske Myndigheder strafmæssig Undtagelsestilstand i By efter By.

Hverken Regeringen, Myndighederne eller Organisationerne, hvis Pligt det havde været at træde i Brechen for Folkets og Landets Interesser, vilde imødekomme Folkets Ønske om Modstand. Enkelte af Landets politiske Ledere var endda skamløse nok til at erklære, at Nazisoldaternes Optræden var korrekt, og at det var i Landets og Folkets Interesse, at der samarbejdedes med Tyskerne.

Men Folket var utilfreds med Kapitulationen og krævede Modstand og aktiv Handling. Det ønskede Handling for derigennem at være med til at give Hitler Dødsstødet og gøre en Ende paa Krigen med dens Besættelse og Udplyndring. Det ønskede Handling for at sætte en Stopper for de nazistiske Bøllestreger og Overfald. Derfor var Befolkningen i Esbjerg og Odense gaaet i Strejke.

Begge Strejker havde vist, at hele Folket var enigt om at bryde med Passivitet og Underkastelse og gaa til Handling. I samtlige Landets øvrige Byer var Stemningen for at følge Esbjergs og Odenses Eksempel og saaledes give Tyskerne en Lærestreg. Der er ingen Tvivl om, at dersom den øverste faglige Ledelse i Forbindelse med de politiske Ledere havde staaet sammen med og i Spidsen for det enige danske Folk, vilde Tyskerne have været nødt til at bøje sig for Kravene om,

at de skulde holde Justits inden for deres egne Rækker, at de skulde holde Soldaterne borte fra Gaderne i Aftentimerne og undlade de kollektive Afstraffelser af Befolkningen (Undtagelsestilstand).

Men saavel lokalt som i Landsmaalestok valgte Flertallet af de faglige Ledere, der er valgt til og i mange Tilfælde lønnet for at gaa i Spidsen for Arbejderne, at gaa sammen med Nazityskerne og jage Dolken i Ryggen paa de kæmpende Landsmænd. Det var dette, den øverste faglige Ledelse gjorde med sit Opraab af 20. August. Herved gav de deres Bidrag til Styrkelse af Tyskerne og til nye Overgreb mod det danske Folk. Med dette Opraab var de med til at forlænge Krigen og de kæmpende og undertrykte Folks Lidelser. Overfor Danmarks Sag, overfor Frihedens og Demokratiets Sag havde de begaaet gement Forræderi.

Saaledes har det været under hele Besættelsen

D. s. F.s Optræden i Augustdagene var ikke et enestaaende Fejltrin, ikke et isoleret Tilfælde. Det var en Handling, der nøje føjede sig ind i deres hele Optræden under Besættelsen. Lige fra den første Dag, Nazitropperne rykkede ind i Landet, traadte de faglige Spidser i Forhandling med Tyskerne. Om enkelte af dem maaske har gjort det med blandede Følelser, faar staa hen. Det afgørende er, at de traadte i Forbindelse med Besættelsesmagten og de forskellige Naziinstanser og stedse bøjede sig for Kravene om loyalt Samarbejde.

Et af Resultaterne blev, at flere af dem deltog i Rejser til Tyskland og senere offentliggjorde Beretninger i den socialdemokratiske Presse, som ikke satte Forholdene paa rette Plads, men tværtimod tjente til at understøtte Nazipropagandaen.

Et andet synligt Resultat af Samarbejdet var de faglige Lederes Tilslutning til og Deltagelse i Globus-Bevægelsen. Denne var det officielle Udtryk for de socialdemokratiske og faglige Lederes Forsoningspolitik overfor Nazismen. Blandt Tidsskriftet »Globus« første Bidragydere var baade Stauning og Laurits Hansen. Redaktørerne var forøvrigt de fra Radioen berygtede Personer Henning Dalsgaard og Aage Jørgensen, som Socialdemokratiets Ledelse i Dag i voldsomme Vendinger er nødsaget til at tage Afstand fra.

Tyskerne var dog ikke alene ude efter propagandistisk Understøttelse. De havde Brug for mere haandgribelige Ting. Gennem Forretningsudvalget forsøgte de at benytte hele Fagbevægelsen til Hverveorgan for Arbejdskraft til Tyskland. Det blev paabudt ethvert Fagforeningskontor at ophænge Hverveplakater paa et iøjnefaldende Sted, og Forretningsudvalget gik endda ud i en direkte Agitation for at faa Arbejderne til at tage til Tyskland. De begrundede det med, at det drejede sig om Brydning af Kul til Danmark, hvorfor det maatte siges at være god dansk Gerning. Men da Danskerne ikke er fortrolige med Grubearbejde, vilde de blive beskæftiget i andre Arbejdsgrene for at frigøre kvalificeret Arbejdskraft til Kulbrydningen. Denne Løgn stak man ud, da det drejede sig om de første 5000 Mand — men man undsaa sig ikke for at fortsætte med den, ogsaa efter at Antallet af danske Arbejdere i Tyskland var kommet op over baade 10 og 20 000 Mand. De faglige Lederes Stilling fik ogsaa Indflydelse paa Socialudvalgenes

Optræden. Med Socialdemokraternes Tilslutning henviste Udvalgene arbejdsløse til de tyske Hvervekontorer, og ved stærk Reduktion af Understøttelsen eller regulært Afslag paa Andragende om Hjælp tvang de Folk til Tyskland.

Maskepiet med Nazisterne prægede efterhaanden Fagbevægelsens hele Stilling. Daværende Formand for de samvirkende, Laurits Hansen, bad i 1940 sammen med Arbejdsgiverforeningens Formand, Esper Ejsing, Rigsdagen om at vedtage Loven om Arbejdsforhold. Inspirationen *til* denne Lov er saa tydelig nazistisk. Loven, der indførte Forligsnævnet med det kongelige Formandsskab, knæsatte i Praksis det nazistiske Princip, at Løn- og Arbejdsforhold skal afgøres uden om Arbejderne. Demokratiet angaaende Overenskomstforhandlingerne var afskaffet i Fagbevægelsen. Strejker var praktisk taget gjort ulovlige.

Lønudviklingen under Krig og Besættelse

Dette Samarbejde var ikke kun paa Skrømt, det indskrænkede sig ikke til Formaliteter. Tværtimod, det drejede sig om Realiteter. Arbejderne fik det at føle, hver Gang Lønnen skulde udbetales, og Arbejderhustruerne led derunder, naar de daglige Indkøb skulde foretages.

Tyskerne ønskede at sænke det danske Folks Levefod og vilde derfor have Arbejdernes Realløn sænket. Her kolliderede de ikke med Fagbevægelsens øverste Ledelse, thi denne havde fra Krigens første Dag indstillet sig paa, at Arbejdernes Levefod skulde sænkes. Arbejderne havde imidlertid en anden Opfattelse. De ønskede ikke at blive snydt som under forrige Krig, hvor Spekulanter levede i Sus og Dus, mens Folket led under Dyrtid og Varemangel. Denne Arbejdernes Indstilling, som ogsaa var hele Folkets, kunde selvfølgelig bedst have været fulgt ved Forbud mod enhver Prisstigning og ved en langt mere omfattende Rationering end under forrige Krig. Prisstigningerne paa Importvarer maatte i saa Fald have været afholdt af Samfundet. Men det faldt dog ikke paa nogen Maade de faglige Ledere ind at rejse saadanne Krav. De lod syv og fem være lige, og da Arbejderne i September 1939 som Følge af kraftige Prisstigninger fra Arbejdsplads og Fagforening rejste Krav om øjeblikkeligt Dyrtidstillæg, afviste Laurits Hansen dette med Begrundelsen: Det haster ikke! Under sidste Krig gik der mere end 3 Aar, inden der kom nogen Dyrtidsordning. Hedtoft Hansen, der paa daværende Tidspunkt var Medlem af D. s. F.s Forretningsudvalg, forkyndte bombastisk: Kommunister og andre, der taler om Prisstigninger, skal slaas ned.

Arbejderne lod sig dog ikke besnakke. De saa, at det var Galmandssnak og vidste, at Folket vilde komme til at lide derunder. Derfor blev Kravet om Dyrtidstillæg forstærket, og hvor haardt det end pinte de faglige Ledere, maatte de gaa til Forhandling med Arbejdsgiverne. Resultatet blev Dyrtidsordningen af 31. Oktober 1939. Efter denne skulde der for hvert Point, Pristallet steg, gives et Tillæg paa 0,85 Øre til Mænd, 0,55 Øre til Kvinder og 0,35 Øre til Ungarbejdere. Ordningen traadte i Kraft ved første Udbetaling i November Maaned, og Regulering skulde derefter finde Sted hver tredie Maaned.

Denne Ordning var ikke efter Arbejdernes Ønske. Den gav ikke fuld Dækning til alle Lønninger, og den gav intet Tillæg til Akkorder-

ne. Desuden satte den Skel mellem Mands- og Kvindelønninger, ogsaa hvor Ligelønsprincippet var indført. Det var ogsaa galt, at Regulering først fandt Sted saa længe efter, at Prisstigningerne havde fundet Sted, og endelig var Landarbejderne holdt udenfor. Naar Arbejderne alligevel godkendte Ordningen ved Urafstemning, var det, fordi den gav Tillæg og gav det med det samme.

I Henhold til denne Ordning blev der udbetalt 5,10 Øre til Mænd, 3,30 Øre til Kvinder og 2,10 Øre til Ungarbejdere i Dyrtidstillæg pr. Time. Dette Tillæg var beregnet efter en Stigning i Pristallet fra 184 til 190 Points. Da en Del af Overenskomsterne var indgaaet paa et Tidspunkt, hvor Pristallet viste 183, fik de paagældende Arbejdere Dækning for et Point mere, hvilket ogsaa gennemførtes for de senere Tillæg og Ordninger under Krigen.

I Januar 1940 var Pristallet steget til 203, og Dyrtidstillægget blev for de tre Kategorier fra Februar 16,15 Øre, 10,45 Øre og 6,65 Øre. Lederne, som ikke kunde være i Tvivl om Arbejdernes Mening, gik dog deres egne Veje. Under Tryk fra Overklassen godkendte de saaledes, at de ekstraordinære Skatter og Afgifter af Marts 1940 ikke skulde have Indflydelse paa Dyrtidsreguleringen. Denne Gaaen bag Ryggen af Medlemmerne betød, at Arbejderne blev snydt for 3,4 Øre pr. Time ved Majreguleringen. Aprilpristallet viste 222 Points, men der blev kun givet Dækning for 218, hvilket svarede til 28,90 Øre, 18,70 Øre og 11,90 Øre for henholdsvis Mænd, Kvinder og Ungarbejdere.

Sommeren 1940

Dette Snyderi overfor Arbejderne ledsagedes ikke med Byrder for de besiddende. Og alligevel gav den faglige Ledelses øverste Tillidsmænd Udtryk for, at der ikke vilde blive lagt saa meget som et Halmstraa i Vejen overfor mere af samme Tønde. For yderligere at understrege dette kundgjorde Laurits Hansen i sin Radiotale den 1. Maj 1940, at danske Arbejdere var villige til at bære deres Del af Byrden.

Et saadant Tilsagn, som vilde være galt under almindelige Forhold, var mange Gange værre nu, da det var Nazityskerne — Landets Undertrykkere, vor Selvstændigheds, vort Demokratis, Fagbevægelsens og Frihedens værste Fjender —, der høstede Fordelen deraf. Som Følge af, at Dyrtidstillægget først kom længe efter Prisstigningerne, var Arbejderne allerede naaet dertil, at Lønningerne praktisk talt kun rakte til de faste Udgifter og Føden. Der blev intet til Beklædning m. m., og nogen Beredskabsbeholdning kunde Landets Smaakaarsfolk slet ikke skaffe sig. Landets store Lagre opkøbtes af Tyskerne for Penge, de havde faaet udleveret af Bramsnæs gennem Nationalbanken. Det var ham, der sagde, at Dyrtidsordningen var Skruen uden Ende. Dette Begreb passede bedre paa hans egen Finansiering af Tyskerne, men heroverfor har han ikke anlagt denne Vurdering.

Dersom Laurits Hansen og de øvrige faglige Ledere vilde have gjort det eneste rigtige, skulde de have faaet Arbejdsgiverne til at betale en klækkelig Løn, saa vore gode Varer kunde være blevet paa danske Hænder. De valgte imidlertid at stille sig til Raadighed for Tyskerne, og Arbejderne kom til at betale for Ledernes Villighed og Aabenmundethed. Den 30. Maj satte Rigsdagen Dyrtidsordningen ud af Kraft og bestemte, at Dyrtidstillægget skulde reduceres fra ca. 14 Kr. ugentlig til ca. 8,00 Kr. Det var Apriltillægget, der blev skaaret væk.

Samtidig bestemtes det, at Landarbejdernes Krav om Dyrtidstillæg skulde afgøres ved Voldgift. Ogsaa Voldgiftsretten viste unationalt Sindelag og nægtede de fattige Landarbejdere Dyrtidstillæg.

Men Arbejderne slap ikke med en Lønreduktion Som en yderligere Forringelse af Levevilkaarene kom nu Lønskatten til. At denne var et Resultat af D. s. F.-Ledernes og de socialdemokratiske Ministres Bestræbelser, er hævet over enhver Tvivl. Der skulde mange Penge til Understøttelse af de Arbejdere, der arbejdede paa indskrænket Arbejdstid. Medlemmerne i A-Kasserne vilde reagere overfor nye Kontingentbyrder, og derfor lod man Lovgivningsmagten udskrive Pengene som en særlig Skat. Staten blev fri for at betale noget. Det var Arbejderne, der maatte betale Gildet, mens Entreprenører, Fabrikanter, Proprietærer og Herremænd slap fri.

At disse Lovforanstaltninger stemte med Tyskernes Ønsker, fremgaar ogsaa af en anden Lov, som gennemførtes i samme Forbindelse, nemlig Loven om Udbyttebegrænsning. Ifølge denne maatte Aktionærerne kun faa udbetalt et efter nærmere Regler fastsat Udbytte. Men mens Arbejderne maatte give Afkald paa Pengene ved Lønreduktion og Lønskat, saa mistede Aktionærerne ikke en rød Øre. Det Udbytte, der ikke kom til Udbetaling, skulde henlægges i Virksomhedens egne Fonds eller stilles til Raadighed for en særlig Laanefond mod en klækkelig Rente. Tyskerne fik deres Vilje: Levefoden blev sat ned, og de fik Mulighed for Kontrol med og Udnyttelse af dansk Kapital.

Efteraaret 1940

Men de Herrer havde grebet for dybt i Arbejdernes Lommer. Arbejderne maatte og vilde have Indtægterne forøget. Da der var lukket af for Lønforhøjelser, rejstes Kravet om, at Forbundskassernes og Strejkekassernes Midler stilledes til Medlemmernes Raadighed. Stillet her overfor maatte de faglige Ledere atter krybe til Korset, og denne Gang bad de Regeringen om Bistand ved at løsne Grebet om Lønningerne. Det blev ganske vist ikke meget, men dog tilstrækkeligt til, at Lederne atter kunde beherske Stemningen. Løntillægget af September 1940 — det saakaldte Brødtillæg — gav 6,25 Øre, 4,15 Øre og 2,60 Øre til henholdsvis Mænd, Kvinder og unge. Tillægget kom dog kun til Udbetaling, forsaavidt Lønnen ikke oversteg 80 Kr. ugentlig. Personer, der havde 80 Kr. eller derover ugentlig, maatte se deres Tillæg indgaa i i samme Kasse som Lønskatten. Heller ikke dette Tillæg maatte Landarbejderne faa.

Behandlingen af Arbejderne og især Landarbejderne var særlig grel paa Baggrund af, at Storbønderne netop havde gennemtrumfet en Fordobling af Kornpriserne.

Overenskomstsituationen 1941

Brødtillæggets Linje: halv Dækning for Prisstigningerne, blev ogsaa fremtidig fulgt af de faglige Ledere. Ved Overenskomstforhandlingerne 1940/41 forlangte Laurits Hansen saaledes i Overensstemmelse med sit Tilsagn af 1. Maj ikke fuld Dækning for Prisstigningerne. Det kongelige Formandsskab i Forligsnævnet var ved denne Lejlighed i Virksomhed for første Gang, og dets Kendelse lød paa Dækning for Halvdelen af Stigningen siden Januar 1940. Tillægget blev derefter ialt for mandlige Arbejdere 34,15 Øre, for Kvinder 21,95 Øre og for Ungarbej-

dere 13,65 Øre pr. Time. Pristallet for Januar 1941 var 259, og Oktoberordningen vilde altsaa have givet ca. 64 Øre pr. Time til Mænd. Men ved Bedømmelse af Reallønnen maa der tages Hensyn til, at Statistisk Departements Pristal, der aldrig har været nogen paalidelig Maalestok for Svingningerne i en Arbejderhusholdnings Udgifter, nu blev stedse mere misvisende paa Grund af, at visse Varer maatte erstattes med dyrere eller ringere.

Sommeren 1941 og Overenskomstsituationen 1942

Da Julipristallet viste en Stigning fra 259 til 275 Points, rejste D. s. F. i August Krav om Dækning for nogle faa Points. Men selv dette beskedne Krav blev brutalt afvist af Formandsskabet, der maa betragtes som Regeringens Organ. Denne Kynisme vakte stor Forbitrelse blandt Arbejderne. Stauning, der med fuldt Overlæg havde gennemført Ophævelsen af Dyrtidsordningen for at snyde Arbejderne for Reguleringen, tillod sig at sige, at man ikke vilde have ophævet Dyrtidsordningen, dersom man havde vidst, at Arbejderne intet Dyrtidstillæg fik. Ogsaa Laurits Hansen, som hele Tiden havde handlet i Overensstemmelse med Stauning, optraadte nu demagogisk og slog paa de radikale Strenge.

Paa et ekstraordinært Repræsentantskabsmøde i D. s. F. — indkaldt i samme Anledning — fremsatte Laurits Hansen under bombastiske Former Krav til Regeringen. Det var de 7 Punkter: Prisstop, et mere paalideligt Pristal, fuld Dækning for hele Prisstigningen, Forøgelse af Rabatkort til Levnedsmidler, Ophævelse af Lønskatten, Ophævelse af Tøjskatten og Kronehævning.

Disse Krav var dog lige saa lidt som den Donnertale, Laurits Hansen holdt paa Dansk Arbejdsmands Forbunds Kongres i September, beregnet paa at gøre Indtryk paa Regeringen, men derimod paa Arbejderne. Derfor var de faglige Ledere ogsaa tilfredse, da Regeringen langt om længe lod vedtage en Lov om et skrællet Pristal til Vejledning for Forligsnævnet, gav Tøjrabatkort til Millionærerne, hævede Kronen med 15 % og gav Løfte om Lønskattens Bortfald, naar Loven udløb til Maj 1942. Det centrale og afgørende Punkt, fuld Dækning for Prisstigningerne, blev der ikke rørt ved. Hvor liden Vægt de faglige Ledere lagde paa dette Punkt, fremgaar ogsaa af deres Stilling til Overenskomstforhandlingerne 1941/42. Der blev ved denne Lejlighed ikke rejst Krav om fuld Dækning for hele Stigningen, ikke engang om fuld Dækning for Stigningen siden Januar 1941! Resultatet blev da ogsaa, at Formandsskabet afsagde en Kendelse, der gav 5 Øre til Mænd og 3 Øre til Kvinder pr. Time, skønt Pristallet var steget til 278. Men denne Kendelse var endda mere ondskabsfuld, idet den udelukkede Ungarbejderne samt alle voksne under 23 Aar.

De 7 Punkter havde opfyldt deres Mission. De skulde sammen med Regeringens Indrømmelser tjene til at faa Overenskomstsituationen til at glide.

Overenskomstsituationen 1943

Tro mod Nedskæringslinjen krævede de faglige Ledere intet Dyrtidstillæg efter Julipristallet 1942, skønt dette viste en Stigning fra 278 til 283. Stemningen blandt Arbejderne var imidlertid ved at komme paa Kogepunktet. Oppositionen tog til, og faglige Konferencer forbe-

redtes baade i København og Aalborg. D. s. F. maatte foretage sig noget og maatte nødvendigvis møde med større Resultater end Aaret forud. Overfor Arbejdsgiverne rejste de Krav om et særligt Tillæg til de laveste Lønninger, og Forhandlingerne resulterede i »Juleforliget«, der gav et Tillæg paa 2—7 Øre pr. Time til Ugelønninger under 70 Kr. Undtaget var igen Landarbejderne. Prisen for dette Tillæg var Overenskomsternes uændrede Forlængelse. Det var en regulær Svinestreg, et Snigløb mod Arbejderne. Og hvad der gør det endda værre: D. s. F. har overhovedet ikke noget Mandat til at afslutte Overenskomster for de forskellige Forbund. De, der altid raaber op om Respekt for Lovene, brød kynisk alle Love og Bestemmelser for at gennemføre en Politik, som Arbejderne ikke vilde give deres Tilslutning. Harmen og Forbitrelsen herover var stor. For at bøde lidt paa sine Forsyndelser mødte Forretningsudvalget i Februar op med et Krav om Dyrtidstillæg, der gav mere end Dækning for Pristallets Stigning. Kendelsen gav 6 Øre til Mænd, 4 Øre til Kvinder og 3 Øre til Ungarbejdere. Det samlede Dyrtidstillæg blev herefter til Mænd 45,15 Øre, til Kvinder 28,95 Øre og til Ungarbejderne 16,15 Øre. For voksne Arbejdere under 23 Aar er det dog kun 40,15 Øre og 25,95 Øre for henholdsvis Mænd og Kvinder. Hertil kommer for Fag med Overenskomstafslutning ved Pristal 183 før Krigen et Tillæg paa henholdsvis 0,85 Øre, 0,55 Øre og 0,35 Øre.

Optakten til Overenskomstsituationen 1944

Ogsaa til Overenskomstfornyelsen 1944 er Forretningsudvalget klar over, at der skal mere end Snak til. Men det kan dog ikke bekvemme sig til at rejse Krav i Overensstemmelse med Medlemmernes Ønske om fuld Dækning for Prisstigningerne. Det har bestemt sig for at forsøge et nyt »Juleforlig«. Udenom Medlemmerne har de øverste faglige Ledere givet Forretningsudvalget Bemyndigelse til at forhandle om og afslutte Forlig paa Grundlag af et Tillæg paa 5—10 Øre til Lønningerne og et generelt Tillæg paa ca. 13 Øre. I første Omgang blev det ikke til noget Forlig. Forhandlingerne mellem Hovedorganisationerne strandede, og heller ikke Forhandlingerne mellem de enkelte Forbund og Arbejdsgiverne har givet Resultat. Hensigten er altsaa at lade det hele ordne i Fællesudvalg og Arbejds- og Forligsnævnet. Og det vil sige, at der ikke sker nogen Revision af Overenskomsterne, hvilket er haardt tiltrængt, og at der kun bliver givet et minimalt Tillæg til Lønningerne.

Landarbejderne

Landarbejderne, der Gang paa Gang blev holdt udenfor de forskellige Ordninger, har ogsaa faaet Dyrtidstillæg, selvom det ikke saa nær naar op paa det almindelige Tillæg. Det første Tillæg fik de i Oktober 1940. Det var paa 1 Kr. for Mænd og 50 Øre for Kvinder daglig. April 1941 blev det forhøjet til henholdsvis 1,90 og 1,25 Kr. September 1941 blev det paany forhøjet, dennegang til 2,10 Kr. og 1,40 Kr. April 1942 ansattes det til 2,50 Kr. og 1,66 Kr., og i April 1943 gik det op til 3,15 Kr. for Mænd og 2,10 Kr. for Kvinder.

Ogsaa Karlene fik Dyrtidstillæg, hvor der var Overenskomst. De kom dog først med i April 1941. Dyrtidstillægget var da 100 Kr. aarlig. I 1942 forhøjedes det til 200 Kr., og dette Tillæg gælder ogsaa for 1943. Landarbejderne, der i Forvejen havde lave Lønninger, faar saaledes kun ca 90 % af det almindelige Dyrtidstillæg.

Reallønnen er sænket med 20 %

D. s. F.s bevidste Politik har ført til, at Arbejderne kun har faaet Dækning for 28 % af de 55 %, Priserne ifølge det officielle Pristal er steget. Hvis man indregner Varernes Kvalitetsforringelse, der ikke er medregnet i Pristallet, er der ikke engang Dækning for 20 % Stigning. Forholdet bliver særlig grelt, naar man sammenligner det med svenske Forhold. Her er der heller ikke ydet fuld Dækning for Stigningerne. Men af en Prisstigning paa 41 % mangler der dog kun Dækning for 12 %. Ogsaa de svenske Landarbejdere er bedre stillet end de danske, idet de skal have faaet fuld Dækning. — Med det danske Landbrugs taarnhøje Priser kunde den samme Linje være fulgt i Danmark, uden at man var gaaet nogen for nær.

Efter 4 Aars Krig staar Arbejderne altsaa med en Forringelse af Reallønnen paa 20 %. Hertil kommer yderligere, at en lang Række af de mest elementære Livsfornødenheder ikke er rationeret og derfor sælges til de rige, mens Arbejderne enten maa mangle eller købe Erstatninger i dyre Domme, hvilket yderligere undergraver Lønningernes Værdi.

I denne Forbindelse skal det ogsaa nævnes, at Forretningsudvalget udenom Medlemmerne har afsluttet en Overenskomst angaaende Løn under Luftalarm. I Henhold til denne maa Arbejderne selv bære Tabet ved de to første Timers Arbejdstab, mens Tab af Arbejdstimer derudover betales med halv Løn.

Af samme ringe Kvalitet er Betalingen for Fabriksvagt mod Luftangreb. Den Ordning, som Forretningsudvalget har opnaaet, giver 1 Kr. pr. Døgn — skriver een Krone — og det uanset, hvor mange Gange der skal rykkes ud, og hvor længe det varer.

Krav fra Arbejdere paa Virksomheder, der kan tænkes at blive udsat for Luftangreb, om Risikotillæg, har de faglige Ledere hidtil fuldstændig negligeret.

Sociallovgivningen

Ogsaa paa andre Omraader har Arbejderne faaet ringere Forhold som Følge af Ledernes Offervillighed.

Uden Protest affandt de faglige Ledere sig med, at Bageriloven blev ændret, saa Arbejdstiden rykkedes frem fra Kl. 4 til 3 Morgen. Altsaa en delvis Tilbagevenden til Natarbejde.

Paa samme Maade gik det med Handels- og Kontormedhjælpernes Opsigelsesfrist. Hvor Virksomheder paaberaabte sig Krigsforhold, blev det tilladt dem at afkorte Opsigelsesfristen til 1 Maaned. Med et Slag prisgaves de Fordele, som H. & K.erne ofte har tilkøbt sig ved at arbejde for lav Løn.

Arbejdsløshedsunderstøttelsen gik det ogsaa ud over. Rigsdagen vedtog i 1941 at sætte Arbejdsløshedslovens Reguleringsbestemmelse angaaende Dagpengenes Højde ud af Kraft. I Stedet for den hjemlede Forhøjelse paa 1,80 Kr. daglig maatte de arbejdsløse nøjes med 1 Kr. Som Supplementshjælp blev der givet et Børnetillæg paa 35 Øre daglig. Men det er klart, at det ikke kunde dække Nedskæringen. D.s.F. gav sit Minde hertil og krævede intet som helst til Gengæld.

Paa samme Maade gik det, da Kommissionen til Nedskæring af

Sociallovgivningen kom med sin Betænkning. Skønt der var saa skrappe Ting deri som Indførelse af Arbejdskort, Forlængelse af Karensperioden, skærpede Regler for Kommunehjælpens Tilbagebetaling og Udvidelse af Kommunehjælpens Retsvirkninger (Tab af Valgret), bevarede D. s. F. en sfinxagtig Ro. Selv da Arbejderne som en Enhed rejste sig til den kraftigste Protest, der nogensinde er set her i Landet, foretog de sig intet. Det skal dog bemærkes, at Dansk Arbejdsmands Forbund med Axel Olsen i Spidsen straks fra Forslagets Fremkomst udfoldede en kraftig Aktion mod hele Nedskæringskomplekset. Selv de mest reaktionære Kredse blev betænkelige i Anledning af Oppositionen og udtalte sig offentligt om, at Forslagene burde falde. Men saa blev det for meget for de gode Mænd i Forretningsudvalget, saa kunde de ikke længere forholde sig i Ro. Sammen med Socialdemokrater af Alsing Andersen-Typen krævede de, at Lovforslagene skulde gennemføres i den Form, Folketingsudvalget havde givet dem.

Mørklægning og Internering

De øverste faglige Ledere havde i deres ophøjede Stilling lagt en udpræget Foragt for Medlemmernes Mening for Dagen. For dem gjaldt det først og fremmest om at faa sat deres Vilje igennem. Metoderne var for dem underordnede. De er end ikke veget tilbage for at udnytte Besættelsen til deres Formaal.

April 1940 »mørklagde« de Fagbevægelsen. De truede med Død og Djævel fra Tyskernes Side og formanede Arbejderne til kritikløst at godkende Beretningerne og genvælge Ledelserne. Det var klart, at det var Dyrtidstillægget, der ikke maatte diskuteres, og Fagbevægelsens totale Mørklæggelse vilde lettere faa det brutale Lønrov af 29. Maj til at glide. — Men da Arbejderne, som foran omtalt, strakte Fingrene ud efter Forbundsmidlerne, og Lederne maatte gennemføre Brødtillægget, fik Mørklægningen sit Grundskud. Man var klar over, at dersom den ikke suppleredes med et eller andet, kunde man ikke i Længden holde Arbejderne i Skak alene ved Hjælp af Tyskerskræk.

Her kom Nazityskerne D s. F.-Lederne til Hjælp. Samtidig med Overfaldet paa Sovjetunionen den 22. Juni 1941 foretog de danske Myndigheder efter Aftale med Tyskerne Arrestation af en Række faglige Tillidsmænd. Ganske lovstridigt holdtes de indespærret i Maaneds-, ja, Aarevis. En Række Arbejdere, der var valgt som delegerede til Kongresserne i Murerforbundet, Tømrerforbundet, Gartnerforbundet, Smedeforbundet og Arbejdsmandsforbundet, blev af denne Aarsag forhindret i at møde frem og give Udtryk for Arbejdernes Mening. Ledelserne var stort set tilfredse hermed og søgte paa enhver Maade at kvæle Sympatitilkendegivelser overfor de internerede, ligesom de naturligvis med Hænder og Fødder modsatte sig, at der blev protesteret mod Myndighedernes lovstridige Optræden.

Efter Vedtagelsen af Loven mod kommunistisk Virksomhed gik de øverste faglige Ledere i Ledtog med Thune Jacobsen og tvang kommunistiske Tillidsmænd til at fratræde deres Hverv. Men ikke nok med det. De angav ogsaa til Politiet Arbejdere, der havde tilladt sig at opponere paa Generalforsamlinger, og beskyldte dem for kommunistisk Virksomhed. Af Politiet fik saadanne Arbejdere Tilhold om ikke oftere

at tage Ordet i Fagforeningen. Overtrædelse af Forbudet vilde være ensbetydende med Internering. Hvor Oppositionsfolk senere blev valgt til Tillidsmænd, angav Lederne dem skrupelløst, skønt de maatte vide, at disse Gidsler før eller senere vilde blive udleveret til Tyskerne og overført til Tyskland. At de øverste faglige Ledere end ikke har protesteret mod de internerede faglige Tillidsmænds Deportation til Tyskland i Oktober 1943, men fortsat ved enhver Lejlighed lægger deres Had overfor dem for Dagen, belyser blot yderligere disse Lederes Kynisme og unationale Indstilling.

Alt dette viser, at saadanne faglige Ledere har opgivet at kæmpe paa den Mark, hvor saglige Argumenter er de afgørende Vaaben. Deres Politik havde spillet fallit, havde ikke længere Arbejdernes Tillid. Derfor støttede de sig til Bevægelsens bureaukratiske Indretning og Myndighedernes og Tyskernes Hjælp.

D. s. F. og Fremtiden

Efterhaanden er Spidserne i D. s. F. blevet klar over, at Nazityskslands Saga snart er ude, hvormed Grundlaget for Mørklægning og Internering bortfalder. De er klar over, at der saa skal andre Metoder til, og de er allerede i Gang med at forberede dem.

Laurits Hansen har herom kort efter sin Ophøjelse som Medlem af Lydregeringen Scavenius udtalt, at der efter Krigen maatte gøres to Skridt til venstre. Efterfølgeren i Formandsstolen, Ejler Jensen, har i et Foredrag paa Roskilde Højskole nøjere uddybet, hvorledes dette skal forstaas. — Om Arbejderne og Aktionsretten udtalte han:

> »Af de nuværende Organer i Henhold til Lov om Arbejdsforhold skulde Fællesudvalget have en fair Chance for at kunne blive bevaret, om end i noget ændret Form. Man kunde tænke sig, at Overenskomstspørgsmaal, der ikke var løst ved Forhandling, skulde passere et Udvalg, bestaaende af Arbejdere og Arbejdsgivere, og her skulde der være Mulighed for en fornyet Forligsforhandling, og i Mangel af Enighed om et rimeligt Forlig skulde der være Mulighed for, at Udvalget kunde give en Indstilling om Afgørelse af Forligsinstitutionen. Denne vil kunne opstaa igen uden de Ulemper, der tidligere opstod ved, at Detailspørgsmaal druknede i de generelle Forligsinstitutionsforhandlinger. For samfundsvigtige Brancher kunde man tænke sig en statslig Indgriben, saaledes at de paagældende Arbejdere kom til at rangere med Tjenestemænd og fik deres Vilkaar reguleret efter Tjenestemandsregler. Til Strejkemulighederne skulde saaledes kun henhøre de Omraader, som nok havde Samfundsinteresse, men hvor en Konflikt alligevel ikke vilde ødelægge Landets økonomiske Forbindelse med Omverdenen.«

Som man ser, har Hr. Ejler Jensen intet glemt og kun lidet lært. I Overenskomstspørgsmaal mener han, at Linjen fra Trediverne skal fortsættes. For at sikre dens heldige Gennemførelse ønsker han at bevare Fællesudvalget og Forbud mod Arbejdskampe, i det mindste i samfundsvigtige Brancher. For disse — altsaa praktisk taget hele Fagbevægelsen — ønsker han, at Tjenestemændenes elendige Overenskomstforhold skal overføres paa Fagbevægelsen, det vil sige fuldkommen Umyndiggørelse af Medlemmerne, idet Tjenestemændene aldrig har haft en Urafstemning om Løn- eller Tjenesteforhold. Tjenestemandsorganisationernes Ledelse kan allernaadigst faa Lov at komme til Forhandling. Passer det Ministeren, tages der eventuelt Hensyn til visse Ønsker, i modsat Fald faar Ledelsen at vide, at det bliver saadan og saadan —

men Regeringen vil sætte Pris paa at faa Tilslutning til Forslaget. Hvorefter Tjenestemændene i Reglen faar at vide, at Forslaget ikke er tilfredsstillende, men under Hensyn til den særlige Situation og Risikoen for slet intet at faa har Ledelserne under store Betænkeligheder akcepteret.

Og dette er de faglige »Demokrater«s Forslag til en Nyordning, naar Nazismen er slaaet ned!

Angaaende Lønningerne udtalte Ejler Jensen:

> »Muligheden for udover at genoprette de 20 % af Reallønnen at gøre yderligere Fremskridt vil i høj Grad være afhængig af vor Mulighed for Tilførsler fra Udlandet og Beskæftigelsen. I denne Forbindelse bør man erindre sig, hvor længe det varede efter sidste Krig, før normal Handel var genoprettet. Man maa ogsaa regne med, at megen af den Beskæftigelse, vi i Øjeblikket har, under normale Forhold ikke længere findes, saa stor Arbejdsløshed kan opstaa.«

Disse Bemærkninger om Lønnen ligner til Punkt og Prikke fordums Taler. Det er jo en regulær Omskrivning af Laurits Hansens Ord om, at det ikke hastede med at faa en Dyrtidsordning, da man under forrige Verdenskrig maatte vente 3½ Aar. Altsaa, gør Jer ingen Forhaabninger. I blev snydt efter forrige Krig, og det samme maa I forberede jer paa igen!

Angaaende Beskæftigelsen udtalte Ejler Jensen sig mere omfattende. Her holdt han sig væsentligt til, at D. A. F. opretholdt sit Standpunkt fra før Krigen. Man maatte væk fra Konjunktursvingningerne, og Beskæftigelsesbetænkningens Forslag om en Statsbank vilde have stor Betydning for Beskæftigelsen. Om den nærmere Praktisering af denne Beskæftigelsespolitik udtalte han:

> »En effektiv Erhvervspolitik kræver et heldigt Sammenspil mellem de forskellige Produktionsfaktorer. Det er efterhaanden saaledes i alle økonomisk udviklede Lande. at det er Statsmagten, der har faaet overdraget Ansvaret eller Løsningen af denne Opgave. Dette kræver, at Statsapparatet helt er paa Højde med Situationen. Et Skridt i den rigtige Retning er gjort ved Oprettelsen af et Arbejdsministerium. Men det er ikke nok, at selve Arbejdsministeriet fungerer upaaklageligt. Det er ogsaa nødvendigt, at der er Kontrol med Priserne og med Indførslen. De store Prissvingninger maa undgaas, og vi maa sikre os, at den sparsomme Valuta stilles til Raadighed for de rette Varer. Prispolitiken maa ligge fast i Statens Haand.«

Det er gammelkendte Toner. Gennem 14 Aar er denne Politik blevet ført af en socialdemokratisk Regering. I den Periode har Socialdemokratiet beklædt Poster som Handels-, Industri- og Erhvervsminister, Socialminister og Arbejdsminister. Den stærke Politiker Kjærbøl har endda beklædt samtlige Poster efter Tur — og alligevel grasserede Arbejdsløsheden.

Prispolitiken har iflg. fhv. Stats- og Finansminister Buhl ligget »fast i Regeringens Haand«. Ikke desto mindre røg Priserne i Vejret, og der opstod — for at bruge Laurits Hansens Ord — den skæve Indkomstfordeling.

Naar dertil føjes, at D. s. F.s Blad »Arbejderen« i Oktobernumret maner til Agtpaagivenhed, for »at de gennemførte Foranstaltninger ikke blot fører til en yderligere Monopolisering af Erhvervslivet til Fordel for dem, der i Kraft af Privatejendomsretten til Produktionsmidlerne sidder som Ejere af Virksomhederne, saaledes som det i vidt Omfang er gaaet under 30'ernes Regulering« — ja, saa vidner det ikke om Tro paa overvældende Resultater ved en Genoptagelse af Førkrigstidens Politik.

Arbejderne forlanger Rettigheder og trygge Kaar

Dersom Ejler Jensen tror, at han hermed har slaaet den rette Tone an, saa tager han højlig fejl. Arbejderne vil ikke slaa sig til Taals med Taler om en forjættet Fremtid. De vil have Realiteter.

Først og fremmest kræver de at faa Rettigheder i Samfundet. De kræver, at alle indskrænkende Bestemmelser i Demokratiet overfor Folket afskaffes. Til demokratiske Rettigheder hører ogsaa Retten til at strejke. De store demokratiske Lande, Sovjetunionen, England og Amerika tilstaar Arbejderne denne almindelige Ret, som ethvert fribaarent Menneske maa have. Det siger ogsaa sig selv, at intet Arbejds- og Lønforhold skal kunne gennemføres uden Arbejdernes Tilslutning. Dette gælder ogsaa Tjenestemændene.

Dernæst kræver de Arbejdsløsheden afskaffet. Her maa der gaas langt videre end til Udnævnelse af Arbejdsminister og Kontrol med Priserne. Samfundet maa gribe ind og tilrettelægge Produktionen ud fra Folkets Tarv. Arbejdstiden skal bestemmes af Arbejdskraftens Mængde. I Tilfælde af Arbejdstidsnedsættelse skal Nedgang i Indtægt ikke finde Sted. Udviklingen af Landets Produktivkræfter vil ikke af denne Grund stagnere. Det bliver Velhaverne, der maa afse noget af deres Overflod. Men der sker dem ikke herved nogen Uret. De berøves ikke deres Eksistensmulighed, og de har stadig den Udvej, at de kan give sig til at arbejde.

Lønningerne maa ogsaa forbedres. Og her er Grænsen ikke Reallønnen fra Perioden forud for Krigen. De maa højere op. Og de laveste Lønninger skal i særlig Grad have Tillæg, Det gælder først og fremmest Landarbejderne, hvem der tillige skal sikres ordentlige Bolig- og Arbejdsforhold.

Til Arbejdsløshedens Likvidering og Sikring af ordentlige Indtægter kræves naturligvis drastiske Indgreb. Samfundet maa ikke alene have Kontrol med og Indflydelse paa Produktionslivet, det maa ogsaa nationalisere, hvor det er nødvendigt og betydningsfuldt. Saaledes bør Banker, Forsikringsvæsen, Rederier og Sukkerfabrikerne blive Samfundets Eje.

Men dette kan selvsagt ikke ske samme Dag, som den sidste tyske Soldat forsvinder over Grænsen. Først maa Forfatningen sættes i Kraft, og Folket have Lejlighed til at give sin Mening til Kende ved Valg. — Men allerede i denne Periode bør der træffes Foranstaltninger, der gaar i den skitserede Retning. Der bør saaledes udstedes *Forbud mod enhver Afskedigelse i en Periode paa mindst en Maaned efter Krigens Afslutning.* Dette Tidsrum maa benyttes til *Igangsættelse af ekstraordinære Arbejder,* hvor Arbejdstiden skal være den gængse, og Fortjenesten den normale. Desuden maa *Arbejdsløshedsunderstøttelsen forhøjes.* Dette skal ikke alene ske ved, at Reguleringsbestemmelsen vedrørende Dagpengenes Maksimum sættes i Kraft, men ogsaa ved en Forhøjelse af de grundlæggende Satser. De fornødne Midler maa stilles til Raadighed af det offentlige. *Lønningerne maa omgaaende forhøjes,* saa der bliver givet fuld Dækning for Prisstigningerne, og der maa gennemføres *effektiv Rationering af alle elementære Livsfornødenheder. Tøjskatten maa ophæves.*

Arbejdernes Krav i Overensstemmelse med Folkets Interesser

De opstillede Programpunkter støder ikke i nogen Maade an mod øvrige arbejdende Befolkningsgruppers Interesser. Husmænd, Fiskere,

Funktionærer, Haandværkere og Smaahandlende kommer ikke hverken til at give Afkald paa noget eller til at indstille Kampen for en Højnelse af deres egne Forhold. Tværtimod. En Højnelse af Arbejdernes Kaar vil ogsaa give sig Udslag i bedre Eksistensmuligheder for disse Grupper, ligesom Arbejderklassen vil være disse Gruppers bedste Forbundsfælle i Kampen for ordentlige Levilkaar. Ja, man kan ydermere slaa fast, at en mere retfærdig Fordeling af Jorden og Forbedring af Husmændes Kaar kun er mulig, hvis Arbejderklassen udnytter sin Kraft og gaar til Offensiv. Og saaledes forholder det sig ogsaa for de øvrige Gruppers Vedkommende.

Tiden har lært Folket, at det overfor Nazismen og den nationale Undertrykkelse maa staa sammen i Forsvaret for Organisationerne, Demokratiet og Selvstændigheden. Men Folkets Enighed er lige saa nødvendig efter Nazismens Nederlag, thi en Tilbagevenden til Førkrigstidens Forhold med Arbejdsløshed og økonomisk Usikkerhed maa forhindres. Folkets Vej maa gaa fremad og opad. Og derfor maa alle fremadstræbende Kræfter samles til fælles Indsats. Alle Folkets Organisationer: Arbejderorganisationerne, Funktionærorganisationerne, Husmandsbevægelsen, Lejerorganisationerne m. v. maa søge sammen og i Samdrægtighed løse de Opgaver, der gennem Aar har været deres Maal.

Arbejderklassens Enhed er nødvendig

Men Arbejderne er og maa være den samlende Faktor i denne Bevægelse. Saavel Arbejdernes Antal som deres samfundsmæssige Stilling bestemmer dette. Betingelsen for, at der i Tiden fremover skabes en virkelig kæmpende Folkesamling, er dog, at Enheden tilvejebringes i Arbejderklassen.

Enheden i Arbejderklassen, det vil sige, at der tilvejebringes Overensstemmelse mellem de øverste Ledere og Arbejdermassernes Anskuelser og Handlinger. Og det vil sige, at der skabes Enhed mellem Kommunister og Socialdemokrater. Denne Enhed kan ikke tilvejebringes ved et Magtbud fra et eller andet herskabeligt Kontor. Det maa ske ved, at der mellem Arbejdermasserne og Lederne tilvejebringes et Tillidsforhold, hvor gensidig Udveksling af Erfaring og Belæring finder Sted. Et saadant Tillidsforhold kan givetvis aldrig etableres paa Grundlag af D. s. F.-Ledernes Politik. Det kan kun skabes omkring en aktiv Politik, der resulterer i Handling og Realiteter og ikke i Snak og Kapitulation, saasnart Vanskelighederne melder sig. Derfor maa de Herrer Ledere, dersom de vil være med til at skabe Enheden, tage deres Politik med Lønsænkning, Eftergivenhed og Kapitulation overfor Nazi op til Vurdering, og de maa erkende, at hvis Folkene og Arbejderne Verden over havde fulgt de danske ledende Socialdemokraters Linje, da havde det for lange Tider været ude med Fagbevægelse, Demokrati og Fremskridt.

Enkelte af Lederne er vel nok sunket saa dybt i Kapitulationens og Eftergivenhedens Sump, at de ikke kan redde sig ud deraf. Det store Flertal af Tillidsmænd, der har fulgt de øverste Lederes Paroler, kan og maa gøre sig fri. De kan og maa forstaa det Sprog, der ude fra Verden tales om Tidens Opgaver og Arbejderklassens Enhed. De engelske Fagforeninger gaar i stadig større Tal ind for Kravet om Englands kommu-

nistiske Partis Optagelse i Arbejderpartiet. Ogsaa Udviklingen i Norge taler sit tydelige og kraftige Sprog. Her har ledende Personligheder fra det norske Arbejderparti og Norges kommunistiske Parti skabt et ideologisk Grundlag for Oprettelsen af et forenet Arbejderparti. Her har man klart set Alternativet: Fortsat Spaltning af Arbejderklassen og deraf følgende Svækkelse og Tilbagegang eller Samling om en aktiv Politik med Resultater og Fremskridt. Og man har valgt det rigtige, det sidste. Fagbevægelsens Tillidsmænd maa forstaa, at ogsaa i Danmark staar Spørgsmaalet saaledes, at det ikke længere er god Latin at agere i Splittelse og Kommunisthets.

Men Enheden kan ikke være afhængig af Tillidsmændenes og Ledernes Stilling. Arbejderne, der, uanset Medlemsskab i Socialdemokratiet eller Kommunistisk Parti, stod i samme Front i Overenskomstspørgsmaal, i Sociallovsspørgsmaal og i den nationale Kamp, maa sørge for, at denne praktiske Enhed ogsaa giver sig Udslag i Organisationerne. Her maa det sættes ind for Enheden. Først og fremmest maa der gøres et sejgt og energisk Propagandaarbejde, og dernæst maa der overalt i Organisationerne gøres op med Kapitulationens Tilhængere og Enhedens Modstandere, som skaanselsløst maa fjernes ved alle Valg til Tillidsposter. Endvidere maa der sættes ind for at sikre Medlemmernes Rettigheder. Ikke alene maa Ejler Jensens Planer om at indføre Tjenestemandsforhold indenfor Fagbevægelsen tilbagevises med al den Styrke, Arbejderne raader over, men der maa ogsaa sættes ind for, at Forbundsledelserne hverken helt eller delvis gennem kompetent Forsamling kan gennemtvinge Overenskomster mod Arbejdernes Vilje. — Genindførelse af Demokrati i Fagbevægelsen vil være det vigtigste Skridt til Overvindelse af Spaltningen mellem Masserne og Lederne og vil samtidig betyde, at Arbejderne i stigende Tal vil deltage i Afstemninger og Generalforsamlinger.

Dette Arbejde for Enheden begunstiges i høj Grad ved, at 1944 bliver et Kongresaar. I Henhold til Lovene skal de store afgørende Forbund som Arbejdsmandsforbundet, Smedeforbundet, Murerforbundet, Tømrerforbundet, Kvindeligt Arbejderforbund dette Aar have Kongresser. Der maa sørges for, at hele Eftergivenheden og Nederlagspolitiken tages op til Fordømmelse, og at Enheden tages op til Debat og Afgørelse.

Sæt alle Kræfter ind, for at Medlemmerne møder op til Behandling af Kongresforslag og deltager i Valg af delegerede.

Vælg Repræsentanter, der gaar ind for Enheden, og som ubønhørligt vil være med til at sætte de Ledere, der ikke forstaar Tidens Bud, paa Porten eller i det mindste paa Aftægt.

Dansk Fagbevægelse staar overfor Kongresser, der kan komme til at betyde et Vendepunkt for dansk Arbejderbevægelse, men alt staar og falder med Medlemmernes og Enhedstilhængernes Indsats.

LAND OG FOLK

Nr. 37 UDGIVET AF DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI Februar 1944

PROVOKATØRERNE ARBEJDER

Forfalsket Nummer af LAND OG FOLK.

Tyskerne udfolder de største Anstrengelser for at spalte det danske Folk. Mordet paa Kaj Munk og Attentaterne paa Ole Bjørn Kraft og Journalist Dam med flere var Provokationer efter bedste tyske Nazimønster. Paa Grundlag af disse bestialske Handlinger skulde der oparbejdes en Stemning af Væmmelse og Afsky, som skuld have Brod mod Modstandsbevægelsen.

Gennem Radio og Presse søgte Nazisterne at gøre Sabotører og Patrioter ansvarlige for Attentaterne. I Dagbladene beordrede Tyskerne optaget en Artikel: »Snigmordene kunde være undgaaet«, mens Kommentatoren og Kassebedrøveren Høyer gennem Radioen udspyede de tyske Løgne.

For at gøre sig endnn mere troværdige, har Naziprovokatørerne udgivet et Nummer af LAND OG FOLK. Dette falske Blad er kun paa to Sider og iøvrigt daarligt fremstillet. Paa første Side er det holdt saa nogenlunde op ad det rigtige LAND OG FOLK, hvorimod det paa anden Side — naar først Læseren er gjort »tryg« — er fyldt med Uhyrligheder. I en Artikel er der saaledes gjort Front mod de borgerlige Krese, som trues med en »socialistisk kommunistisk Stat« — et Sovjetdanmark i et Sovjeteuropa — efter Krigen. En anden Artikel er vendt mod Officererne, der ifølge det falske Blad skulde træffe Forberedelser til at imødegaa en kommend. Revolution. Og endelig findes der en Artikel om Attentaterne, hvori det siges, at Ole Bjørn Kraft har faaet sin velfortjente Straf, idet han har udtalt sig mod Sabotagen, og at det iøvrigt var ham, der førte den fascistiske Hilsen til Danmark efter et Besøg hos Mussolini.

Der hører ikke megen Indsigt til at se, at dette Skriveri er vendt direkte mod det kommunistiske Partis Politik, som gaar ud paa at skabe, udvikle og styrke den nationale Front mod den tyske Nazisme. Og vi forstaar saa inderlig godt, at dette Falsum har set Dagens Lys, thi det danske Folks Sympati for vort Parti og dets Tilslutning til vor Politik er i stadig Stigen. Dette skyldes Partiets Indsats i den nationale Kamp, det skyldes hele vor Agitation og ikke mindst den for nylig udsendte Piece om, hvad Kommunisterne vil: »Vi kæmper for et sandt Demokrati. . .« Hele vor Virksomhed har tjent til at styrke det danske Folks Kamp for Friheden. Dette generer Tyskerne overordentligt, og derfor skal der laves Kommunisthetz. Da man imidlertid er helt uden Grundlag for en saadan Hetz, maa man selv forsøge at skabe det — og man laver et falsk Nummer af vort Partis Hovedorgan.

Men det danske Folk er snart fortrolig med Tyskernes Metoder. De kan betale den forsumpede Høyer (hvis Løgne Pladsforholdene forhindrer os i at imødegaa Punkt for Punkt) til at udbasunere deres Propaganda med dansk Røst i den danske Radio, de kan udgive fingerede kommunistiske Blade — man mærker dog stadig den nazistiske Bagmand, og disse Svindlerier vil kun bevirke, at det danske Folks Had til Nazisterne bliver endnu mere indædt.

Men Affæren viser, at der skal udvises stadig større Forsigtighed. Provokationerne vil ikke indskrænke sig til at udgive falske Blade. Nazisterne vil ogsaa forsøge at trænge ind i de illegale Organisationer for at rulle dem op indefra. Fornylig er der saaledes kommet ca. 400 norske Quislinger til Landet, hvis Opgave det er paa Grundlag af den Solidaritet det danske Folk føler for Nordmændene, at skaffe sig Forbindelser i illegale Kredse for derefter at angive dem til Tyskerne. Ydermere har Nazisterne i de sidste Dage «landsat« 25 »Faldskærmsjægere« i engelske Uniformer. Om deres Opgaver kan der heller ikke herske Tvivl.

Vær derfor forsigtig. — Afvis alle, du ikke kender. — Vis hellere 10 gode, men ukendte, Døren end at lukke blot een Forræder eller Snushane ind.

* * *

Danmarks Frihedsraad

sender ved Nytaarsskiftet en Hilsen til det kæmpende danske Folk. Ved intet tidligere Aarsskifte har vort Land være underkastet saa ha rde Vilkaar som ved dette, hvor de nazistiske Voldsmetoder rammer os med hele deres Vægt. Længe taalte vi Danske Besættelsesmagtens og Frikorpsenes Overgreb mod Samfund og Borgere uden at sætte os kraftigt til Modværge, men i 1943 blev trykket saa uudholdeligt, at hele det danske Folk maatte reagere, og Modstanden blev alvorligt skærpet gennem øget Sabotage, Obstruktion og Folkestrejke. Svaret herpaa var den tyske Magtovertagelse og dermed det endelige og fuldstændige Brud med al Lov og Ret i Landet.

Ved en energisk Propaganda i den tyskdirigerede Radio og Presse, ved Deportation af Jøder, Kommunister og tilfældigt udvalgte antinazistiske Danskere, ved Massearrestationer og Henrettelser søgte de fremmede og hjemlige Nazister at skræmme os fra at fortsætte Kampen for Friheden, men da den tværtimod udvidedes og styrkedes, greb vore Undertrykkere og deres lokale Hjælpere til det afskylige Vaaben: politiske Hævnmord. Ved deres Attentater tilsigter de at ombringe en Række fremtrædende Personligheder, blot fordi de — som Kaj Munk — tænker og taler som ærlige Danske.

De fem samarbejdende politiske Partier har i en Udtalelse paa det skarpeste fordømt denne Attentatvirksomhed og forkastet Voldsmetoder som politisk Kampmiddel. DANMARKS FRIHEDSRAAD kan fuldt ud slutte sig hertil og har forøvrigt forlængst givet Udtryk for dette Standpunkt. Men naar det i Partiernes Erklæring hedder, at »man paa Grund af modstridende Indstilling og Anskuelse stræber hverandre efter Livet«, maa vi bestemt afvise, at der fra dansk Side, af den danske Frihedsbevægelse, er blevet anvendt Midler af denne Art. Ingen af Besættelsesmagtens ledende Repræsentanter og ingen fremtrædende Nazist er blevet hverken overfaldet eller dræbt. De nazistisk sindede Mennesker, der i den senere Tid har fundet Døden eller er blevet saaret, er ikke angrebet paa Grund af deres Overbevisning, men alene fordi de mod høj Betaling havde paataget sig at efterspore Landsmænd, der er aktive i Frihedskampen, og udlevere dem til Gestapo. Disse Stikkere er ikke uskadeliggjort som Straf, fordi de har foraarsaget talrige Menneskers Fængsling og fleres Henrettelse, men udelukkende for at forebygge, at de ved fortsat Angiverivirksomhed skal bringe endnu flere i Livsfare.

Det er Besættelsesmagtens voldelige Omstyrtning af vor Retsorden, af Begrebet »Lighed for Loven«, der alene nødvendiggør og berettiger denne Fremgangsmaade. Den kan ikke sidestilles med de nazistiske Hævnmord.

1944 vil bringe vort Land dets Uafhængighed tilbage, hvis vi selv kæmper derfor. Hver ny Terrorhandling fra Nazisternes Side vil kun hærde vor Evne og vor Vilje til at føre denne Kamp — ikke ved Hævnmord, Vold og Repressalier, men ved en aktiv Indsats paa alle Frihedsfrontens Afsnit, ved en enig og ubrydelig Folkebevægelse vil vi genvinde Frihed, Retfærd og Fred i Danmark.

DANMARKS FRIHEDSRAAD.

* * *

Tyske Terrorangreb

Tyskerne, som hidtil har faaet de 40,000 Tons af vor maanedlige Cementproduktion paa 60,000 Tons, og som i November-December fik yderligere 6000 Tons til særlig Anvendelse, har nu i Januar stillet Krav om fremtidig at faa 55,000 Tons maanedlig.

En Københavner, der ønskede en tysk Soldat »Glædeligt Nytaar«, er blevet anholdt for Fornærmelse mod Værnemagten!

Tyskernes Materialemangel er saa stor, at de har villet nedrive Kronprinsessens Feriehjem ved Oksbøl og den enorme Lade ved Filsø for at skaffe Materialer til Barakkerne i Klitterne. Paa Skivekanten har de raseret en Pileskov fuldstændigt og derved ødelagt et vigtigt Led i vor Smø produktion.

Til deres Arbejder i Jylland benytter Tyskerne som bekendt danske »Entreprenører«. Af disse har indtil nu 3 haft Uregelmæssigheder i deres Pengesager, nemlig Heinecke, Drost og Johannesen. Det interesserer ikke Tyskerne. Det gaar nemlig i første Række kun ud over Arbejderne, i anden Række over Nationalbanken.

En Annonce med Billet mrk. efter kvindelig Arbejdskraft, Løn 150 Kr. ugentlig, der har været optaget i flere Dagblade, viste sig at dække over Tilbud om Ansættelse som Sporvognsspioner for Dagmarhus.

* * *

KRIGEN

Den 27. Januar forkyndte 24 Salver fra 324 Kanoner i Forbindelse med General Govorods Dagsbefaling, at Leningrad, som i 27 Maaneder havde været udsat for Tyskernes Blokade og det tyske og finske Artilleris uafladelige Beskydning, nu omsider var befriet. De tyske Stillinger omkring Leningrad var de stærkeste paa hele Østfronten, og Kampene har været ufatteligt haarde. Men efter 12 Dages Offensiv lykkedes det den Røde Hær at gennembryde de tyske Stillinger, befri mere end 700 større og mindre Byer og trænge Tyskerne 65—100 km tilbage fra Leningrad og fuldstændig rense Jernbanen Leningrad—Moskva. I August 1941 kastede Hitler 32 Infanteridivisioner, 4 motoriserede og 4 Tankdivisioner, foruden en Kavalleriafdeling mod Leningrad. Saa sikker var Hitler paa Sejren, at han erklærede, at Leningrads Dage var talte. Tyskerne ofrede Hundredtusinder af Soldater, og dog forblev Leningrad en Sovjetby. Under Offensiven fra 14.—25./1. mistede Tyskerne mere end 40,000 Mand i dræbte, mens 30000 blev taget til Fange. Og dette er kun Begyndelsen. Tallet vil vokse for hver Dag Offensiven fortsætter. Leningrad betaler tilbage, alt, hvad den har lidt.

Mens Offensiven paa Leningradfronten fortsætter og i Forbindelse med Befrielsen af al Novgorod Nord fo Ilmensøen synes at udvikle sig til en vældig Knibtangsoperation, rettet mod Narva og Pskof, forbløder von Mansteins Divisioner i desperat Forsøg paa at drive en Kile ind i Sovjettroppernes fremskudte Stillinger omkring Vinnitsa paa Sydfronten for derigennem at redde Jernbanelinien fra Odessa samt hele Bug-Stillingen. Det er lykkedes midlertidigt at standse General Vatutins March mod Vest, men det er sket paa Bekostning af uhyre svære Tab i saavel Mandskab som Materiel.

Paa General Rokosofskis Front i Pripjetsumpene foregaar voldsomme Kampe. Hurtige Sovjetafdelinger, først og fremmest Kosakkavalleri med pansrede Motorslæder er trængt langt ind bag de tyske Linjer, og det store Trafikknudepunkt Mosyr, som beherskер Vejen og Jernbanen Øst-Vest gennem Sumpene. er blevet befriet.

Langs hele Østfronten er de tyske Tropper trængt saa haardt som ingensinde tidligere. De trækker Forstærkninger til fra hele Vesteuropa i Haab om at dæmme op for den Røde Hærs Fremgang. Men den tyske Hærs Reserver er ikke uudtømmelige. Med de enorme Tab Tyskerne har lidt og stadig lider paa Østfronten. maa Bunden snart være naaet, og Oprettelsen af en anden Front saa gunstig som aldrig før.

I Italien har General Clark omgaaet de tyske Bjergstillinger ved Cassino gennem Landsætningen af Tropper mellem Nettuno og Tibermundingen Syd for Rom. Disse Tropper betyder en alvorlig Trusel i Ryggen paa den tyske Hær paa Cassinofronten. Gæringen i det italienske Folk er stadig i Vækst, saavel i det befriede som i det endnu besatte Område. medvirkende hertil er utvivlsomt den lange Udvikling af Krigsoprationerne, som man til en vis Grad gør Kong Viktor Emanuel medansvarlig for. De antifascistiske Partier i Italien har i Slutningen af Januar afholdt Kongres i Bari og dér vedtaget en Resolution, som kræver Viktor Emanuels øjeblikkelige Abdikation. I Norditalien — Milano og omliggende Industribyer — har der været store Strejker. I Flyveblade krævedes Standsning af alt Arbejde for Tyskerne. Myndighederne er meget opskræmt over Strejkerne og har for at hjælpe dem foranstaltet Valg til saakaldte »Arbejderkomitéer« paa Fabrikkerne. I Milano deltog kun 270 ud af 5000 Arbejdere paa én Fabrik i Valgene. Af disse 270 afgav de 130 blanke Stemmesedler, mens andre havde forsynet deres Stemmesedler med Trusler mod Tyskerne og de fascistiske Myndigheder.

I Jugoslavien er Tyskernes 6. Offensiv i de befriede Områder ved at ebbe ud, og de er kun i Offensiv i Vestbosnien, mens den jugoslaviske Befrielsesarmé paa alle andre Afsnit gennemfører en kraftig Modoffensiv. I en Erklæring fra Marskal Tito, udsendt over Radiostation n »Frit Jugoslavien«, hedder det, at de jugoslaviske Tropper holdt Stand uden nogen som helst Hjælp udefra trods Fjendens talmæssige Overlegenhed og trods Manglen paa Lægemidler, Sko og Klæder; men mange Ofre og store Lidelser kunde være undgaaet, dersom de Allierede havde ydet Befrielseshæren den Hjælp, den bad om.

Den rumænske Radio har under Trusel om Straf forbudt Statstjenestemænd i Transnistrien (Øst for Dnjestr) at forlade deres Poster. Efterhaanden som den Røde Hær nærmer sig, foregaar der en Masseflugt fra disse rovede Områder. Togbilletter fra Bessarabien og Transnistrien til Bukarest forhandles til høje

(Fortsættes Side 9, Sp. 2.)

DÆKNING FOR DYRTIDEN ER ET UAFVISELIGT KRAV

Forhandlingerne om Overenskomsterne gaar stadig trægt. Arbejdsgiverne følger konsekvent den Linje: at forhandle om Overenskomsternes almindelige Bestemmelser og ellers afvise al Tale om Lønforhøjelser.

Begrundelsen for Afvisning af Dyrtidstillæg søges i Skattestatistiken. Ud fra dens Tal søger Arbejdsgiverne og deres Fortalere at godtgøre, at Arbejdernes Indtægter har fulgt Gennemsnittet af den stedfundne Indtægtsstigning, og heroverfor fremholder man Tjenestemændene som dem, der har haft den mindste Indtægtsstigning. Forskellen mellem den enkelte Arbejders og Tjenestemandens Lønstigning er dog ikke saa stor, som Statistiken kan bringes til at udvise. Forholdet er jo det, at Skattestatistiken taler om Arbejdernes s a m l e d e Indtægt og ikke om den enkelte Arbejders. Ved Forøgelse af Beskæftigelsen vil dette Tal derfor kunne stige, selvom Arbejdernes Løn ikke stiger. Ifølge Statistiken er Arbejdernes Indtægt i Hovedstaden fra 1941 til 1942 steget med 11,9 pCt., men Timelønnen er kun steget fra 182 til 191 Øre — eller 5 pCt.

Alle Forsøg paa ved Hjælp af Statistik at retfærdiggøre Arbejdsgivernes Karrighed er dømt til at mislykkes. Enhver Arbejder ved dog, at selvom han havde faaet dobbelt saa stor procentvis Forhøjelse af Indtægten som Arbejdsgiveren, saa vilde denne alligevel være langt bedre stillet, idet Arbejdsgivernes Indtægter ogsaa før Krigen i de fleste Tilfælde var mange Gange større end Arbejdernes. Hertil kommer endvidere Skattestatistikens Upaalidelighed. Mens Arbejdernes Indtægter opgives nøjagtigt paa Kroner og Ører, er der ingen eller kun ringe Kontrol med Arbejdsgiverne, og det er blandt denne Kategori af Samfundsborgere man fortrinsvis skal søge Skattesnyderne.

Paa den anden Side vil netop Skattestatistiken læst med Eftertanke (10 pCt. af Landets Skatteydere tjener over 30 pCt. af den samlede Indtægt!) vise, at det er muligt at give Arbejderne højere Løn og give dem taalelige Kaar. I Erkendelse heraf maa Arbejderne fra Arbejdsplads og Fagforening fortsætte Kampen for højere Løn. De maa gøre det paa en saadan Maade, at Fagbevægelsens Ledelse, Myndighederne og Forligsnævnets Formandsskab forstaar, at Kravet om fuld Dækning for Dyrtiden er uafviseligt.

TJENESTEMÆNDENE I BEVÆGELSE FOR HØJERE LØN

Der er Røre om Tjenestemændene. »Berl. Tid.« og »Pol.« bringer hjerteskærende Artikler om Tjenestemændenes daarlige Kaar. Esbjerg Byraad har vedtaget at give en Maanedsløn i Gratiale, hvilket dog blev forhindret af Indenrigsministeriet. Og Baggrunden herfor er ligetil. Tjenestemændene er Gang paa Gang blevet snydt, og deres Taalmodighed er paa Bristepunktet. I denne Situation søger de to nævnte Hovedstadsblade a skabe sig et Alibi ved at tale Tjenestemændenes Sag, men selv nok saa megen og nok saa rævelumsk Tale vil dog ikke fri Bladene og de politiske Partier, de repræsenterer, for Medansvar i denne Sag. De har Medansvar for Tjenestemandsloven, for Lønningsloven med »Mygdal-Hullet«, og de har ogsaa Medansvar for, at Tjenestemændene Gang paa Gang snydes for de lovmæssige Reguleringstillæg. Situationen er katastrofal for Tjenestemændene, hvilket Regering og Rigsdag ikke kunde være uvidende om. Tjenestemandsorganisationernes Ledere gav tydeligt Udtryk herfor, men de talte for døve Øren og begik den Fejl, at de bøjede sig for Regeringen og sagde god for Nedskæringen.

Samlingsregeringen og Samarbejdspolitiken bærer Ansvaret for Tjenestemændenes Vanskeligheder, og det er klart, at hvis Tjenestemændene skal gøre sig Haab om at faa bedre Lønforhold, maa de fremtidig forstaa at gøre sig gældende. Overlader de fortsat Sagen til Samarbejdspartierne og deres Dagblade, vil de indkassere uanede Mængder af Sympati, men ingen Kontanter. Dette er Tjenestemændene i Esbjerg klar over. Derfor har de paa et stort Møde formuleret deres Krav, som vil være kendt fra Dagspressen. De har hermed vist Vejen. Landet over maa Tjenestemændene nu vise, at de staar bag Esbjergkravene, og at de ikke finder sig i mere.

Det maa ikke lykkes at dæmme op for Tjenestemændenes Harme og yderst berettigede Krav ved at stikke dem 10 Millioner Kroner ud som en ussel Godtgørelse for to Aars forceret og nerveanspændende Overarbejde. Disse Millioner burde være betalt for længe siden, men de retter overhovedet ikke paa Tjenestemændenes lønningsmæssige Forhold, bl. a. kommer de kun ca. Halvdelen af Tjenestemændene til Gode. Det, der skal til, er en generel Forhøjelse af Lønnen.

Martin Andersen Nexø:

DET TYSKE FOLK OG FREMTIDEN.

Der er mange, som ængstes for, hvordan det hele skal forme sig efter Krigen, hvordan Samfundene vil udvikle sig, og hvordan man skal gribe Opbygningen an. De mest fantastiske Forslag dukker op, tilmed fra halvofficiel Side. Planer om at opdele Tyskland i Smaastykker eller overalt i Efterkrigstidens Tyskland ansætte amerikanske Lærere, som skal afnazificere den tyske Ungdom og faa den til at tænke borgerligt-demokratisk. Saa vilde alle Krige i Fremtiden være udelukket! Som om Problemet Fred-paa-Jorden staa og falder med disse eller lignende Forholdsregler!

Naturligvis maa der ske noget mad det tyske Folk og fremfor alt med den naziforgiftede Ungdom. Men det, som skal ske, maa ligge paa Linie med Udviklingen, hvis det ikke skal virke stik imod Hensigten. Og Udviklingen gaar ikke i Retning af at opdele Folkene, men at samle dem. For Meningen er vel ikke det gamle kendte: at dele for at kunne herske.

Hvad den tyske Ungdoms Forgiftning angaar, tror jeg ikke den stikker dybt: den bestaar vel mest af Dressur med vise Idealer som falsk Etikette. Ungdommen har i sig selv en forunderlig Evne til Genfødelse: den plejer hurtigt at gøre sig kvit af alt, hvad der gaar paa tværs af Udviklingen Det er maaske snarere Frygt for, at den tyske Ungdom skal slaa over i Nazismens Modsætning, som har udklækket Planerne om de engelske og amerikanske Lærere. Men monstro de ikke ogsaa vilde opnaa det modsatte af, hvad der tilsigtedes? Borgerligt „humanistisk" Demokrati var just ikke populært før Krigen; dets temmelige tvetydige Indhold havde sin Andel i, at Nazismen kunde faa Fodfæste. Og den Tvetydelighed er jo ikke blevet mindre under Krigen.

Skal det tyske Folk bringes paa ret Køl efter alt, hvad det har været udsat for af uforskyldt og selvforskyldt, kan det kun ske ved efter Nederlaget at behandle det med dyb Alvor — ikke som et vildført, underlegent Folk. Det maa konfronteres med sine Gerninger, bære sin Del af Skylden i Krigen og være med til at bygge det ødelagte op. Og det maa samtidig indgives en bestemt Følelse af ikke at staa overfor andre, konkurrerende Stormagter, som har Interesse af at holde det nede, men tværtimod, at der bag Fredsslutningen ligger en alvorlig Vilje til at give det dets berettigede Plads i Verden paa menneskelig Grundvold:

En Samarbejdets Plads, en Fredens Plads.

DE FRIE DANSKE I ENGLAND,

af Leif Gundel, Sekretær for Det Danske Raad i London.

Det er med den største Harme og Afsky, at de frie Danske i England har hørt om Folketingsmand Aksel Larsens Overflytning fra Vestre Fængsel til Tyskland. Ingen her er i Tvivl om, at det danske Folk dermed er blevet berøvet en af sine bedste, mest energiske og offervillige Førere, og det er kun en ringe Trøst at vide, at Moskvakonferensen har skaffet Sikkerhed for, at de skyldige i denne Forbrydelse til sin Tid vil blive opsporet og straffet efter Fortjeneste. Det enesre opmuntrende ved denne Begivenhed er, at den er et nyt Udtryk for, at Tyskerne i Danmark er i Defensiven. De vidste, hvad det vilde betyde for Frihedskampen, hvis Aksel Larsen — som saa mange andre af Nazismens Ofre — blev sat paa fri Fod at danske Patrioter. Derfor sørgede de for i Tide at bringe Aksel Larsen „i Sikkerhed".

Men Kampen standser ikke af denne Grund. Tværtimod, den skærpes Dag for Dag, og vi Danske ude følger med Stolthed og Beundring, og med Længsel efter selv at være med, den voksende Aktivitet og enestaaende Solidaritet, der kendetegner det „underjordiske" Arbejde i Dagens Danmark. Gang paa Gang har Christmas Møller fremhævet, at „Hjemmefrontens Gerning er den afgørende", og dette har da ogsaa altid været Ledetraaden for den frie danske Bevægelse i Udlandet. Men mens vores Hovedopgave før den 29. August vat „at forsvare og forklare", hvad der skete i Danmark, er det i Dag vores Opgave „at vogte og værne" — at værne om det kæmpende Danmarks Interesser blandt de forenede Nationer; at vogte paa, at Hjemmefrontens Gerning og Ofre kommer det danske Folk til gode i fuldt Maal, naar det endelige Regnskab skal opgøres. Derfor er det i Dag dobbelt nødvendigt, at I hjemme og vi ude forstaar og har Tillid til hinanden, og jeg vil derfor gerne benytte denne Lejlighed til at give „Land og Folk"s Læsere et Par konkrete Oplysninger om den frie danske Bevægelse.

Sammenslutningen „De frie Danske i Storbritannien og Irland" omfatter praktisk talt alle fastboende Danske her i Landet og de fleste af de søfarende, der sejler under engelsk Flag. Den danske Koloni bestaar af Forretningsmænd, Kontorister, Studenter, Husassistenter, Læger, Sygeplejersker, Gartnere, Ingeniører, Haandværkere, Fiskere og mange andre og er saaledes et jævnt godt Tværsnit af Befolkningen hjemme. Sammenslutningens Bestyrelse kaldes Det Danske Raad og vælges aarligt ved almindelig og hemmelig Afstemning. „Valgretsalderen" er 21 Aar. Landet er opdelt i 6 Valgkredse efter geografiske Linjer. Dertil kommer en særlig Valgkreds for de danske Gartnere i England, een for Fiskerne, een for Handelsflaadens Officerer og een for Sømændene. Det nuværende Raad, der blev valgt i September, har 42 Medlemmer.

Det er karakteristisk for den frie danske Bevægelse, at den overhovedet aldrig har beskæftiget sig med Partipolitik, og at dens eneste Formaal er: Genoprettelsen af Danmarks Frihed og Selvstændighed, hvilket søges opnaaet ved — som det hedder i Sammenslutningens Love — „aktivt at støtte det britiske Rige og dets Allierede — i Overbevisningen om, at Danmarks Befrielse ene afhænger af de Allieredes Sejr i Kampen for Nationernes Frihed". Kandidater til Raadsvalget bliver derfor heller ikke opstillet efter Partilinjer, men kun efter deres personlige Egenskaber og Vilje til at gøre en Indsats for det fælles Formaal. Dette ligger naturligvis ogsaa i, at en en stor Del af Koloniens Medlemmer har boet her i Aarevis og derfor har mistet enhver Tilknytning til de politiske Partier hjemme, mens andre i Erkendelse af Nødvendigheden af en fuldstændig national Enhedsfront frivilligt har givet Afkald paa deres partipolitiske Identitet.

Der kan derimod gives Oplysning om Raadets sociale Sammensætning. Foruden Formanden, Christmas Møller, har det nuværende Raad følgende Medlemmer: 3 Embedsmænd fra Gesandtskabet i London, udnævnt af den danske Minister, Grev Reventlow, foruden en af de danske Konsuler, 6 Direktører, 4 Købmænd, 3 Civilingeniører, 1 Telegrafbestyrer, 1 Gartner, 1 dansk Frivillig (Major), 1 Præst, 4 Journalister, 1 Radioredaktør og 1 Radiospeaker, 1 Sygeplejerske, 4 Fiskere, 3 Skibsofficerer (en Kaptajn, en Styrmand og en Maskinmester) og 5 Sømænd.

Da de søfarende ikke har et tilstrækkeligt Antal Repræsentanter i Forhold til deres samlede Antal sammenlignet med de fastboende Danske, er der ved Afstemninger paa Raadsmøderne indført den Regel, at hvert Raadsmedlem har en Stemmevægt, der svarer til Antallet af Medlemmer af Sammenslusningen i den Valgkreds, han tilhører. (Fortsættes Side 7).

Raadet afholder ordinært Møde den første Onsdag i hver Maaned, og imellem Møderne er den daglige Ledelse i Hænderne paa et Arbejdsudvalg paa 9 Medlemmer, hvoraf 2 skal repræsentere henholdsvis Skibsofficerer og Sømænd. En Række Underudvalg varetager Specialopgaver, saaledes Velfærdsudvalget, Mødeudvalget, Informationsudvalget (der udgiver »Frit Danmark« og Pjecer paa Engelsk om Danmark), de søfarendes Udvalg, Finansudvalget, Fiskernes Udvalg. Desuden er der et Rekruteringskontor for frivillige til de væbnede Styrker. Sammenslutningens Medlemmer betaler intet Kontingent, men enhver yder frivillige Bidrag efter Evne, og hele Bevægelsen hviler saaledes paa Frivillighed.

Det er en Selvfølge, at Det Danske Raad staar i nøje Kontakt med Danmarks frie diplomatiske Repræsentationer og med de mange frie danske Organisationer i det øvrige Udland, med hvilke det bedste Samarbejde bestaar. Forholdet til de britiske Myndigheder og den engelske Offentlighed er det bedst tænkelige, ligesom Raadet har knyttet venskabelige Forbindelser med alle de mange fremmede Regeringer og frie Bevægelser, der har deres Krigstids-Hovedsæde i London. Ligesom Kampen hjemme er et Led i den fælleseuropæiske Enhedsfront mod Nazismen, arbejder den frie danske Bevægelse i Samhørighed med de øvrige forenede Nationer. Begivenhederne i Danmark den 29. August og i Tiden derefter har gjort denne yderst vigtige Side af vores Arbejde uendeligt meget nemmere, men ogsaa uendeligt mere krævende. Jo mere Forbindelse vi faar med alle Grene af den danske Hjemmefront, med desto større Vægt kan vi lade Danmarks Stemme lyde blandt alle de forenede Nationer.

* * *

Udenrigsminister EDEN om den danske Frihedsbevægelse

I sin store Tale i Anglo-Danish Society i London fremkom Udenrigsm. Eden med en Række Udtalelser, der ikke kan lade nogen herhjemme i Tvivl om, at det ikke er Scaveniuspolitikken, men den danske Frihedsbevægelse, som har tjent Danmarks Sag og skaffet vort Land en Plads dér, hvor det hører hjemme: mellem de kæmpende Demokratier. Efter at have hyldet de frie Danskes Indsats i det fremmede, navnlig vore Sømænds heltemodige Gerning, udtalte Eden: »I August var praktisk talt hele det danske Folk forenet bag sin Konge i Beslutning om ikke at gaa ind paa noget Kompromis med Tyskerne, men at tage Følgerne, hvad de saa end maatte være. Siden da er det ikke saa faa af Deres Landsmænd, der har udmærket sig i Handling mod Tyskerne paa dansk Jord. Dygtigt gennemførte og velorganiserede Sabotagehandlinger har fulgt hinanden i hurtig Rækkefølge. Det er velberegnede og værdifulde Slag, der her er blevet tildelt paa de forenede Nationers Vegne. Vi har villet bringe en Hyldest til Lederne der organiserede den, og til de modige Mænd, der bringer den til Udførelse.«

* * *

TOSCANINI OG EINSTEIN HYLDER DIMITROF

»Den Enhed, som han krævede, skal nu besejre Fascismen«

Mandag den 3. Januar viede det store amerikanske Blad »New York Times« Størstedelen af sin Forside til en Hyldest til Georgi Dimitrof i Anledning af Tiaarsdagen for Leipzigprocessen. Hyldestartiklen var underskrevet af mere end 250 fremstaaende Amerikanere, bl. a. Arturo Toscanini, Albert Einstein, Serge Koussevitsky og Domprovst Louis Adamic.

Hyldesten havde følgende Ordlyd: »En Vinteraften 1933 satte Nazisterne Ild paa Rigsdagsbygningen i Berlin. Hr. Hitler erklære e: Intet skal hindre os i at gøre op med Kommunisterne med jernhaard Hannd«. Nu véd Verden, at Hitler ikke havde i Sinde at bruge den jernhaarde Haand mod Kommunisterne alene. Jernnæven skulde gøre hele Verden til Slaver. Derfor antændte Nazisterne deres Baal.

I Hjertet af deres skrækslagne Land begyndte Nazisterne deres »Rettergang« og sagde: Nu er Fælden klappet i, nu kan vi siukke Ilden. Men Ilden vilde ikke dø. Georgi Dimitrof talte, og hans Ord blev en Ild, som lyste gennem Nazismens Mørke. Dimitrofs Stemme trængte ud over Verden. Den stillede Nazisterne for Retten. Han sagde os de profetiske Ord: Det første, der maa gøres, er at skabe Aktionsenhed over hele Verden! Aktionsenheden har nu Udviklingens Gang. Konferencerne i Moskva, Kairo og Teheran er udtryk for Historiens Vilje, at Civilisationen skal leve videre. Nu er alle frihedselskende Folk knyttet sammen igennem de forenede Nationer.

(Fortsættes Side 8, Sp. 2.)

DANSK POLITI SAMARBEJDER MED TYSKERNE

Forhandlingerne om Samarbejde mellem Tyskerne og det danske Politi er nu afsluttet. Tilbage staar kun den endelige Godkendelse fra højere tysk Sted.

Ordningen gaar ud paa, at dansk Politi udover at opretholde Ro og Orden ogsaa skal tage sig af Sabotage mod danske Indretninger, hvorimod Tyskerne tager sig af Spionage mod Tyskland, »Zersetzung«, Overgreb mod Værnemagtsmedlemmers Liv og Gods, kommunistisk Virksomhed, Udbredelse af illegale Skrifter og lignende Handlinger.

Tyskerne skal afgive Garanti for, at de Personer, der er mistænkt for Sabotage, er sigtet eller anholdt af dansk Politi, forbliver under dansk Jurisdiktion. Denne Garanti skulde ogsaa gælde, selvom en sigtet tillige kan sigtes for Handlinger, der ellers vilde være blevet behandlet af tysk Myndighed.

Tyskerne skal endvidere garantere, at der i intet Tilfælde fremkommer Krav eller Ønske om Udlaan til Afhøring el. lign. af Personer, der omfattes af dansk Undersøgelse.

De danske Myndigheder tilstiller Tyskerne Genparter af Undersøgelser i Sabotagesager. Dansk Politi faar endvidere Pligt til at give Tyskerne Underretning om planlagte Angreb paa Værnemagtens Personer og Ejendom, forsaavidt saadant kommer til dets Kundskab. Politiet faar ogsaa Pligt til at skride ind mod Angreb paa Værnemagten, saafremt det anträffer Personer under Forsøg herpaa. Anmeldelse til Politiet vedrørende Feldskærmssoldater skal videregives til Tyskerne. Endelig paalægges der Politiets Pligt til efter Anmodning at give Tyskerne Oplysning om bestemte Personer paa Grundlag af Politiets Register.

Denne Ordning har faaet Tilslutning af den paagældende Departementschef, Rigspolitichef, Politidirektør, de forskellige Funktionærforeninger indenfor Politiet samt af ledende Politikere. Efter Massearrestationerne og Deportationerne i Oktober var samtlige de her nævnte Personer og Organisationer uvillige til at indgaa paa nogen som helst Ordning med Tyskerne, men de har bøjet sig nu overfor en tysk Trusel om at sætte Politiet ud af Spillet.

Den trufne Ordning kan ikke paatales skarpt nok. Det er en Haandsrækning til Tyskerne, som de ikke burde have. De tyske Garantier er ikke en Lap Papir værd, hvorpaa de er skrevet — om de da overhovedet bliver skrevet ned. Det vil ikke vare længe, før vi paany er havnet i de samme Tilstande som før 29. August, hvor Sabotører og Patrioter arresteres af dansk Politi og paa Forlangende udleveres til tysk Domfældelse og Deportation. For Politiets Medlemmer gælder det nu om at sabotere denne Ordning paa enhver Maade, saa Tyskerne ikke faar nogen som helst Nytte af den; og dersom de, der har Ansvaret for Overenskomsten ønsker at rehabilitere sig, da bør de snarest sige sig fri for det Makkerskab, hvori de har bragt sig.

* * *

KIRKENS MÆND STOD FAST

Ved Kai Munks Død nedlagde Besættelsesmagten — som Udtryk for sin Solidaritet med Morderne — som bekendt Forbud mod enhver Demonstration, saasom Flagning, Udstilling af Kaj Munks Bøger o. lign. Det maa med Beklagelse konstateres, at de fleste Myndigheder med Indenrigsministeriet i Spidsen gav efter for de tyske Krav. Blandt alle Landets officielle Institutioner var Kirken ene om at staa Vagt om dansk Aands Uafhængighed. Kirkeministeriet havde paa tysk Foranledning krævet udsendt til alle Præster en Meddelelse om, at enhver, der vovede at mindes Kaj Munk i sin Prædiken, vilde blive arresteret. Paa et i Hast indkaldt Bispemøde vedtoges det ikke at lade denne Meddelelse gaa videre. Enhver Præst maatte handle, som hans Samvittighed bød ham. Maatte de, som daglig i deres Mund anser ender Kirken som Leder og Vejleder, ogsaa i Praksis følge Kirkens Eksempel paa værdig national Holdning!

Dimitrof. (Fortsat fra Side 7).

Deres Enhed skal knuse Fascismen. — Det var dette Syn, Dimitrof saa, og for hvilket han var villig til at dø. Hvor Dimitrof engang stod alene, marcherer vi nu alle i Folkenes Enhed.

Paa Tiaarsdagen for Leipzigprocessen hylder vi Georgi Dimitrofs Nav: og Mod. Den Ild, som har brændt i ti Aar, skal ikke slukkes, førend Ondskabens Magter er besejret. Dette lover vi i hans Navn, i alle de Millioner ukendte Heltes Navn, som endnu skal dø«.

SABOTAGEN

Tyskerne, der trækker stadig flere Tropper til Landet, besatte den 6./1 Købmandsskolen i København. Belært af Erfaringen frygtede de, at Patrioter skulde ødelægge Bygningen, og overfor Skolens Direktør erklærede de, at i Tilfælde af Beskadigelse vilde han, Lærere og Elever blive gjort ansvarlige, hvorfor Tyskerne krævede Skolens Navne- og Adressefortegnelse udleveret.

Udleveringen fandt Sted, men det burde ikke være sket. Navnefortegnelsen burde være bragt af Vejen eller tilintetgjort, og den, der kunde gøres ansvarlig herfor, maatte saa være gaaet i Illegalitet. Det danske Folk har ikke Raad til, at dets Sønner og Døtre paa denne Maade udleveres til det tyske Barbari, for man kan være sikker paa, at et eventuelt Attentat mod Købmandsskolen vil medføre, at Elever og Lærere vil blive udsat for tysk Arrestation, selvom de er nok saa uskyldige.

De tyske Trusler gør dog næppe dem, mod hvem de er rettet, til Tyskervenner, og de vil ikke formaa at faa Folket til at indstille Modstanden.

Det er Frihedsbevægelsen, der til enhver Tid bestemmer Farten, hvad Sabotagen angaar, uanset hvilke Skræmmeforanstaltninger og Forholdsregler Tyskerne maatte iværksætte. Et eklatant Bevis herfor er Sabotagen mod General Motors, som under Navnet »Nordværk« var overtaget af Tyskerne — med danske Straamænd — til Reparation af Flyvemaskinmotorer. Det var sikkert Danmarks stærkest bevogtede Fabriksanlæg; i et af sine Radioforedrag fremhævede Krenthel det som et Mønster paa Fabriksbeskyttelse, Sabotagevagter i stort Antal patruljerer Dag og Nat med Maskinpistoler under Armen, fra Mørkets Frembrud er hele Omraadet belyst af kraftige Projektører — men alligevel maatte Fabrikens Hovednerve, Kraftcentralen, i Grus, da Frihedsfronten fandt Øjeblikket inde dertil.

Den seneste Tids øvrige Sabotagehandlinger vil i store Træk være kendt fra Dagspressen. Man kan gisne om, hvad Tyskernes Hensigt er med nu pludselig at tillade ret udførlig Omtale af Sabotagehandlinger, men man gaar næppe fejl, dersom man opfatter det som Forberedelse til nye Overgreb mod Befolkningen.

Hertil kommer, at Tyskerne i den seneste Tid har indført en ny Metode, hvormed de haaber at skade Sabotagens Anseelse i Befolkningen; meningsløse og hensynsløst gennemførte Bombeattentater, blandt hvilke kan nævnes Attentater mod Studenterforeningen, Studenternes Roklub, Studenterhytten ved Sjælsø, Silkeborg Roklub, Restauranterne Parnas og Heidelberg, Hagerups Boghandel, Hellerup Flødeisfabrik m. fl. »Fædrelandet« kom i en Artikel den 11./1 betitlet »Mod-Sabotage« plumpt til at afsløre disse Handlinger, som det de er, nemlig grove Provokationer, men heller ikke denne Metode vil hjælpe Tyskerne til at opnaa det ønskede Resultat. Ethvert Menneske med sund Fornuft vil nemlig ikke have vanskeligt ved at skelne disse Attentater fra de Angreb, som Frihedsfronten systematisk retter mod den tyske Krigsmagts livsvigtige Interesser her i Landet.

Krigen. (Forts. fra Side 3).

Priser paa den sorte Børs, og for 100 Dollars kan enhver, der i Dag er kortseende nok, købe sig et helt Gods i Moldavien.

Norske Jagereskadrer hos de Allierede har i 1943 foretaget 6000 Indflyvninger over fjendtligt Territorium som Eskorte for allierede Bombere. De har nedskudt 142 og beskadiget 110 fjendtlige Flyvemaskiner.

* * *

DANMARK UNDER NAZITERROREN

Den 5./1 modtog Bladredaktionerne en af de glædeligste Meddelelser i mange Aar fra Udenrigsministeriets Pressecensur. Den lød: »Privat for Redaktionerne. FORTROLIGT: Indtil anden Meddelelse foreligger, maa Dagbladene ikke bringe Kort over Østfronten. Censuren. 5./1-44.« Ingen er i Tvivl om, hvorfor!

24./1 beslaglagde Tyskerne DFDS's 4 Englandsbaade: »Parkeston«, »England«, »Jylland« og »Esbjerg«. De skal benyttes som Stationsskibe for Tyskerne, efterhaanden som Bygninger og andre Opholdssteder ødelægges.

Rekylriffelsyndikatet har ansøgt om 646 Tdr. Cement (à 170 kg), 700 kg Rundjern, 17,000 kg Jern til Betonstøbning, 1000 kg Profiljern. Byggenævnet finder det dog betænkeligt at bevilge Materialer til Bygning, der maa forudsættes paany at kunne blive ramt af Sabotage, og har derfor foreløbig afslaaet.

18./1 afhentede Gestapo 3/4 Mill. 9 mm Patroner til danske Militærpistoler hos Hærens tekn. Korps i Prinsessegade. Ammunitionen blev ført til Skolen i Haraldsgade og menes at skulle anvendes af Schalburg-Korpset.

Politimester Vollquartz er blevet fjernet fra sit Embede i Randers efter tysk Krav. Anledningen er, at Tyskerne følte sig brøstholdne over, at hele Randers By, herunder Politikontoret, flagede paa halv Stang den Dag, de af Tyskerne henrettede Frihedskæmpere blev begravet.

I Jylland og paa Fyn fortsætter Tyskerne deres Ødelæggelser af det danske Landbrug. Til tre nye store Flyvepladser har de beslaglagt 200 Gaarde, der dels nedrives, dels drives af Tyskerne selv. Ved Planeringsarbejder og ved Gravningen af den store Spærrestilling fra Lemvig til Bramminge foraarsages Skader, som ikke i overskuelig Tid kan genoprettes, da man ved Afgravningerne fjerner Mulden øg ydermere mange Steder ved Gravning af dybe Grave afvander Jorderne, saaledes at de bliver tørre og ufrugtbare.

I Esbjerg er der nu indkvarteret 60 tyske Jernbanemænd — iøvrigt har Byen nu kun een Skole og en Del af Statsskolen til Raadighed for Undervisningen.

I Aarhus blev den nazistiske Kioskejer C. V. Jeger, der var landskendt som Stikker, som bekendt for nylig skudt ned paa Gaden. Den gamle Sang »Højt paa en Gren en Krage sad« har herefter opnaaet en usædvanlig Popularitet i Aarhus; det er navnlig Linjen »Nu er den hæslig' Jæger død«, man er glad for!

3 tyske Soldater har begaaet Tyveri fra DSB's Omladehal i Fredericia, hvor de stjal Sæbe og Konserves. I Skive har tyske Marinere stjaalet 70 Flasker Spiritus fra Restaurantionen »Rosenhøj«. I Aarhus bombarderede tyske Marinesoldater den 12./1 Folk paa Gaden med Flasker. De, der ikke kom hurtigt nok af Vejen, blev overfaldet, slaaet og sparket.

I Aalborg blev en 28-aarig Husassistent fra Løgstør den 5./1 overfaldet af en tysk Soldat, der slæbte hende ind i en Port, hvor han forsøgte Voldtægt. I Esbjerg trængte 3 tyske Soldater ind i en privat Lejlighed og truede med Revolvere og Knive Beboerne til at forlade deres Hjem. I Viborg skød en tysk Vagtpost den 5./1 Mekaniker Gunnar Bak.

En gammel benløs Krigsinvalid fra Sønderborg startede for nylig et Marskandiserudsalg. I Vinduet hang bl. a. en Plakat fra Genforeningstiden, hvorpaa stod: »Nu kalder Danmark paa sine Børn, Farvel for evigt, du tyske Ørn!«. To tyske Biler hentede omgaaende saavel ham som hans Rullestol. I Fængslet modtog han Brev fra sin Kone, hvori det bl. a. hed: »Kære Mand. Idag er det 25 Aar siden du mistede dine Ben for Tyskland«. Hun blev arresteret, og man spurgte hende, om hun virkelig troede, at hendes Mand fik Lov at læse dette Brev. Hun svarede paa Plattysk: »Det var satame heller ikke Meningen, men nu ved jeg jo, at I har læst det!« Manden er nu kommet hjem igen. Det viste sig, at han med sine Træben havde en daarlig Indflydelse paa de unge Rekrutter.

Der er i Jylland indsat 600 danske Angivere, som faar 300 Kr. om Ugen samt Jernbanekort. Derudover faar de Ducør for hver Anholdelse, de foranlediger.

* * *

Trygve Lie om Sovjetunionen

Den norske Udenrigsministers Trygve Lie holdt den 16. Januar en Tale i London Radio, hvori han udtalte følgende om Forholdet mellem Norge og Sovjetunionen:

»Norge har altid staaet i et godt Forhold til Sovjetunionen, og hele det norske Folk har med Begejstring og Beundring fulgt den gigantiske Indsats, som russiske Arméer og det russiske Folk har gjort i Kampen mod den fælles Fjende. Sovjetunionen har vist Norge og det norske Folk en stadig større Forstaaelse og Velvilje. Et stærkt Indtryk heraf faar man gennem den sovjetrussiske Presse, som giver vort Land og vor Frihedskamp en stor Plads.

Erfaringerne fra Krigen har vist, at Sovjetunionen har samme Interesse som andre Stormagter i et Irit og selvstændigt Norge, og vi ser hen til et nært og frugtbringende Samarbejde med Sovjetunionen efter Krigen. Vi har specielt glædet os over det positive Standpunkt, som Sovjetunionen har indtaget til det interallierede Samarbejde, og som traadte særligt klart frem i Beslutningerne paa Moskvakonferencen og paa Mødet i Teheran. Allerede for over 20 Aar siden fastslog Fridtjof Nansen, at virkelig Fred og Velstand ikke kan eksistere i Verden uden Sovjetunionens Medvirken. Ogsaa i Dag venter vi Nordmænd, at Sovjetunionen vil blive en af de vigtigste Støtter for en fredelig Verdensordning«.

* * *

LAND og FOLK

Særnummer Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti. 7. Febr. 1944

PROVOKATØRERNE ARBEJDER.

Med Løgn og Terror skal det danske Folks Enhed splittes.

Siden 29. August 1943 er det danske Folks Modstand mod Nazisterne blevet stadig stærkere. Paa alle Omraader optræder det danske Folk mere beslutsomt og konsekvent. Det staar samlet bag Sabotagen og billiger fuldt ud, at Sabotørerne uskadeliggør Stikkere, som for skiden Vindings Skyld udleverer Patrioter til Tortur og Henrettelse.

Folkets enige Modstand gaar Tyskerne paa Nerverne og skader dem, og de har derfor udfoldet store Bestræbelser for at komme den til Livs. Men alt har været forgæves. Tortur og Dødsdom har ikke skræmt hverken Folket eller Sabotørerne. Krenchels Sabotageforedrag og hans "Sabotageværn" har ligesaa lidt som Kassebedrøveren Axel Høyers Kommunisthetz kunnet sprænge det danske Folks Sammenhold. Tyskerne har derfor maatte t se sig om efter andre Midler, og de har nu indledet omfattende Terroraktioner, hvis Formaal er at gøre Sabotagen og Uskadeligørelse af Stikkere upopulær.

"Modsabotagen"

I den seneste Tid har Tyskerne foranstaltet en Række Attentater mod fredelige og ikke krigsvigtige Instutioner. Nazibladet "Fædrelandet betegnede det i en Artikel den 11/1 som "Modsabotage". Det drejer sig bl.a. om Attentaterne mod Studenterforeningens Bygning, Studenternes Roklub, Studenterhytten ved Sjælsø, de københavnske Restaurationer "Parnas" og "Heidelberg", Hagerups Boglade, Flødeisfabriken i Hellerup, Palladiums Atelier i Hellerup, samt de øvrige Filmsateliers - N.I.O.G.T.s Sommerlejr "Syvstjernen". Hensigten med disse meningsløse Attentater er ligetil: gennem Terror skal det danske Folk bringes til at tage Afstand fra Sabotagen.

Mord og Attentater

Mordene paa Kaj Munk og Læge Vigholt, Slagelse, er ogsaa Skræmmeforanstaltninger, iværksat for at faa Offentligheden til at tage Standpunkt mod Modstandsbevægelsen. Attentaterne paa Ole Bjørn Kraft og Journalist Dam er af samme Karakter. I alle Tilfælde er det konstateret, at danske Nazister eller Personer, der talte gebrokkent Dansk, har deltaget. Benyttelsen af en tysk Bil ved ved Afhentningen af Kaj Munk viser ogsaa, hvor Gerningsmændene skal søges. Det nytter dem kun lidet, at de for at aflede Opmærksomheden fra sig selv efter Ugerningen lægger en Las Papir i Kaj Munks Lomme, hvorpaa der staar, at dette er Løn for hans Samarbejde med Tyskerne. Fremgangsmaaden er saa Plump, at ingen vil fæstne Lid til den. Kaptajn Brockenhuus-Schack og Politibetjent Falkenaa blev ligeledes beskudt af bilende Nazister, udstyret med Maskinpistoler.

Disse skændige Mord og Attentater vil Nazisterne dog ikke vedkende sig. de søger tværtimod at kaste Skylden over paa Modstandsbevægelsen, og den nazistiske Rigsdagsgruppe har ogsaa haft den Frækhed i

en officiel Erklæring at beskylde Kommunisterne for at have foretaget Drabene og Dragsforsøgene og paa den brutaleste Maade at bekæmpe de Kredse af Befolkningen, der værner om Landets Interesser.

For at gøre denne Paastand blot nogenlunde sandsynlig, og for om mulig at vende Folkets naturlige Harme mod Kommunisterne har de i den seneste udgivet en Række Blade og Tryksager, som de falskelig har forsynet med eksisterende kommunistiske Blades Navn, og som de har underskrevet "Danmarks kommunistiske Parti".

Falske kommunistiske Blade og Tryksager.

I Januar Maaned udsendte Nazisterne et falsk Nummer af "Land og Folk". Det blev fremstillet i "Fædrelandets" Trykkeri og med Posten sendt ud til en lang Række Personer. For at gøre det mere troværdigt, fremkom det ogsaa duplikeret. Det er paa første Side holdt saa nogenlunde op ad det ægte "Land og Folk", hvorimod anden Side,Bagsiden, indeholder Artikler, der er direkte i Modstrid med Partiets Politik og hele Opfattelse. Det hedder saaledes et Sted:"De nuværende Magthavere vil ikke frivilligt give Magten fra sig, derfor vil den blive frataget dem med Magt... Vort Maal er socialistisk-kommunistisk Stat. Naar Krigen er Slut vil der komme et Sovjetdanmark i et Sovjeteuropa." Endvidere findes der en Artikel vendt mod Officererne, der"ruster sig til at slaa den kommunistiske Opstand ned", og endelig findes der en Artikel, hvori det hævdes, at Overfaldet paa Ole Bjørn Kraft var berettiget, eftersom "han har bragt Fascisthilsenen her til Landet og skal have udtalt sig mod Sabotagen". Iøvrigt vil Landets Radiolyttere have et indgaaende Kendskab til dette falske Blad, idet saavel den navnløse Radiokommentator som Axel Høyer har citeret det ret udførligt.

Samme Kredse har ogsaa udgivet et Blad "Birkerød Nyt", som ogsaa er underskrevet "Kommunistisk Parti". Det indeholder kun en Artikel, i hvilket der nævnes en Række Navne paa Birkerødborgere, der beskyldes for at have været Haandlangere for Tyskerne eller at have vist unational Optræden. Det gemene er,at man anfører Navnene paa en Række gode Danske og sammenblander den med notoriske Nazister. Alle trues med de frygteligste Hævnforanstaltninger.

Der foreligger talrige Falsknerier af samme Art. En Præst i Nørre Sundby motog saaledes Nytaarskort med følgende Hilsen:"Glædelig Nytaar, gamle Hykler! Du skal blive hængt i dine egne Tarme - Kommunistisk Parti".

Dette er ikke og har aldrig været Kommunisternes Politik. Saavel vore Blade som vore Tryksager under Illegaliteten og i Tiden forud kan overbevise enhver her om. Af disse fremgaar det, at Kommunisterne i Overensstemmelse med deres Politik kunde indtræde i Danmarks Frihedsraad og tilslutte sig Synspunkterne i Pjecen "Naar Danmark atter er frit". Og det skal understreges at Kommunisterne altid med saglig Argumentation har arbejdet paa at vinde Folkets Tilslutning. Det gælder saavel i den nationale Kamp som i Almindelighed.

Til yderlig Oplysning af Problemet tjener, at det ikke var en Kommunist men derimod Frits Klausen, der i Folketinget erklærede, at en bestemt Bemærkning ikke lod sig besvare fra Talerstolen, men kun indenfor Arms Længde. Af nazistisk Informationsmateriale, som vi for Aar tilbage har offentliggjort i Arbejderbladet, fremgik det ogsaa, at der skulde provokeres Slagsmaal paa Møder, idet man troede, at Folk altid vilde holde med den, der stod sig.

Nazisterne har altid staaet som Fortalere af Terror i Politik. Da

deres tyske Meningsfæller voldeligt brød ind over vort Lands Grænser, blev vor Retsorden traadt under Fode, og Junglens Lov indført i Danmark. De troede, at det danske Folk kunde kues til at blive villige Slaver og kysse den Pisk, der tugtede det. Men saaledes gik det ikke. Nu tror de, at Kommunistforskrækkelsen - Nazismens gamle Universalmiddel - skal faa det danske Folk til at opgive sin Modstand og være Undertrykkerne behjælpelig.

Det vil være taabelig at laane Øre til den nazistiske Splittelsespropaganda. Ordnede Forhold med personlig Sikkerhed indtræder ikke, saa længe Tyskerne er her i Landet. Tysklands Nederlag er Betingelsen for, at Danmark atter kan blive frit og selvstændigt, og at Lov og Orden kan komme til at herske i vort Hus. Derfor bør de nazistiske Provokationer afvises, og Folket samle sig tættere om Modstanden og Sabotagen - den mest effektive Maade, hvorpaa vi kan deltage i Kampen mod Danmarks og Menneskehedens Fjende, Nazismen.

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI,
CENTRALKOMITEEN.

LAND og FOLK

Nr. 38 Udgivet af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 14. Februar 1944

D A N M A R K S F R I H E D S R A A D o m Provokationerne

Som et Led i Forsøget paa at splitte og bryde den danske Modstand har Nazisterne i den senere Tid iværksat en Række Provokationer, som DANMARKS FRIHEDSRAAD herved skal advare Befolkningen imod.

Et større Antal norske Mænd og Kvinder, tilhørende Quislingpartiet, er kommet til København,hvor de søger at lokke Folk til at hjælpe sig til Sverige,under Paaskud af,at de føler sig forfulgt af Gestapo.Samtidig er baade i København og Provinsen danske Nazister begyndt at udgive sig for "engelske Faldskærmsagenter", paa hvilken Konto de anmoder tilfældige Mennesker om økonomisk og anden Bistand.Andre Nazister foretager Indsamlinger til fingerede illegale Blade,og da de kun anmoder om Smaabeløb, har de haft Held til at narre adskillige godtroende Landsmænd.I alle de nævnte Tilfælde betyder enhver Hjælp til Provokatørerne, at man straks efter blive arresteret af det tyske Politi.I en enkelt Provinsby er paa denne Maade en Snes Personer blevet sat fast,hvoraf enkelte siden er deporteret til Tyskland.

DANMARKS FRIHEDSRAAD skal derfor indtrængende advare mod at yde nogen Form for Hjælp til Personer,der ikke er En forud bekendt eller kan legitimere sig paa fuldtud betryggende Maade.Provokationerne vil ikke kunne bringe den organiserede Modstandsbevægelse i Fare,men den vil gaa ud over retsindige Mennesker,der ikke forud har deltaget i Frihedskampen. Det er derfor vigtigt,at Advarslen naar saa vide Kredse som muligt.

En anden Form for Provokationer tilsigter at gøre Modstandsbevægelsen eller Dele deraf upopulær i Befolkningen.Dette er saaledes Hensigten med de meningsløse Ødelæggelser af særlig Studenter- og Sportsinstitutionerne og med de mange Attentater paa gode danske Borgere,som planløst udses som Ofre.Oprindelig havde disse Handlinger Præget af rene Hævnaktioner,men det er i den sidste Tid blevet aabenlyst,at man fra nazistisk Side vil søge at faa Folk til at tro,de forøves af Kommunister.Derved haaber man at splitte ikke alene Befolkningen,men ogsaa den Samling af Modstanden,der bl.a. har fundet Udtryk i FRIHEDSRAADET.

For at opnaa dette har Nazisterne udsendt et falsk "illegalt" Blad, der bærer samme Navn som det kommunistiske Partis Organ "Land og Folk". Dette Falsum,der baade i Form og Indhold er let gennemskueligt,lader Kommunisterne tage Ansvaret for Terrorhandlingerne,bl.a. for Attentatet paa Ole Bjørn Kraft,og det var næppe udkommet,før det blev gjort til Genstand for Omtale af den nazistiske Kommentator i Radioavisen.Den 3/2 har to nazistiske Rigsdagsmænd udsendt en offentlig Erklæring,hvori de yderligere søger at underbygge Indtrykket af,at det ikke er Nazisterne,men Kommunisterne,der krænker Retsordenen i Landet.Som saa ofte før i Nazismens Historie afslører Provokationernes Ophavsmænd sig ved den Iver,hvormed de prøver at udnytte deres Falskneri.

Samtidig med,at FRIHEDSRAADET afslører disse Anslag mod den antinazistiske Bevægelse,ønsker Raadet at tage Afstand fra Forsøg paa at sætte andre danske Kredse i Modsætningsforhold til det nationale Sammenhold,saaledes som det er sket i et andet illegalt Blad,betitlet "Frit Land".

Det er en Lykke for vort Land,at ikke alene Befolkningens altovervejende Flertal har taget skarpt Afstand fra Nazismen,men at ogsaa den aktive Modstands Kræfter har kunnet finde sammen i fælles Handling og fælles Planer for Genindførelsen af Demokratiet i Danmark.Dette sunde Sammenhold skal ikke kunne bringes i Fare,fordi Nazisterne nu her som andetsteds forsøger,om Provokationer kan bryde den Modstand,som Løftebrud,Angiveri og Terror kun formaaede at skærpe.

DANMARKS FRIHEDSRAAD

NU HAR DET KONGELIGE FORMANDSSKAB ORDET I LØNSAGEN

Arbejdsgiverne har fortsat deres Nej-Politik ved Overenskomstforhandlingerne,og det bliver i Arbejds- og Forligsnævnet (hvilket praktisk talt vil sige i Formandsskabet),Overenskomsternes Skæbne skal afgøres.

Om Udfaldet kan der ikke herske Tvivl.Arbejderne vil ikke faa Dækning for Prisstigningen,idet de faglige Ledere ikke har fremsat Krav herom.Derfor vil - uanset hvilket Resultat Formandsskabets høje Herrer maatte komme til - Arbejdernes Bestræbelser for mere Dyrtidstillæg fortsætte.

Paa dette Omraade kan Arbejderne lære af Tjenestemændene.Disse vil ikke længere optræde i Rollen som umælende Tilskuere.I By efter By har Tjenestemandsorganisationerne afholdt Fællesmøder og givet Udtryk for deres Krav.De kræver ikke alene Dækning efter Lovens Reguleringsbestemmelser,men tillige Ophævelse af "Mygdal-Hullet",hvilket er et gammelt Krav fra før 193o.Det skal ogsaa noteres,at Tjenestemændene i Aarhus fremsatte Krav om Forhandlingsret overfor Kommunen.

Tjenestemændenes Indsats har allerede givet Resultat.De lo Millioner Kr. for Ekstraarbejde betaltes af denne Grund.Hvis det var Myndighedernes gode Forstaaelse,der havde været afgørende - saaledes som de paastaar -, kunde Betalingen lige saa godt være ydet for et Aar siden.Naar de har valgt at betale Millionerne nu,er det i Haab om lettere at kunne ordne Lønsituationen til April.Men det vil ikke hjælpe.Tjenestemændene vil fortsat føre deres Krav frem.

Det samme maa Arbejderne gøre.Ogsaa de maa bruge deres Organisationer til at præsentere og understrege deres Krav.Og det maa gøres saadan, at Myndighederne forstaar,at de ikke længere kan sidde Arbejdernes Krav overhørige.Det kan vel ikke faa Indflydelse paa Formandsskabets Afgørelse nu i Februar,men enten vi skriver Februar,Marts,April eller en hvilken som helst anden Maaned,kan der opnaas Forbedringer.Det afhænger helt af Indsatsen.

++

5 Dages Strejke paa Porcelænsfabrikken "Norden" og Bing & Grøndal

Fredag den 27. Januar blev Arbejdet nedlagt paa Porcelænsfabrikken "Norden" som Protest mod Virksomhedens Direktør,A. Christensens hensynsløse Fremfærd.Gentagne Gange har denne Herre paa det groveste chikaneret Arbejderne,og det,som fik Bægeret til at flyde over,var Direktørens Krav om Reduktion af Fyringsholdet og hans brutale Afskedigelse af en gammel

veltjent Arbejder.

Lørdag Morgen gik Arbejderne paa Bing & Grøndal,der hører under samme Aktieselskab,i Sympatistrejke.Paa Strejkens fjerde Dag fandt Arbejdsgiveren det nødvendigt at optage Forhandlinger med de strejkende.I Arbejdsgiverforeningen blev Parterne enige om,at Arbejdet skulde genoptages Fredag Morgen paa Betingelse af,at Direktøren aflagde sin egenmæssige Optræden og stillede saavel Reduktionen som Afskedigelsen i Bero indtil saglige Forhandlinger om Stridsspørgsmaalene havde været ført med Arbejdernes Tillidsmænd.Ligeledes bestemtes det,at der ikke kan rejses Krav om,at de strejkende skal idømmes Bod.Strejken gav saaledes den nævenyttige Direktør Svar paa Tiltale og viste,at en enig Optræden stadig er Vejen frem.

F L E R E S T R E J K E R : 2o. Januar anholdt Gestapo Portner Viggo Andersen,fordi der fra Hærens Depot paa Kløvermarksvej var forsvundet nogle Pistoler.Andersen førtes til Dagmarhus og derfra til Vestre Fængsels tyske Afdeling,og hans Hustru fik Ordre til at indfinde sig med Mandens Rationeringskort,Undertøj osv..Da Arbejderne næste Morgen hørte dette,blev alt Arbejde nedlagt Kl.8,og man krævede Viggo Andersen løsladt senest Kl. 15.Ledelsen gjorde alle mulige Forsøg paa at faa Arbejderne til at gaa i Gang,men de stod fast paa deres Krav med det Resultat,at Viggo Andersen Kl. 11,3o ankom fra Vestre Fængsel og kunde fortsætte sit Arbejde.

Paa Aalborg Skibsværft har Arbejderne i den seneste Tid nedlagt Arbejdet 4o Timer,hver Gang der har været ringet til Værftet om,at der var udlagt Bomber.Gestapo har derefter maattet stille sin egen Sprængningskommando til Disposition for Udrykning til Værftet,og Arbejderne deltager ikke mere i Eftersøgningen af Bomber.

I Brønderslev udføres en Række store Befæstningsarbejder gennem Entreprenørfirmaet Svendsen & Jensen.Den 26/1 krævede Arbejderne Akkorden forhøjet med halvanden Krone pr. Kubikmeter Jord,og da dette blev afslaaet,nedlagde de Arbejdet.Tyskerne maatte herefter lade en ny Entreprenør overtage Arbejdet for at faa det i Gang igen.Ogsaa flere andre Steder langs den jydske "Vestvold" meldes der saa at sige daglig om Strejker og Konflikter.

50 MILLIONER ARBEJDERE

Paa den engelske Fagbevægelses Initiativ er der til Foraaret indkaldt en faglig Verdenskongres,som kan blive Optakten til en vældig Styrkelse af den faglige Arbejderbevægelse over hele Verden.Arbejderklassen har i alle Lande baaret Krigens tungeste Byrder,og den vil ogsaa efter Krigen forblive den mest betydningsfulde Klasse.Indkaldelsen af Kongressen blev vedtaget paa den engelske Fagforeningskongres i Southport sidste Aar,hvor man besluttede "saa snart Krigsforholdene tillader det,at sammenkalde Repræsentanter for de faglige organiserede Arbejdere i alle Lande".Formaalet med Konferencen er dels at diskutere Øjeblikkets mest nærliggende Problemer,dels at styrke det internationale Samarbejde mellem de enkelte Landes Fagbevægelser.

Ledelsen for den britiske Fagbevægelse har i Overensstemmelse med denne Beslutning sendt Indbydelser til de faglige Ledelser i 37 allierede og neutrale Lande.Konferencen vil finde Sted i London og begynde den 5. Juni.I Indbydelsen hedder det,at "Beredvilligheden til at overvinde uhyre Vanskeligheder og nationalt betingede Hindringer vil vise,hvor Dyb vor Tro paa Fagbevægelsen er".Alene de reaktionære Ledere for American Fede-

ration af Labour har vist,at deres Tro paa Fagbevægelsen er saare ringe, idet de har sendt Afbud.

Den uhyre Betydning,der maa tillægges Konferencens Forhandlinger,understreges af,at den repræsenterer kæmpemæssige Arbejderhære.De senest tilgængelige Tal udviser følgende omtrentlige Medlemstal (Tallene angiver Millioner Medlemmer):

Sovjetunionen	23	AFoL,Kanada	0,3
England	6	CIO,Kanada	0,2
CIO, U.S.A.	6	New Zealand	0,2
U.S.A.'s Jernbanearbejdere	0,4	Indien	0,3
U.S.A.'s Grubearbejdere	0,6	Sydafrika	0,3
Kina	0,5	Latinamerika	4,5
Nordkina	1	Irland	0,3
Australien	0,8	Sverige	1

Hertil kommer en Række arabiske og andre faglige Organisationer.Endvidere har man indbudt Ledelserne for Fagbevægelserne i de okkuperede Lande i det Omfang disse har kunnet oprette en Repræsentation i London. Dette gælder Belgien,Frankrig,Tjekoslovakiet,Norge og Polen ligesom den faglige Internationales Ledelse med dens forskellige internationale Sekretariater.Sammenlagt vil over 5o Millioner Arbejdere blive repræsenteret.

Konferencen har ikke besluttende,men kun raadgivende Karakter.Den er det første Skridt til fastere internationalt fagligt Samarbejde.

++

TAB AF VALGRET OG TILBAGEBETALING AF KOMMUNEHJÆLP

Laurits Hansen har fornylig holdt en Tale om Problemer i Forbindelse med Fremtidens Sociallovgivning.I denne Tale gav han Udtryk for,at Bestemmelserne om Tab af Valgret i Forsorgslovens §§ 3o6 og 3o7 efter Krigen skal føres tilbage til deres oprindelige Form,ligesom ogsaa Tilbagebetalingsbestemmelserne angaaende Kommunehjælp skal lempes.I begge Tilfælde drejer det sig om Ophævelse af de Forringelser,der skete ved den berygtede Sociallovsnedskæring.

Det er saare betegnende,at de,der sagde god for Nedskæringen,nu erkender dens Uholdbarhed,og det er fuldkommen rigtigt,at disse Bestemmelser skal ændres hurtigst muligt.Men dermed er Sagen ikke klaret.Hele Sociallovgivningen maa tages op til Revision.Den maa demokratiseres - for at bruge et ganske vist forslidt,men alligevel passende Ord.Og saa skal de Syge,Invaliderne og de Gamle samt enhver anden,der er henvist til at leve af offentlig Forsorg,have en tilstrækkelig Ydelse af Samfundet

Laurits Hansen har offentlig udtalt,at Socialdemokratiet efter Krigen politisk maatte tage to Skridt til Venstre.Dersom den ovenfor omtalte Tale dækker over,hvad Laurits Hansen forstaar ved de to Skridt,saa kan vi betro ham,at han kommer til at gøre nogle flere,dersom han vil gøre sig Haab om at naa dertil,hvor Arbejderne og Folket er!

TYSKERNE MAATTE OPGIVE SPÆRRETIDEN I KØBENHAVN

Omsider har Tyskerne indset det haabløse i at kue Københavnerne ved Hjælp af Spærretid.De troede,at en saadan kollektiv Afstraffelse vilde

sætte Splid i Befolkningen,men som saa ofte før tog de fejl.Sabotagen og Modstanden blev mere og mere populær,og alle tog Indskrænkningerne med Humør.Folket svejsedes stedse tættere sammen.Dette følte Tyskerne,og derfor blev de nødt til at opgive Undtagelsestilstanden,da den ogsaa i høj Grad generede dem selv.

Det er fuldt ud berettiget at paastaa,at Hovedstadsbefolkningens Enhed har givet den Sejr over Tyskerne i det Livtag,som Spærretiden har været.Det betyder dog ikke,at Tyskerne ikke fortsat vil søge at sprænge Folkets Samling ved at gøre al Modstand og Sabotage upopulær.Snigmord, Attentater og Ødelæggelser skal i Forbindelse med en paa løgnagtig Grundlag ført Kommunisthetz tjene til at bringe Splid og Vaklen i Folket.

Ogsaa dette vil mislykkes.Det danske Folk er i 1944 anderledes,end det var i 194o.Det ved,at Friheden kun kan vindes ved energisk og haard Kamp,og at vi selv maa deltage i den.Vi kæmper for vort eget Land og er herunder med i den store Koalition,der kæmper mod de nazistiske Landrøvere.Tyskerne kan gøre,hvad de vil - de kan vise Mildhed eller Haardhed - alt hvad de foretager sig vil dog kun øge Hadet og opflamme Danskerne til ny Indsats.Ingen er i Tvivl om,at f.Eks. Ødelæggelsen af Filmsselskabernes Atelieer er iscenesat af Tyskerne,og at Udvalget ikke er tilfældigt. Det er den danske Filmsproduktion,som skal nedlægges,sikkert baade af Hensyn til Nutid og Fremtid.Det viser os,hvad vi kan vente.Alt,hvad der ikke gavner deres haabløse Kamp,vil blive ødelagt i det Øjeblik,det passer dem.

Netop den sidste Tids Tildragelser tjener til at understrege Hulheden og Løgnagtigheden i Agenterne Krenchels,Høyers og andres Propaganda og til at gøre det danske Folks Enhed stærkere.De tyske Nazister kan regere,som det passer dem,de kan ikke - for at bruge deres egne Ord - "trænge ind i det sunde danske Folkelegeme".

++

UNDERMINERING AF NATIONENS SAMMENHOLD

I forrige Nummer af LAND OG FOLK paaviste vi,hvorledes de konservatives Optræden i Frederiksbergs Kommunalbestyrelse var et haardt Slag mod det nationale Sammenhold.Dette Tilfælde er desværre ikke enestaaende. Trods al Tale om Samling og om at være i samme Baad forekommer der stedse Overgreb og Udfordringer mod Arbejderklassen.

Ved Overenskomstforhandlingerne har Arbejdsgiverne saaledes ikke alene sagt Nej til Arbejdernes Krav om højere Løn,men endogsaa krævet Lønsænkning.Et af Arbejdsgivernes Forslag til Forhandlingerne havde følgende Ordlyd:

"Paa de Arbejdsomraader,der berøres af den af Prisdirektoratet bestemte Nedsættelse af Lagerlejetaksterne for Opbevaring af Statskorn,nedsættes den hermed i Forbindelse staaende Arbejdsløn tilsvarende."

Her er der ikke alene Tale om kynisk og hensynsløs Optræden overfor Arbejderne,men ogsaa om direkte Omgaaen af bestaaende Love og Prisdirektoratets Bestemmelser.Som Læserne vil erindre,kom Prisdirektoratet ved Undersøgelse af Korngrosserernes Forhold til det Resultat,at Lagerlejen skulde nedsættes.Der var herunder regnet med den hidtil gældende Arbejdsløn.Dersom det nu lykkes at faa Lønnen trykket ned,bliver Korngrosserernes Fortjeneste altsaa atter forhøjet.At denne Lønreduktion begrundes med, at der maa tages Hensyn til Arbejdsgiverne,naar Myndighederne griber ind i Erhvervsforhold,siger sig selv.Vi har desværre aldrig hørt samme Tale, naar Resultatet af Myndighedernes Indgriben var,at Priserne blev hævet.Og

Arbejdsgiverne vil meget have sig frabedt,at Lønningerne automatisk forhøjes,naar Firmaerne forøger deres Fortjeneste!

Saadan arbejder de nazistiske Agenter

Den 1. Februar indfandt en ung Mand sig i Firmaet Kampmann,Møller og Herskinds Kontorer i Aarhus og spurgte Prokurist Uldall,om han ikke kunde tænke sig at tage Tandlæge Kæraas Børn til sig,efter at Tandlægen haardt saaret er arresteret af Gestapo,og hans Hustru myrdet.Uldall svarede,at han ikke havde det ringeste Kendskab til Kæraa.Manden erklærede derefter, at han var Faldskærmsagent,og rettede truende en Revolver mod Uldall.Da denne ikke lod sig paavirke,trak Manden sig skyndsomst tilbage.Dennegang lykkedes Provokationen ikke - men vær paa Vagt.Alle Midler tages i Anvendelse!

Ø S T F R O N T E N: Den 2. Februar var det et Aar siden,at den Røde Hær tilintetgjorde det sidste tyske Modstandscentrum ved Stalingrad,hvor 330ooo tyske Soldater blev sat ud af Spillet.Idag,et Aar efter Stalingrad-Nederlaget,truer en ny Katastrofe af ganske samme Art og omtrent Tilsvarende Omfang den tyske Hær.Den 3. Februar gik General Konjefs Tropper paa den anden ukrainske Front til Offensiv fra Omraadet Nord for Kirovograd samtidig med,at General Vatutins Tropper paa den første ukrainske Front rykkede frem fra Omraadet Sydøst for Bjelaja Tserkof.Efter 5 Dages Kampe forenedes den 1. og 2. ukrainske Fronts Tropper og sluttede hermed Ringen om lo tyske Divisioner,deriblandt SS-Divisionen "Wiking",som nu gaar deres fuldstændige Tilintetgørelse i Møde.Hitler har endnu engang overfor Verden bevist,at han er en ringe Strateg.De tyske Tropper kæmper fortvivlet for at bryde ud,men en loo km bred Staal- og Ildring giver dem ingen Muligheder,og det Omraade,hvorpaa de befinder sig,er nu saa snævert,at hver Plet til Stadighed ligger under sovjetrussisk Artilleriild.

Det er betegnende,at de tyske Hærberetninger - ligesom Tilfældet var med Stalingrad - overhovedet ikke nævner den Katastrofe,som truer deres Sydfront.

Med Erobringen af Brohovedet ved Nikopol har den Røde Hær tilintetgjort Tyskernes sidste Mulighed for at hjælpe de indespærrede Tropper paa Krim.Fundne Dukomenter viser,at Nazisterne havde planlagt et Fremstød fra Nikopol mod Melitopol og Krim.Nederlaget ved Nikopol kostede Hitler 14 af hans bedste Divisioner,som alle blev enten revet op eller udslettet.

Paa det nordlige Afsnit af Fronten fortsætter den Røde Hærs Fremmarch,og snart vil Befrielsens Time slaa for den estiske Sovjetrepublik.

I T A L I E N: General Clarks Landgangstropper Syd for Rom er haardt tru-
---------- et.Udviklingen fra Salerno synes at skulle gentage sig.Ogsaa dengang indtraadte et kritisk Tidspunkt for Landgangstropperne,men det blev dog Nazisterne,som trak det korteste Straa.Churchill har i en Deklaration den 12/2 meddelt,at Situationen er alvorlig,men Slaget om Rom vil blive vundet.

S V E R I G E: Det svenske kommunistiske Blad "Norrskensflamman" udkommer
---------- siden Midten af December som 8-sidet Dagblad,trykt paa eget Trykkeri i Luleaa.Hidtil har Bladet lige siden Mordbranden mod Trykkeriet,som foranstaltedes af Nazister den 3. Marts 194o,maattet trykkes andetsteds.

S C H W E I Z: Socialdemokraterne,som udgør den største Fraktion i Kanto-
----

nen Zürichs Parlament,har indbragt Forslag om,at Kantonen skal paavirke Nationalraadet til at optage diplomatiske Forbindelser med Sovjetunionen. Schweiz er et af de faa Lande i Europa,som aldrig har villet anerkende Sovjetregeringen.

S Y R I E N: Syriens og Libanons kommunistiske Parti har for nylig af-
---------- holdt Kongres og vedtaget et Program,som kræver Syriens og Libanons fuldstændige nationale Uafhængighed,Styrkelse af Solidariteten mellem de arabiske Folk for at fremme deres nationale Befrielse samt Sikring af social og personlig Frihed.

A M E R I K A: Lederen af det amerikanske Krigsproduktionsnævn,Donald Nel-
---------- son,udtalte for nylig:Jeg ved fra det,jeg har hørt og set i Rusland,at dette store Lands Ledere og Folk er ivrige efter at samarbejde med os.De indser,at kun Verdenssamarbejde og varig Fred kan muliggøre den hurtige Udvikling af Rusland,som først og fremmest ligger dem paa Sinde.Russerne trænger ikke til større Livsrum,hvad heller ikke vi og Storbritannien gør.Det,som de og vi ønsker,er en højere Levestandard.Under mine Samtaler med Stalin,Molotof og andre Medlemmer af Sovjetregeringen mødte jeg en haard Realisme og selvbevidst Ligefremhed,som overbeviste mig om,at vi kan gøre Forretninger med Rusland til Gavn for os selv,Rusland og hele Verden.

Den amerikanske Viceudenrigsminister Stettinius udtalte i en Radiotale den 15. Januar,at alt andet end fuldstændig Samarbejde med Sovjetunionen efter Krigen vilde være et tragisk Fejlgreb fra de Forenede Staters Side."Jeg har i over 3 Aar samarbejdet med sovjetrussiske Tjenestemænd her,og jeg kan kun beundre det russiske Folks Tapperhed,Beslutsomhed og Evne til at klare sig i vanskelige Situationer.Jeg tror,at vi har alt at vinde og intet at tabe ved fortsat nært Samarbejde mellem Sovjetunionen og de Forenede Stater baade nu og efter Krigen".

==========

GIV LAND OG FOLK VIDERE - MEN VÆR PAA VAGT OVERFOR PROVOKATØRER!

==========

DANMARK UNDER NAZISMENS TERROR

Den i sidste Nummer af LAND OG FOLK omtalte Aftale mellem dansk Politi og Tyskerne er ikke blevet til noget.Det skyldes dog ikke dansk Modstand saa meget som tysk Graadighed.Næppe havde man fra dansk Side akcepteret at skulle fange Sabotører,før Tyskerne stillede Krav om ogsaa at faa visse Kategorier udleveret.Hertil har man foreløbig fra dansk Side sagt Nej - men efter hvad vi erfarer,er nu ogsaa dette Krav til "Forhandling",og det er at frygte,at de danske Myndigheder endnu engang giver efter for den tyske Afpresning.

Der kommer nu Gestapo-Domstole til Danmark.De kan dømme i alle Sager,der paa een eller anden Maade kan betegnes som "politiske",og har saaledes langt større Virkefelt end Krigsretterne,der formelt kun maa tage sig af Sager,der vedrører tysk Militær direkte.

Terroren fortsætter: I Aalborg hensidder saaledes 27 Arrestanter, deraf 3 Kvinder,stuvet sammen i 7 smaa Celler.Den 31/1 overførtes yder-

ligere 77 danske Statsborgere til tyske Koncentrationslejre.Overfor mange af dem var der overhovedet ikke rejst Sigtelse af nogen Art.Det er oplyst, at Fængslet i Rendsborg er Opsamlingssted for Arrestanter,der fra Danmark skal overføres til Tyskland.

Rigspolitichefen har ment det nødvendigt at paabyde Indskrænkning af Flagning med Splitflag,som irriterer Tyskerne,der opfatter det som "Krigsflag".Værnemagten har overfor Kontorchef Herschend forlangt Kongemærket fjernet fra Butiksvinduer og Udstillinger,da man har den Opfattelse,at Tyskerne bliver daarligere behandlet i de Forretninger,som har Kongemærket synligt,ligesom man mener,at Mærkerne henviser til Handlende,der støtter Sabotørkredse!

Efter at have faaet Politimester Vollquartz fjernet fra Randers,fordi der i Byen flagedes paa halv den Dag,de henrettede Frihedskæmpere blev begravet,ønsker Hanneken nu Politimester Bach fjernet fra Aalborg,i hvilken Anledning Statsadvokaten for Tiden opholder sig i Byen.I Varde har Tyskerne ikke gjort sig den Ulejlighed at konferere med danske Myndigheder,men har simpelthen arresteret Politimester Simony,som de var utilfredse med,samt Politifuldmægtig Schlanbusch.

Den 29/1 blev to Tyskere skudt ned i København.Den ene var Obersturhmbannführer Hermann Seibold,som indtog en meget høj Stilling indenfor det tyske Naziparti,den anden var en Marineofficer.København er blevet paalagt en Bod paa 2 Millioner Kroner,men Tyskerne har forbudt enhver Omtale af Begivenhederne.Det kan muligvis skyldes,at der for Seibolds Vedkommende foreligger et indre tysk Opgør,idet han var en yderst farlig Mand for saavel Best som Hanneken,da han stod i direkte Kontakt med Berlin udenom disse to.

Som tidligere omtalt havde den nazistiske Oberstløjtnant Tretow-Loof anlagt Injuriesag mod General Gørtz,fordi denne under Paroler i Næstved og Viborg havde sagt,at Loof bag Kongens Ryg og i Forstaaelse med DNSAP arbejdede for en anden Regering her i Landet - det var i 1942.Landsretten frikendte General Gørtz,og det samme har Højesteret nu gjort.

Frederiksberg Politi fik den 24/1 gennem Rigspolitiet Ordre fra Værnemagten til at stille et Vagthold paa "Industrigaarden",Finsensvej 86. Da Virksomheden i Forvejen er beskyttet af 12 Schalburg-Folk,nægtede samtlige Betjente at parere Ordre - ogsaa efter at det var betydet dem,at det var Lydighedsnægtelse og kunde medføre Afsked.Saa trak Tyskerne Næsen til sig.

Den 1o. Februar indfandt 13 Civilklædte Personer sig i Hellerup Havn og fjernede 16 Kasser Aerolit à 25 kg fra en Motorgalease.Aerolitten blev transporteret bort i en Ambulance,hvis Nummer "mærkeligt nok" ingen har bemærket sig.

Fra Varde meldes,at der skal skaffes Kvarter til 16ooo Arbejdere i Distriktet fra Esbjerg til Skern.Paa Fanø har Tyskerne forlangt 14 Sommerhuse nedrevet i Løbet af 2 Dage.De erklærer,at efter Rommels Besøg "Skal der laves saa meget".

Den 9/2 rykkede 3 tyske Gestapofolk ud til Legetøjsforretningen, Slotsgade 28,Hillerød.De forlangte udleveret alle de Legetøjsflyvemaskiner,der var forsynet med engelske og amerikanske Nationalitetsmærker.De-

res Bytte i denne Forretning alene blev 13 Flyvemaskiner,og naar de nu først har været rundt i samtlige Danmarks Legetøjsforretninger,vil der være al mulig Grund for Hr. Hitler til at se Invasionen i Møde med Tryghed!

LAND og FOLK

Nr. 39 Udgivet af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 24. Februar 1944

FORMANDSSKABET SNØD ATTER ARBEJDERNE !

Ogsaa denne Lønkendelse gik Arbejderne imod.Formandsskabets hele Virksomhed giver i Almindelighed ikke Anledning til store Forventninger, men den aabenlyse Nød,der skriger ud af Arbejderhjemmene,skulde være tilstrækkelig til at bevæge de kongeligt udnævnte Herrer til mere imødekommenhed.Ogsaa DsF.s og Ejler Jensens vægtige Argumentation i Forbindelse med den nationale Situation vakte med Rette Forhaabninger om,at Arbejdsgivernes skadelige Nejpolitik vilde blive afvist,og at der vilde blive givet et særligt Tillæg til de laveste Lønninger samt Dyrtidstillæg.

Paa Trods af al sund Fornuft og menneskelig Følelse fejede de høje Herrer imidlertid Kravet om det særlige Tillæg af Bordet,skubbede Afgørelsen af bedre Skifteholdsbetaling fra sig og gav kun en ussel Forhøjelse af Dyrtidstillæget.Man undte kun Arbejderne 2,4o Kr. ugentlig til Mænd, 1,5o Kr. til Kvinder og 96 Øre til Ungarbejdere.Forhøjelsen vil samlet beløbe sig til ca. 3o Millioner Kroner paa et Aar - eller hvad Tyskerne faar paa godt 3 Dage! Og dette vover man at byde Arbejderne paa et Tidspunkt,hvor Overklasse og Arbejdsgivere tjener styrtende med Penge paa de ekstraordinære Tilstande.Selve Arbejdsgiverforeningens Formand,T.K.Thomsen har tjent Millioner og atter Millioner paa Tørvefabrikation og paa tyske Befæstningsarbejder.

Denne Kendelse maa ikke alene betragtes som et Udslag af Formandsskabets Vrangvilje mod Arbejderne,men ogsaa som et Resultat af Fagbevægelsens Indsats.Overenskomstsituationen startede daarligt.Traditionsmæssigt holdtes Arbejderne udenfor Drøftelserne af Overenskomstsituationen. Egenmæssigt opstillede Lederne Krav,der slet ikke svarede til Situationen eller til Arbejdernes Ønsker.Man udelukkede Arbejderne og dermed den Alvor,Interesse,Aktivitet og Samdrægtighed,som betinger et godt Resultat.

Naar Ejler Jensen i Anledning af Kendelsen udtaler Skuffelse over Resultatet,noterer den tvungne Voldgifts Utilstrækkelighed og fremsætter Haab om Prisfald,saa vidner det om,at han ikke føler sit Ansvar,hverken i den skandaløse Kendelse eller overfor det,der nu skal gøres,for at der kan ske en Ændring i den skæve Indkomstfordeling.

Arbejderne har nemlig Brug for flere Penge for at eksistere,og de ønsker dem nu.De behøver heller ikke vente til næste Aar,ejheller til August.Det,ér der Fortilfælde for.I September 194o maatte Rigsdagen give Brødtillæg efter at den den 3o. Maj samme Aar havde stjaalet en Del af Dyrtidstillægget og hele Reguleringsordningen.

Ogsaa nu,umiddelbart efter Kendelsen,kan Arbejderne opnaa Indrømmelser,dersom de gør sig gældende.

De skal følge Tjenestemændenes Eksempel.

I By og paa Land,gennem Fagorganisationerne og paa Fabrikkerne maa Arbejderne nu fremsætte deres Krav.Ikke spredt og enkeltvis,men som en vældig Orkan skal de komme fra Arbejderklassen.

Alle Kræfter maa i denne Maaned sættes ind for fuld Dækning for Prisstigningerne og Vareforringelserne,saa der kan blive raadet Bod paa den begaaede Uret mod Arbejdere og Tjenestemænd!

H V I S D E R K O M M E R I N V A S I O N

I Danmark,vil hele Landets Befolkning hilse de allierede Tropper velkommen i Forstaaelse af,at det er i Befrielsens Time,der slaar for vort Land.Talrige Mennesker ønsker at yde de allierede al mulig Hjælp for derigennem at gøre en Indsats for Danmarks Frihed.

Imidlertid ønsker DANMARKS FRIHEDSRAAD paa Forhaand at advare imod overilede og tankeløse Handlinger.

VÆR PAA VAGT OVERFOR FALSK ALARM !

Den Mulighed foreligger,at Tyskerne ved at give falsk Alarm vil søge at afsløre de Kræfter,der er beredt til at hjælpe Invasionstropperne.Det kan ogsaa ske,at der i Rekognoscerings-eller Afledningsøjemed foretages Landsætning af mindre allierede Styrker paa dansk Territorium - saakaldte "commando-raids" - der ikke er et Led i nogen Invasion.I begge Tilfælde er det ikke blot unyttigt,men direkte skadeligt at iværksætte Modstandshandlinger fra Befolkningens Side.

Derfor opfordrer Frihedsraadet indstændigt enhver Landsmand til ikke paa egen Haand at paabegynde nogen Aktion,men afvente det Signal, der vil blive givet af Frihedsraadet eller gennem Londonradioen.

DAARLIG HJÆLP ER VÆRRE END PASSIVITET !

Det er svært for den enkelte og for isolerede Smaagrupper at afgøre,hvad der kan hjælpe Befrierne,og hvad der kan skade dem.Afbrydelse af en Jernbanelinje,Ødelæggelser af Sporskifter,Kabelbrønde,Veje,Overklipning af Telefontraade,Sprængning af Kraftværker - alt dette k a n betyde en Støtte i Kampen mod Fjenden,men kan ogsaa være til Skade for Invasionstropperne,hvis det udføres paa forkert Tid og Sted.

Derfor opfordrer Frihedsraadet enhver til at følge de Opfordringer og Vejledninger,som Raadet bl.a. gennem den frie Presse vil udsende over hele Landet, naar Tiden er inde.Ligeledes tilraades det indstændigt at aflytte de Henvendelser,der vil ske til Befolkningen over Londonradioen.

HVAD ENHVER KAN UDFØRE,

er at yde direkte og indirekte Hjælp til Invasionstropperne,hvor de trænger frem.

Meget vigtigt er det under ingen Omstændigheder at flygte. Folkemængder paa Vejene vil hindre de allieredes Luftstyrker i deres Angreb paa tyske Kommunikationslinjer og risikerer iøvrigt hensynsløs Beskydning fra tysk Side.

Bliv i deres Hjem! Søg under Kamphandlinger Dækning i Kældrene,eller grav forud smalle,dybe Zigzag-Grave i Haven eller paa Marken,overdækket med et splintsikkert,5o cm tykt,jorddækket Tag.Det vil beskytte mod Granatsplinter,Infanteri- og Maskingeværild.

Stil dem iøvrigt til Raadighed for Invasionstropperne med Vejvisning og Oplysninger.Hold dem derfor saa vidt muligt underrettet om tyske Troppebevægelser,Befæstningsanlæg og Vejspærringer paa Deres Egn.

Vildledende Oplysninger til de tyske Tropper er ogsaa nyttige;de skal ikke kunne stole paa nogen Dansk!

TYSKE MODFORANSTALTNINGER

Tyskerne vil naturligvis paa enhver Maade søge at komme den danske Hjælp til de allierede til Livs.Et af de Midler,man kan vente bragt i Anvendelse,er Fængsling af Gidsler,særligt blandt fremtrædende Embedsmænd,Politikere,Erhvervsdrivende og Organisationsledere i de forskellige Byer.

Derfor opfordrer Frihedsraadet enhver,der kan vente at blive taget som Gidsel,til i Tide at sørge for hemmeligt Logis til sig og sin Familie, saa man kan søge Skjul,naar Invasionen er en Kendsgerning.

Det tjener intet Formaal at lade sig tage som Gidsel;som fri Mand kan man gøre en Indsats.

Enhver Dansker ønsker at give sit Bidrag til Befrielsen af vort Land;det bør ske efter moden Overvejelse og i Overensstemmelse med Befriernes strategiske Planer.

FØLG DERFOR DE ANVISNINGER,FRIHEDSRAADET OG LONDONRADIOEN UDSENDER!

DANMARKS FRIHEDSRAAD

D E M O K R A T I E T S F J E N D E R

Danmarks Folk bekender sig til Demokratiet.Det skulde ogsaa betyde, at enhver,der var ansat Landets Administration,beflittede sig paa at handle i Overensstemmelse med Folkets Indstilling.Men saadan er det ikke. I Forvaltningsapparatet sidder Personer,der ser det som deres Hovedopgave at lægge sig paa tværs af Folkets Ønsker og Tarv.

Det maa ses som et Resultat af saadanne Personers Stræben,at Kontorpersonalet i Vareforsyningsdirektoratet endnu ikke har faaet nogen Ordning angaaende Juleforliget.Det blev sluttet i Julen 1942 og gav,som det vil erindres,Tillæg til de laveste Lønninger.Ordningen kom først til at gælde for Kontormedhjælperne fra April i Fjor,men alligevel skulde man mene,der har været rigelig Tid til at bringe Forholdet i Orden.Finansministeriet vil imidlertid ikke gaa ind paa denne Ordning.H & K støtter sit Krav med,at der er vedtaget en Lov,der foreskriver,hvorledes de aarlige Lønreguleringer fra Arbejdsgiverforeningens Omraade overføres paa andre Omraader.

Det skulde synes indlysende,at denne Ordning ogsaa maa gælde for de Omraader,hvor Staten er Arbejdsgiver,men endnu - næsten et Aar efter Ordningens Ikrafttræden - har Staten altsaa ikke fundet sig foranlediget til at følge de af den selv fastsatte Retningslinjer.

Medens de Herrer i Finansministeriet saaledes er over al Maade langsomme,saa maa man lade deres Kolleger i Indenrigsministeriet,at de forstaar at handle i en Hurtighed - men ganske vist kun,naar det drejer sig om at forhindre,at Arbejderne faar nogle flere Penge mellem Hænderne. Naar det er Folkets Tarv,det gælder,har de saavist ikke mere travlt end

deres Kolleger i Finansministeriet.Sidst Indenrigsministeriet handlede hurtigt var dengang,det forbød Udbetaling af et Gratiale paa en Maaneds Gage til Esbjergs Tjenestemænd som Erkendtlighed for meget Overarbejde og for at bøde paa Tidens Vanskeligheder.

Indenrigsministeriet paaberaabte sig ved denne Lejlighed en eller anden Lovparagraf.Formaliteterne har de tilsyneladende altid i Orden.Men samme Lovparagraf forhindrede dog ikke Departementschef Dige i at give Statens Tjenestemænd lo Millioner Kroner - ud fra ganske samme Motiver som laa til Grund for Beslutningen i Esbjerg Byraad.Paragraffen forhindrede iøvrigt heller ikke Frederiksberg Kommune i at give de øverste Tjenestemænd en klækkelig Lønforhøjelse.

Det synes saaledes ikke at være Nidkærhed med Hensyn til Lovens Overholdelse,der leder Indenrigs- og Finansministeriet,men snarere en Trang til at blande sig i Sager til Skade for de lavestlønnede Tjenestemænd.

De Herrer i Ministeriet synes at have den Opfattelse,at de skal agere Bremseklods paa de gode og sunde Forslag,der fremkommer.Mon det ikke snart var paa Tide,at disse Mennesker forsøgte at sætte sig ind i Folkets og Demokratiets Tanker og bragte deres Gerninger mere i Overensstemmelse hermed.Er dette dem umuligt,da bør de forberede sig paa inden længe at blive placeret paa Steder,hvor de ikke kan skade Folket og Folkestyret saa meget,som de gør nu.

==========

DEN TYSKE UDPLYNDRING fortsætter i stigende Tempo.I Øjeblikket koster den Landet 9 Millioner Kroner daglig! I sidste Kvartal af 1943 rekvirerede Besættelsesmagten 5,8 Millioner Æg,30ooo Tons Kartofler,432 Tons Smør,1365 Tons Kød og 1212o Tons Grøntsager.Hertil kommer saa Fødevareeksporten til Tyskland.

SVERIGE TILRETTEVISES . Under de fornylig stedfundne Handelsforhandlinger mellem Danmark og Sverige oplystes det,at Sverige egentlig havde tænkt at købe et Parti Smør,som skulde skænkes til Norge,men at man havde opgivet Tanken efter at man fra England havde modtaget Meddelelse om,at Forsyningen af Norge burde man helt og holdent overlade til Tyskerne.

EN KØN PLANTE. Fru Jytte Olving,boende Østerbrogade 7 og ansat i Arbejdsministeriets Afdeling i Tordenskjoldsgade 3,er efterhaanden Skyld i,at adskillige Mennesker som sympatiserede med og efter Evne deltog i Frihedsbevægelsen,er blevet arresteret af Gestapo.Hvornaar sørger man for at faa renset den Slags Skadedyr ud af Administrationskontorerne?

NU SKAL DET VÆRE SLUT . Efter at have ødelagt de danske Filmsatelier,saa der ikke kan optages danske Films,har Tyskerne nu forlangt alle engelske og amerikanske Films udleveret fra Udlejningsbureauerne.Formentlig haaber de paa denne Maade at tvinge Danskerne til at se Nazifilm.Men det skal blive Løgn! Boykott enhver tysk Film.

++++++++++

3 Kammerater døde i Stutthof

Der er kommet Meddelelse om,at tre af vore Kammerater,som efter den 29. August førtes til Koncentrationslejren Stutthof fra Horserød,er af-

gaaet ved Døden.De døde er:

Maler K r . N y t o r p , København,

Installatør C h r . C a l l e s e n ,Haderslev og

fhv. Skolelærer J e n s A l b . A n d e r s e n , Odense.

Vi kender ikke Dødsaarsagen.Officielt angives den som Hjernebetændelse.Kr.Nytorp var alvorligt syg,allerede da han førtes til Tyskland.Chr. Callesen og Alb. Andersen var ikke fysisk stærke,og efter knap 4 Maaneders Ophold i Stutthof - afskaaret fra ordentlig Forplejning og Sygehjælp, henvist til at leve af Hundeæde og sandsynligvis paalagt haardt Arbejde - er de tre Kammerater nu bukket under.

Alle tre var de gamle Medlemmer af vort Parti,og hver især havde de paa hver sin Plads udført et stort og fortjenstfuldt Stykke Arbejde.Københavnerne vil mindes Nytorp som en myreflittig Kasserer i det gamle sjællandske Distrikt.Odensianerne vil ikke glemme Alb. Andersen for Indsats han gjorde som ARBEJDERBLADETs Ekspeditør og i Haderslev vil Størsteparten af Byens Arbejdere kunne fortælle om Callesens energiske og resultatrige Arbejde som Forhandler af vort Partis Litteratur.

Men det er ikke alene det kommunistiske Parti,som vil mindes de tre døde.Hele det danske Folk vil bevare dem i Erindringen som Frihedskæmpere,der faldt i Kampen mod Undertrykkerne.

Hver Dag føres nye Fangetransporter af danske Statsborgere til Ophold i tyske Koncentrationslejre.Ingen kender den Behandling,de gaar ind til, men man bør ikke gøre sig Illusioner.Selv ikke Repræsentanter for Udenrigsministeriet tillades det at aflægge de danske Fanger i Tyskland Besøg. De tre Kammeraters Død i Stutthof understreger derfor med dyb Alvor Nødvendigheden af,at hele den danske Befolkning,Foreninger og Organisationer saavelsom Enkeltpersoner,med al den Styrke de raader over rejser Kravet om,at Tyskernes danske Fanger skal føres tilbage til Danmark.Og det haster.Jo nærmere Tyskland kommer Nederlaget,des ringere Kaar vil Fangerne faa.

++

H I T L E R S J A G T E F T E R R E S E R V E R

Hitlernazisterne udfolder store Bestræbelser for at skaffe Erstatning for de kolossale Mennesketab,de lider paa Østfronten.Dagbladene bringer jævnligt Annoncer,der maner til Tilslutning til SS,der agiteres livligt for Tilslutning til Schalburgkorpset,ligesom der hverves Sabotagevagter.Altsammen skal det tjene til at aflaste den tyske Hjemmefront,saaledes at flere Soldater kan sendes til Fronten.

Resultatet har ikke været tilfredsstillende.Derfor forsøger man nu paa andre Maader.I Sønderjylland er Dyrlæge Jens Møller saaledes gaaet i Gang med at oprette en Organisation kaldet "Vagtværnet".Den rekruteres blandt tyske Sønderjyder,der allerede har leveret megen Kanonføde til Hitler.Oprettelsen begrundes med tiltagende Sabotage og den personlige Usikkerhed for Tyskerne i Sønderjylland.Hensigten er altsaa tydelig nok.Foruden at danne Reserve for tyske Tropper saavel nu som i Tilfælde af Invasion,skal de bruges til at undertrykke det danske Folk,til at terrorisere Befolkningen i Sønderjylland.De tyske Sønderjyder har hidtil været særdeles aggressive,men det er indlysende,at deres Ugerninger vil tilta-

ge,naar de uniformeres og optræder i Korps.

BEKLAGELIG AFFÆRE PAA HOVEDBANEGAARDEN

Som det vil være bekendt fra den legale Presse,blev Overbetjent Frederiksen fornylig haardt saaret paa Hovedbanegaarden,da nogle Patrioter vilde befri en af deres Medkæmpere,som skulde overføres til Nyborg til Afsoning af en Fængselsstraf.

Det er i sin Orden,at Frihedskæmpere befries.Men det maa ske under mere hensigtsmæssige Former,end det her var Tilfældet.Resultatet maa ikke være,at man i sin Iver efter at befri en Dansker lemlæster eller afliver en anden.Gør man det,faar alene Tyskerne Fordelen,og det kan ikke være Hensigten.Der maa ogsaa sørges for,at der ikke skabes unødig Splid i det danske Folk.Det er Samling af Kræfterne til Kamp mod den fælles Fjende, der er Brug for.Derfor maa der i lignende Tilfælde gaas langt mere fornuftigt til Værks i Fremtiden.

DANSKE SØFOLK I DEN FRIE VERDEN

af D. V. Aagaard,Redaktør af D.S.D.S. Kurér

Med Danmarks skæbnesvangre niende April blev henved 8ooo danske Søfarende afskaaret fra normal Kontakt med Hjemlandet.De befandt sig ombord i Langfartsbaadene i Fart paa Nord- og Sydamerika,paa Australien,Afrika og Østen,eller de sejlede med Eksport- og Rutebaade i Farvandene omkring Skandinaviens og det øvrige Nordeuropas Kyster.Mange af dem kunde have taget deres Skibe hjem,da Apellen lød til dem fra Kalundborg Radio.De gjorde det ikke,de havde ikke tillid til Stemmen,der lød.Ængstelige har Kære i Hjemlandet siden forsøgt at følge disse Søfolks Færd herude i den frie Verden.Ikke mindre bekymrede har de Tanker været,der er blevet - og den Dag i Dag bliver - sendt hjemover fra Mændene ombord i Skibene,der blev derude gennem disse sidste fire Aar.Det har været haarde Aar,og de har tyndet ud i de frie danske Søfolks Rækker.Nej,det kan ikke nytte,at vi gør os nogen Illusioner:mange Hundrede brave danske Søfolk har maattet finde deres Grav derude til Havs som Følge af Torpedoerne fra Nazi-Tysklands Ubaade eller de nazistiske Flyveres hensynsløse Bombardering og Beskydning af Handelsflaadens Folk - ombord paa synkende Skibe eller hjælpeløse i deres Redningsveste,i Redningsbaadene og paa Flaaderne.

Men saa var det jo heller ikke mere,end man kunde vente sig.For de frie danske Søfolk var de første blandt danske Frihedskæmpere,der indtog deres Plads i den fælles Front imod de nazistiske Overfaldsmænd,der forpestede deres Hjemland og trampede paa de øvrige europæiske Landes Frihed og Selvstændighed.

Hvad der imidlertid er bemærkelsesværdigt og karakteristisk for de frie danske Søfolks Indsats for Danmark og Frihedens Sag herude i den frie Verden,og det,der har givet Indsatsen Styrke og Slagkraft,er deres Sammenhold og Organisation.

Den 1. Juli 1941 - før det historiske Møde mellem Roosevelt og Churchill,der affødte den betryggende Atlanterhavserklæring,men efter Sovjetunionens Optagelse i Krigens Partnerskab mod Aksemagterne - disse to Begivenheder,der understregede og afklarede Krigen som en Folkets Krig for en Folkets Sag og en folkelig Fred - denne Dag fandt de danske Søfolk me-

re sammensvejsede og viljefaste i Kampen end nogensinde.Det var Dagen for Stiftelsen af deres nye frie Fagforening:De Sammensluttede Danske Sømandsorganisationer.

Søfolkene forstod klart,som de forstaar det den Dag i Dag,at der maatte skabes et Maksimum af Enighed ogsaa indenfor vor Sømandsstands Rækker for at kunne gøre det danske Partnerskab i Krigsopbudet mod Overfaldsmændene saa effektivt som overhovedet muligt.Saa i Modsætning til de gamle Organisationsformer,man var vant til fra før Krigen hjemme,hvor Dæks-, Maskin- og Restaurationsgrupperne var opdelt i individuelle Forbund,havde man her sammensluttet alle tre Kategorier i et eneste Forbund,D.S.D.S.. Der blev opslaaet Hovedkvarter i den engelske Havneby,som for Krigens Varighed var blevet gjort til Centrum for dansk Søfart med de forenede Nationer.

Med Hyreanvisningen som det centrale i deres Fagforenings Virksomhed har Søfolkene selv sikret sig imod Vanskeligheder med at holde vore Skibe bemandede og i Fart til Stadighed,og paa Basis af den faglige Enhed har det ikke blot været muligt at værne om og forbedre Standens Kaar,men ogsaa at undgaa alle alvorligere Friktioner,der maatte kunne faa hæmmende Indvirkning paa de forenede Nationers Søtransport.

Kort sagt,de frie danske Søfolk har gennem disse for vort Land saa svære Aar vidst,hvordan de bedst kunde gøre sig gældende.Sig selv og deres Fagforening har de helt og holdent stillet i Krigens Tjeneste.

Det har dog ingenlunde afholdt dem fra samtidig at deltage i det nationale politiske Liv blandt frie Danske.Tværtimod,hvert Aar har Søfolkene ud af deres Fagforenings Rækker valgt og sendt deres egne Repræsentanter til det danske Raad i London,hvor de har udmærket sig ved at tilsidesætte alle partipolitiske Hensyn for det nationalpolitiske Krav om en saa aktiv og handledygtig Kamppolitik som overhovedet muligt.

Og idag er der Stolthed i alle frie danske Søfolks Hjerter.Hvad vor Flaade og hele Folket udrettede den 29. August har udslettet de 4o Maaneders Bitterhed,Tvivl og Skuffelse.Og nu venter vi kun paa Skib - for at komme hjem og være med paa Dagen for det endelige Opgør.

==========

GIV "LAND OG FOLK" VIDERE, MEN PAS PAA STIKKERE OG PROVOKATØRER.VÆR FORSIGTIG !

==========

LAD DE HUSVILDE KOMME IND I VELHAVERVILLAERNE !

Tyskernes Beslaglæggelse af Huse og Ejendomme i Forbindelse med deres Udnyttelse af vore Byggematerialer har øget Boligvanskelighederne. 12ooo Personer er i Dag ude af Stand til at skaffe sig Tag over Hovedet. Selvom Hovedansvaret herfor hviler paa Tyskerne,kan vore egne Myndigheder ikke siges at være helt uden Skyld i denne Misere.

Allerede længe har det kunnet forudses,at dersom Krigen trak i Langdrag,vilde Landet komme ud for samme boligmæssige Vanskeligheder som ved forrige Krigs Afslutning.Til Trods herfor drog det Offentlige ikke Omsorg for Fremskaffelse af det tilstrækkelige Antal Boliger.Tværtimod tillod man Nedbrydning af Ejendomme og lod Spekulanter bruge de knappe Mængder Byggematerialer til Luksusbyggeri.Hovedstaden er et godt Eksempel herpaa. Saavel København som Frederiksberg lod Ejendomme nedrive (Borgergadekvarteret og de Classenske Boliger) og bevilgede Byggematerialer til kostbart

og overdaadigt Byggeri paa de ryddede Grunde.

Denne Adfærd forsvares med,at disse dyre Lejligheder vilde virke lindrende paa Bolignøden.Det er selvsagt rigtigt,at en Lejlighed er en Lejlighed,men dermed er sagen ikke klaret.Dersom Byggematerialerne havde været anvendt til Byggeri for de jævne Befolkningslag,vilde de have givet langt flere Lejligheder.Nu har Spekulanterne imidlertid faaet overladt disse Materialer,og det faar den største Indflydelse paa de Foranstaltninger,Københavns Kommune maa foretage mod Bolignøden.Der kan ikke engang bygges almindelige Barakker.Dertil har man ikke Træ.I Stedet opføres Huse af Koksplader.Hver Familie faar kun een Stue,og Køkken og WC maa deles henholdsvis af to og fire Familier.

Denne ydmygende og nedværdigende Sammenstuvning kunde være undgaaet, hvis der var administreret fornuftigt.Men der findes endnu en Mulighed for at undgaa det.Der kan foretages Rationering af Boliger.Socialdemokraternes Forslag om,at Kommunen faar Raadighed over de ledige Lejligheder, er rigtigt men ikke tilstrækkeligt.Rundt om i Hovedstadskommunen bor Velhavere i Kæmpevillaer og store Lejligheder.De bør ikke kunne sidde og brede sig,naar Landsmænd er uden Husly.Disse Lejligheder og Villaer maa deles,saa alle danske Borgere kan komme til at bo menneskeligt.

Det er maaske nok ubehageligt for Velhaverne og et stærkt Indgreb i Selvbestemmelsesretten,men vi kan betro dem,at det ikke har været den bare Fornøjelse,naar Arbejderne blev tvunget bort fra Hjemmet for at arbejde i Tørvemoserne,ved Entreprenørarbejder osv. og maatte overnatte i Telte,Barakker og Bøndernes Udhuse.

Der er her en Lejlighed for Overklassen til at vise,at Sammenholdet ikke alene skal gælde de tyske Udplyndringer,men ogsaa paa andre Omraader, hvor Landet og Landsmænd befinder sig i Nød.

++

DEN REAKTIONÆRE ADMINISTRATION

Vi har andetsteds omtalt,hvorledes Indenrigs- og Finansministeriet i en Række Sager har optraadt som Folkets Fjender.Her skal omtales en Sag fra Helsingør,hvor den uafhængige Arbejdergruppe i Byraadet havde foreslaaet,at Alders- og Invaliderentenyderne skulde have billigere Lys og Gas.Modstanderne i Byraadet vilde ikke tage Ansvaret for at stemme Forslaget ned og forespurgte derfor Indenrigsministeriet,om det ikke var i Strid med Loven,og Ministeriet var ikke længe om at erklære,at man ikke saadan kunde lade en Gruppe af Borgere faa Fordele,som ikke gives til andre Borgere med samme Kaar.

Uden at ville hævde,at Borgere med Indtægter som Aldersrentenydere ikke har baade Trang til og Krav paa billigere Lys og Gas,vil vi understrege,at Alders- og Invaliderentenydere har andre Kaar end unge og yngre Personer med samme Indtægt.Alders- og Invaliderentenydere har aldrig Mulighed for at faa Indtægten forøget,hvilket dog sker for unge,raske Mennesker.Iøvrigt er det heller ikke ligegyldigt,hvorfra Indtægten stammer. I Skattelovene har man Bestemmelser om Kildeartsbeskatning. Her er det ikke alene Indtægtens Størrelse, men også dens Herkomst, der afgør, om den skal beskattes stærkere eller svagere.

Princippet: ulige Behandling er altsaa knæsat,fordi Forholdene er ulige.Og det skulde da synes ligetil,at en saadan mildere Bedømmelse ogsaa maatte kunne finde Sted i Kommunernes Prispolitik.Undskyldningen fra Helsingør er ny i sin Art.Naar Oppositionen i andre Kommuner foreslog Lempelser for de Gamle,afvistes det med Henvisning til Socialloven.Dette Vrøvl turde man dog ikke gaa til Ministeriet med.Der er ogsaa talrige Ek-

sempler paa,at man ved Byjubilæer o.l. har givet de Gamle og Syge ekstra Bevillinger,saa det er klart,at Nøden ogsaa kan begrunde Særforanstaltninger.

Men de Herrer i Ministeriet har endnu engang forsømt Lejligheden til at godtgøre,at de med Rette sad paa ansvarsfulde Poster,og de vil blive krævet til Regnskab.

M O R D E T P A A F R U M E Y E R

Myndighederne har arresteret en Del unge Mennesker,som har tilstaaet, at de har aflivet Fru Meyer,som efter deres Mening var Stikker.Tyskerne hævder gennem Presse og Radio,at Fru Meyer ikke var Stikker for dem,men naar Tyskerne saa bestemt hævder dette,fristes man til at tro det modsatte.Et paatvungent Dementi i Presse og Radio er som Regel en Bekræftelse. Saaledes var det med Fru Skov fra Randers.Tyskerne sagde,at hendes eneste Forbrydelse bestod i,at hendes Mand var ved Østfronten.Men det er notorisk,at hun var Skyld i,at en Række danske Patrioter blev arresteret og ført til Tyskland.

Saaledes lagt frem er Sagen altsaa egnet til at køre op mod Frihedsbevægelsen.Den har blot et svagt Punkt.Ingen af de arresterede var Medlemmer af det kommunistiske Parti.Naa,det gør ikke saa meget,de har nemlig ogsaa erklæret,at de ikke var Medlemmer af noget andet Parti.Den tyske Kommentator i Radioen har derfor let Spil.Den 18. Februar forkyndte han, at da de legale Partier ikke gaar ind for Sabotage,maa disse unge Mennesker være Kommunister eller i det mindste under kommunistisk Indflydelse. Dette er vel nok en grov Tilsnigelse.Forholdene forhindrer de legale Partier i at udtale sig ærligt og aabent om Tyskernes Terror og om Stikkerne, og saa tages denne nødtvungne Tavshed til Indtægt af denne Nazilejesvend.

Men iøvrigt er der et legalt Parti,der gaar ind for Mord:Nemlig Nazipartiet.I dets Medlemsrækker findes Redaktør Clemmensens og Kaj Munks Mordere: Helweg Larsen,Stig Hansen og Oderwaldlander.Hertil kommer,at det var deres Partifæller,der indførte retsløse Tilstande i Danmark med Tortur og Henrettelser.Det var dem,der bragte Uorden i vort Hus.Overfor deres Terror og Mord har Patrioterne kun sat sig til Forsvar.Og alligevel vover disse Mennesker at tale forarget om Voldsmentalitet.

Attentater og Falsknerier har ikke kunnet bringe Splittelse i det danske Folk.Selv den mest kyniske Udnyttelse af Mordet paa Fru Meyer vil heller ikke kunne gøre det.Det danske Folk er traadt an til Frihedskampen. Det lader sig ikke lokke bort herfra af skamløse Løgnere.

++

VÆR FORSIGTIG! Vi har ofte advaret mod Provokatører og Stikkere.Der er stadig Grund til at være paa Vagt overfor saadanne Elementer.Men der er ligesaa megen Grund til at advare mod overflødig Snak om Frihedsbevægelsen til personlig Orientering.Naar man har modtaget og udnyttet saadanne,bør man absolut overfor alle holde sin Mund herom.Snak til andre kan meget ofte føre til Vanskeligheder for Personer i legale Positioner,hvorved der kan blive lukket af for livsvigtige Oplysninger til andre. TI DERFOR MED ALT, HVAD DU VED, OG ALT, HVAD DU MAATTE ERFARE !

Ved Københavns Byret er stud.mag. Niels Saxtorph,Maskinarbejder Henning Christensen og stud.polit.Johan Hjarup idømt henholdsvis 7,6 og 4 Aars Fængsel for Sabotage.

Frits Clausen er nu havnet,hvor han altid har hørt hjemme,nemlig i Fængsel.Foreløbig desværre i et tysk.I beruset Tilstand har han forsøgt Voldtægt mod en Sygeplejerske.Det er ikke første Gang.Som ung Læge paa Blegdamshospitalet forsøgte han det samme - og da det opdagedes,forsøgte han at klare sig med at stikke en Femmer ind under vedkommendes Dør! Helt igennem net!

Gestapo foretager nu Razziaer i de nordsjællandske Tog.15/2 blev Amtsskolekonsulent C.L. Jensen anholdt,fordi han var i Besiddelse af en svensk Bog.

Dagbladet "Sydvestjylland" har faaet Karantæne for en skarp Artikel og maa ikke udkomme i Ugen mellem 14/2 og 21/2.Redaktøren er suspenderet.

Værnemagten trækker i disse Dage store Troppestyrker fra Nordsjælland.Under Transport fra Hillerød opdagede man i sidste Øjeblik en Bombe med 12 Aerolitpatroner anbragt i et af Togene.

Den 13/2 begravedes i Horsens Apotekerdiscipel Per Borup under meget stor Deltagelse.Han blev dræbt under Ildkampen i Aabenraa og var kendt som en uforfærdet og meget aktiv Frihedskæmper.8/2 begravedes i Assens stud.polyt. Niels Anbak,som døde efter et Vaadeskud.Ogsaa han hørte til i Frihedskampens forreste Rækker.Begge Steder optraadte Tyskerne fuldkommen hysterisk og forbød bl.a. Borgerne at flage.

Amtmændene rundt omkring i Landet har - med Henblik paa evt. Invasion og dermed følgende Afbrydelse af Forbindelsen mellem Landsdelene - faaet tilstillet særlige Rationeringskort.

A L L E V E G N E F R A

ÆNDRINGERNE I SOVJETS GRUNDLOV: De nye Rettigheder,som Republikerne i Sovjetunionen faar,medfører,at Sovjetforfatningen maa ændres maa visse Punkter.Hidtil har Grundloven bestemt,at visse Organer var fælles for hele Unionen,mens andre Dele af Statsforvaltningen varetoges af Unionsrepublikerne selv.Folkekommisariatet for Forsvaret og Forsvarsindustrien,for Udenrigsanliggender,Udenrigshandel,Sværindustri m.fl. har saaledes været fælles for hele Unionen.Derimod har Republikerne selv haft Kommissariater for Levnedsmiddelindustrien,Letindustrien,Indenrigshandel,Finansvæsen osv..

Forandringerne medfører,at Folkekommissariatet for Forsvaret og for Udenrigsanliggender forlægges til hver enkelt Unionsrepublik.I Stedet for at f.Eks. Sovjetukraines Udenrigspolitik varetoges af Unionskommissæren i Moskva,vil den fremtidig blive varetaget af en ukrainsk Folkekommissær for Udenrigsanliggender.

Man har søgt at opstille det britiske Imperium som Forbillede for de foreslaaede Ændringer i Sovjetunionen.Forholdet mellem Kanada,Australien og de øvrige Dominions skulde saaledes svare til det nye Forhold mellem Sovjetunionen og de enkelte Republiker.Dette er ikke rigtigt,eftersom det grundlæggende Forhold i det britiske Imperium er Forholdet mellem Storbritanien og Indien.Indien er i sig selv en Verdensmagt,det er ogsaa mange Gange større og rigere end Storbritanien og alle Dominions tilsammen - men Indiens Forhold til Storbritanien karakteriseres af,at Indien er fuld-

kommen retsløs.

Der eksisterer overhovedet ingen anden Sammenslutning af Nationer,som kan sammenlignes med Sovjetunionen hvad angaar demokratisk Frihed for Folkene.Der eksisterer ikke noget "Forbillede" for Sovjetunionen.Dens "Forbillede" er ganske simpelt de socialistiske Principper om Folkenes Selvbestemmelsesret.Naar dette Princip kan omsættes i Praksis ud over de tidligere vide Grænser,skyldes det,at de forskellige Nationaliteter i Sovjetunionen under Krigen har givet Bevis for deres ubrydelige Solidaritet med hverandre og med hele Unionen.Det er et nyt Bevis paa den stalinske Tese, at Folkenes frie Selvbestemmelsesret ikke fører dem fra hinanden,men tværtimod nærmer dem til hverandre.

DEMOKRATIET I ITALIEN: De 5 demokratiske Partiers Konference har omsider fundet Sted.Dens Afholdelse var forbundet med større Vanskeligheder,idet de allierede Myndigheder stadig udsatte den - paa Grund af "den militære Situation".Konferencen afholdtes i Bari,og der sendtes Telegrammer til de Gaulle ("Solidaritet mellem de latinske Brødrefolk"), til Chang Kaj-Sjek ("Italien ønsker en Regering,som er fri for Fascisme") og til Stalin (med Beklagelse af,at der engang sendtes italienske Tropper til Østfronten).Endvidere opridsede Konferencen det demokratiske Italiens Ønsker.Disse er:Kong Viktor Emanuel skal øjeblikkelig gaa af.Der skal dannes en national Regering.Der skal indkaldes en konstituerende Nationalforsamling,saasnart Krigen i Italien er forbi.

Disse Krav stemmer godt overens med Beslutningen paa Moskvakonferencen: "Der skal gives det italienske Folk enhver Mulighed for at oprette en Regering og andre Institutioner paa demokratisk Grundvold."

De stemmer ogsaa ganske overens med en Udtalelse af Roosevelt paa en Pressekonference den 1/2,at Italien og ikke USA skal afgøre,om Kongen skal gaa af,og at det italienske Folk selv skal træffe denne Afgørelse.

De vedtagne Beslutninger er samtidig en alvorlig Kritik af de Alliieredes Fremgangsmaade i Italien.I fem Maaneder har Dele af Landet været besat,uden at der er genindført Demokrati.I Stedet har de allierede Myndigheder samarbejdet med fascistiske Ledere,som ærligt har fortjent Folkets Had,men som har fundet det belejligt nu at gaa over til de Allierede.Holdningen overfor det italienske Folk har været lidet imødekommende,mens de reaktionære er blevet mødt med betydelig større Forstaaelse.Efter Oprettelsen af den allierede Italienskommission synes der at være visse Tegn til en Ændring i dette Forhold,men endnu to Maaneder efter Moskvakonferencen er Demokratiet stadig ikke oprettet i det befriede Italien - og dermed staar de Allierede ogsaa uden Støtte fra Folket,som de ellers vilde kunne faa.

Endnu paa Bari-Konferencen saas et Eksempel paa den ulige Behandling af Reaktionære og Demokrater.Kongens Venner havde som Svar paa den demokratiske Konference i Hast sammenkaldt en Konference i Taranto,som fejredes med almindelig Flagning i hele Byen.Ved Bari-Konferencen var den Slags Demonstrationer forbudt,og Konferencen stod under militær Bevogtning.

Millioner af Italienere er parat til at gøre en Indsats for Demokratiets Sejr over Fascismen.Det drejer sig helt enkelt om at give dem Lov til at gøre denne Indsats!

DET INTERNATIONALE ARBEJDSBUREAU skal den 2o. April samles til en Konference i Philadelphia.Fra engelsk og amerikansk Side har man gjort sig Umage for at gøre Dumheden fra 194o god igen,da Sovjetunionen under den finske Vinterkrig blev udelukket af Arbejdsbureauets Moderorganisation,Folkeforbundet,Men samtidig har man spændt Ben for sine egne Anstrengelser ved at indbyde Repræsentanter for

Finlands Regering,den finske Arbejdsgiverorganisation og Finlands Fagforbund.Resultatet blev,hvad man paa Forhaand kunde vente:Sovjetunionen meddelte meget bestemt,at den selvfølgelig ikke indfinder sig til en Konference,hvortil Hitlers Forbundsfæller er indbudt.

Den engelske Udenrigsminister Eden har da ogsaa i det engelske Underhus den 3/2 meddelt,at det "vil blive svært for os,om ikke umuligt,at være til Stede ved en Konference,i hvilken et Land deltager,som er i Krig med os." Stillet heroverfor har den finske Regering foreløbigt meddelt,at den næppe vil faa Tid til at lade sig repræsentere....

Det store Flertal af Finlands Arbejdere vil sikkert gerne slutte op om Friheden,Freden og Demokratiet,men de har desværre i lang Tid været berøvet enhver Mulighed derfor.De blev ikke spurgt,da Regeringen tillod tyske Tropper at husere i Finland og forberede Angrebskrigen mod Sovjetunionen.De blev udkommanderet til at kæmpe ved Hitlersoldaternes Side i Erobringskrigen mod det socialistiske Fjernkarelen.De er grundigt trætte af denne Krig,men Ledelsen af det finske Socialdemokrati og af den finske Fagbevægelse har sat hele sin Eksistens ind paa Krigsalliancen med Hitler og Himmler.

Vi tror,at Flertallet af den finske Fagbevægelse og det finske Folk er demokratisk.Vi haaber,at de en Dag vil bekræfte denne Formodning ved at jage Tyskerne bort og samtidig fjerne de Finner,som er ansvarlige for Alliancen med Hitler,saavel i Regeringen som i Fagbevægelsen og Socialdemokratiets Ledelse.

S P A N I E N : Allied Labour News meddeler fra New York,at der for nogen Tid siden fandt en hemmelig Konference Sted i Madrid med Repræsentanter for Socialdemokrater,Kommunister,Republikanere,Katalanere og Baskere.Der dannedes en Junta (Forbund) for national Enhed.Forbundet stiller som sin Opgave at redde Spanien fra Kaos,Elendighed og Død.Hovedpunkterne i dets Program er følgende: Afbrydelse af Forbindelsen med Aksen,Fjernelse af alle Falangister (Fascister) fra Statsapparatet og Militærmagten,Amnesti for alle politiske Fanger,Pressefrihed,Tankefrihed,Brød og Arbejde til alle,Forberedelse til Indkaldelse af en Nationalforsamling, som skal skabe en demokratisk Forfatning for Spanien.Forbundet erklærer videre,at det Øjeblik nærmer sig,da Spanierne vil styrte Francos fascistiske Diktatur,og det erklærer sig beredt til at samarbejde med alle Elementer i og udenfor Spanien,som er Modstandere af Franco.

P O L E N : Den illegale polske Radiosender Kosziusko har meddelt,at der i December 1943 dannedes et Nationalraad i Polen,valgt efter demokratiske Principper.Alle indflydelsesrige Partier og Grupper,som kæmper aktivt mod Tyskerne,er repræsenteret i Raadet,der har rettet et Opraab til det polske Folk,hvori manes til fortsat og forstærket Kamp mod Tyskerne,til intimt Samarbejde med de allierede Armeer,og hvori man udtaler sig for hjerteligt Venskab med Naboen,Sovjetunionen,saavel som med England og USA og viser Vejen til Skabelsen af et frit,uafhængigt og stærkt demokratisk Polen.Folkegarden,Bondebataljonerne og alle andre bevæbnede Folkeorganisationer er sluttet op om Raadet i Kampen mod Tyskerne.Dette Nationalraad er i Modsætning til den polske Londonregering Polakker,som staar i daglig,direkte Kamp mod Tyskerne i selve Polen.Det svenske Socialdemokratis Hovedorgan "Morgontidningen" skriver den 11/1 bl.a.: "Ikke alene strategiske Grunde taler for en Grænseregulering,men ogsaa den ubestridelige Kendsgerning,at Østgaliziens Bondebefolkning bestaar af Ukrainere,mod hvilke de polske Godsejere har ført et haardt Regimente,og at det nordøstlige Polen er befolket med kun meget let poloniserede Hviderussere og Litauere."

C H I L E : Det radikale Parti - Landets største - har paa sin Partikongres vedtaget et Forslag om,at Chile skal tilslutte sig Atlanterhavsdeklarationen,samt en Resolution,hvori Regeringen opfordres til at oprette diplomatisk Forbindelse med Sovjetunionen og støtte de spanske Republikanere.

==========

GIV BLADET VIDERE NAAR DU HAR LÆST DET - MEN VÆR FORSIGTIG !

==========

NORDAHL GRIEG ER DØD

Nordahl Grieg, den unge, blonde Viking, Norges største Digter, er dræbt i Luftkamp over Berlin. Hans Død var hans Liv værdigt, men han havde endnu saa meget at skænke os.

Mange har allerede skrevet om Digteren og Patrioten, Nordahl Grieg. Vi vil tilføje nogle Linjer om k o m m u n i s t e n N o r d a h l G r i e g. Det var en af vore, der mødte Døden, da den amerikanske Bombemaskine blev skudt i Brand af Nazisterne.

Nordahl Grieg tilhørte en af Norges mest ansete borgerlig Familier, men hans sociale Retfærdighedssans, hans Erfaringer fra de vanskeligste Aar i Sovjetunionen, fra Krigen i Kina og i Spanien og hans klare Intelligens gjorde ham til Kommunist.

Af hans største dramatiske Arbejder "Vor Ære og vor Magt" og "Nederlaget" behandler det første Søfolkenes Kamp paa Havet og Redernes kyniske Profitbegær under forrige Verdenskrig og det andet Proletariatets første Forsøg paa at erobre Magten, Pariserkommunen. I "Ung maa Verden endnu være" har han i en Romansyntese forsøgt at sammensmelte den socialistisk Opbygning i Sovjet under de vanskeligste og afgørende Aar,Moskvaprocesserne som et Spejlbillede af Kampen mod Kontrarevolutionen og dem, som mistede Troen paa Socialismen, Frihedskrigen i Spanien og nogle Glimt fra 193o'ernes Norge, alt i een eneste Bog. Hans Krigslyrik er flammende Frihedsdigte, hentet direkte ud af Krigens Smelteovn. Saadan Lyrik var aldrig før kendt i Norden.

Hvorsomhelst Kampen stod mod Barbari og Undertrykkelse var Nordahl Grieg med. Han søgte Kampen og Faren som Medkæmper og Digter, som norsk Patriot og international Kommunist. Det var ikke første Gang, han fløj med Bombelast over Hitlers Berlin, men en Nat i December fløj han for sidste Gang. Hans Død var lige saa dramatisk som hans Liv og Digtning. Bombemaskinen og dens Passagerer fortæredes af den brændende Maskines Flammer, men Nordahl Griegs Ildsjæl vil bestandig lyse i Norden!

* * *

KRIGEN

Tyskerne gør sig fortvivlede Anstrengelser for at skjule Katastrofen ved Kanjef, hvor deres 11. og 42. Armekorps blev omringet og tilintetgjort. Her er nogle faa Kendsgerninger, hentet fra Sovjetunionens Informationsbureaus Meddelelse: De tyske Styrker talte mellem 70 og 80,000 Mand. Den 9. Februar fik de tilstillet et Ultimatum om Kapitulation, men en Dagsbefaling fra Hitler lovede dem Redning og de afslog derfor Ultimatumet. Den 17. Februar havde den Røde Hær fuldendt Tilintetgørelsen. Mere end 52,000 døde laa tilbage paa Slagmarkerne. Foreløbig er optalt 18,200 tyske Soldater og Officerer, som har overgivet sig. Et kæmpemæssigt Bytte af al Slags Krigsmateriel er fal-

i den Røde Hærs Hænder. Dette er, hvad Tyskerne forstaar ved Planmæssig Tilbagetrækning, Frontforkortning o.s.v. Efter at ogsaa Krivoj Rog, som har holdt Stand i næsten 6 Maaneder, er faldet, synes det som om samtlige Tyskernes Stillinger i Dnjepr-buen maa opgives. Samtidig meldes der om fornyet Aktivitet paa General Vatutins Front i Polen med Retning mod Syd, hvilket kunde tyde paa, at samtlige tyske Styrker i Sydrusland vil blive tvunget til at trække sig tilbage, men kun kan slippe bort gennem Rumænien.

Paa Leningrad-Fronten er nu hele Omraadet Øst for Narva og Peipus Søen renset for Tyskere. Hitler har her mistet ialt 90,000 døde og 7200 tilfangetagne. Sovjettropperne nærmer sig under svære Kampe Pskof, "Nøglen til de baltiske Stater".

Den Røde Hær fejrede den 23. Februar sin Aarsdag under en sejrrig Offensiv, som nu uden Afbrydelse har varet mere end et Aar. Alene under Vinteroffensiven er mere end 200,000 Kvadratkilometer Sovjetomraade blevet renset for Nazister og talrige Byer og Landsbyer befriet.

Udviklingen paa Krigsskuepladsen i I t a l i e n giver stadig Anledning til Undren saavel i England som i alle undertrykte Lande. Ved Nettuno-Brohovedet har de engelsk-amerikanske Styrker endnu ikke formaaet at gøre fremskridt, men har haft Hænderne fulde med at holde Stillingen, fra Cassino-Afsnittet meldes om Kampe, men fra 8. Armes Afsnit paa den italienske Østkyst er intet Nyt hørt gennem længere Tid. Fra allieret Side erklæres, at det er Vejret, som lægger Hindringer i Vejen for større Operationer.

I Joguslavien er det ikke i den seneste Tid kommet til større Kamphandlinger. Slovenske Partisaner har ødelagt Kviksølvgruberne i Idria paa den anden Side af den italienske Grænse.

LAND OG FOLK

Nr. 40 UDGIVET AF DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 16. Marts 1944

Tjenestemændene sejrede -

NU MAA LØNKENDELSEN REVIDERES

Den 9. Marts 1944 vil blive staaende som en Mærkedag for danske Tjenestemænd. Den Dag blev deres Indsats for højere Løn honoreret med store Indrømmelser. Vel fik de ikke, hvad de kan tilkomme, eller hvad de havde krævet, men alligevel betydeligt mere, end de har opnaaet noget af de foregaaende Krigsaar. Tre og en halv Portion Reguleringstillæg og Udvidelse af Ferieordningen plus den allerede ydede Erstatning for mistede »skæve« Helligdage, det vil sige, at ikke alene er Tjenestemandtlovens ordinære Bestemmelser paany sat i Kraft, men der er tillige opnaaet Forbedringer.

Det er beskæmmende for de demokratiske Partier, at de ikke forlængst gennem Regering og Rigsdag har tilstaaet Tjenestemændene disse Indrømmelser. Ingen kunde være i Tvivl om Tjenestemændenes daarlige Stilling. Enhver ved, at Tjenestemandsloven stadig er præget af Mygdalnedskæringen i 1927, og at Tjenestemandsloven ikke giver fuld Dækning for Prisstigninger, idet Flertallet af Tjenestemænd kun faar et Tillæg paa 96 Kr. for en Udgiftsstigning paa 104 Kr., og mange endda mindre. Naar Pristallets Forfalskning tages i Betragtning, og naar man samtidig ved, at selv dette falske Pristal hjemler 20 Portioners Tillæg, saa maa og skal det være galt.

Tjenestemandsorganisationernes øverste Ledere staar i et lige saa daarligt Skær som de politiske Partier. Under Krigen er de Gang paa Gang mødt op hos Finansministeren og har givet deres Tilslutning til Snyderierne. I Hemmelighed har de udarbejdet deres Krav, og under li e saa stor Hemmelighedsfuldhed har de forhandlet sig til Rette med Regeringen.

Hverken de demokratiske Partier eller Tjenestemandslederne kan derfor til age sig Æren af det forholdsvis gode Resultat. Æren tilkommer alene Tjenestemændene selv. Da alle Sunde syntes lukkede, præciserede Tjenestemændene selv deres Krav og gjorde det paa en saadan Maade, at ingen kunde være i Tvivl om, hvad der krævedes, og ingen var i Stand til at afvise Kravene. Derfor har de menige Tjenestemænd kun sig selv at takke for det Resultat, der er opnaaet.

Tjenestemændenes Overenskomstkampagne samt dens Afslutning har ikke alene vist, at det er uuligt at opnaa bedre Resultater, end Finansminister og Regering finder for godt, men har tillige understreget, hvi ken umaadelig Betydning Medlemsmassernes Aktivitet har i Løn- og politiske Spørgsmaal.

ARBEJDERNE MAA FØLGE TJENESTEMÆNDENES EKSEMPEL

Tjenestemændenes Optræden er et lærerigt Eksempel for Arbejderne. Der er for øvrigt ingen Tvivl om, at Tjenestemandsmøderne havde deres store Indflydelse baade paa Formandskabets langvarige Overvejelser og paa den endelige Kendelse. Naar Kendelsen alligevel ikke blev bedre end den blev, saa maa dette ses i Forbindelse med den Passivitet, Arbejderne lagde for Dagen med Hensyn til Overenskomstspørgsmaalet.

Mange Fagforeninger har vel behandlet Situationen og fremsendt Krav. Men det var ikke i tilstrækkeligt Omfang, og det var i for høj Grad indadvendt. Hovedansvaret herfor bærer Ejler Jensen og hans Meningsfæller, der Gang paa Gang har anbefalet Arbejderne at holde Kæft og overlade til D. s. F.'s Forretningsudvalg at sige, hvad der skulde siges.

Denne Taktik gav ikke tilfredsstillende Resultater. Ejler Jensen og hans Meningsfæller har kapslet sig selv inde, de lader sig ikke paavirke af Arbejderne og stiller derfor de latterlig lave Krav, der kun honoreres med en Femøre.

Arbejderne har indset det haabløse i denne Optræden. Derfor faar Arbejdspladser og Fagforeninger nu Mæle og fremsætter Krav om fuld Dækning for Prisstigningerne. Denne Bevægelse var i Gang før 9. Marts og tog kraftigt til i Dagene derefter.

Ejler Jensen maa forstaa, at det nu er Alvor, og at han maa sætte alt ind for at faa

den elendige Kendelse af 20. Februar ændret. Det kan nemlig lade sig gøre. Det er sket før. I 1940 blev Rigsdagen tvunget til tre Maaneder efter at have skaaret Dyrtidstillægget ned og sat »Fristelsreguleringen« ud af Kraft at give det saakaldte Brødtillæg.

Noget i samme Retning ønsker Arbejderne i Dag. Uretfærdigheden fra Februar maa snarest bringes ud af Verden. Det kan ske, dersom Arbejderklassen i By og paa Land som een Mand rejser sine Krav.

Alle maa være med. Ogsaa D. s. F.s Forretningsudvalg. Bedst vilde de være, om Forretningsudvalget trædte i Aktivitet med det samme og ikke venter, til Delegationerne fra Arbejdspladserne oversvømmer Kontorerne i Rosenørns Alle!

* * *

FRA ARBEJDSPLADS OG FAGFORENING LYDER PROTESTERNE

Som allerede berørt ovenfor, har Arbejderne indset det haabløse i den Optræden, Ejler Jensen og hans Meningsfæller hidtil har lagt for Dagen, naar det gjaldt Varetagelsen af Arbejdernes økonomiske Interesser. Stærkere og stærkere lyder Kravene fra Arbejdspladser og Fagforeninger om Ændring af den elendige Februar-Kendelse, saaledes at der ydes fuld Dækning for Prisstigningerne.

Det er ganske lærerigt at se, hvorledes de Partier og Blade, der ellers er ved at revne af fede Ord om nationalt Sammenhold, tér sig i denne Situation. Med al ønskelig Tydelighed tilkendegiver de, at det nationale Sammenhold ikke skal gælde, naar det drejer sig om Arbejdernes Lønninger. Tjenestemændenes Protestmøder blev omtalt i stort Udstyr med Billeder og fede Overskrifter — men Arbejdernes Protestmøder forsøger man a tie ihjel. Ritzaus Bureau nægter simpelthen at udsende de mange Protestresolutioner (for Skams Skyld gør de engang imellem en Undtagelse), de store Hovedstadsblade nægter at optage Resolutionerne, naar de tilsendes dem direkte. »Politiken«, som ellers saa flittigt forsøger at bore sig ind i Arbejdehjemmene, kan ikke drive det til mere end en ubetydelig Notits om, at der her og der protesteres, skønt Redaktionen paa sit Bord — eller vel rettere i sin Papirkurv — har liggende adskillige Udtalelser fra store Arbejdermøder. Kun Socialdemokraten har bragt de Resolutioner, der hidtil er vedtaget, men heller ikke dette Blad har ofret Arbejdernes Aktion nær den samme Omtale og Spalteplads, som det ofrede paa Tjenestemændene.

Alle krampagtige Bestræbelser for at dæmme op for Proteststormen vil dog vise sig frugtesløse. Vil Dagbladene ikke bringe Meddelelser om Aktionens Forløb, saa vil det ske paa anden Vis. Fra Arbejdsplads ti. Arbejdsplads, fra By til By, fra Landsdel til Landsdel skal Oplysning spredes om det stadig voksende Omfang, som Protestaktionen mod Lønkendelsen faar.

Vi bringer nedenstaaende en Oversigt over de Arbejdspladser og Fagforeninger, der ifølge Meddelelse i Socialdemokraten indtil den 14. Marts har vedtaget Resolutioner mod Lønkendelsen:

B. & W., Refshaleøen, (2400 Arbejdere), B. & W., Christianshavn, Burwain, B. & W., Teglholmen, Nordisk Kabel og Traad, Industri Syndikatet, Nordhavnsværftet, Titan, Atlas, Glud og Marstrand, Rentemestervej, Nordverk 3 (G. M.), Hirschsprungs Cigarfabrikker, Carlsberg Bryggerierne (2000 Arbejdere), Houlberg, Fællesklubben, N. E. S., Rich. Møller, Raadmandsgade, Papirarbejderne, Silkeborg, Arbejdere paa Kommunehospitalet, Snedkernes og Stolemagernes Fagforening, Tekstilarbejdernes Fagforening, Papirindustriarbejderne. Nørrebro Afdeling. Endvidere har Fællesorganisationerne i Køge, Randers og Aarhus protesteret. Det er muligt, ja sandsynligt, at Listen over protesterende Arbejdspladser og Fagforeninger er endnu større. Kommunikationsforholdene er jo ikke ideelle for Tiden. Men Meddelelse vil naa frem, og den vil omgaaende blive formidlet videre, saaledes at ingen kan være i Tvivl om Alvoren i Arbejdernes Krav:

FULD DÆKNING FOR PRISSTIGNINGERNE!

* * *

HITLERS VEJ MOD AFGRUNDEN —

Paa den saakaldte tyske »Heltemindedag« Marts 1942 udtalte Hitler, at Tyskland i Løbet af den kommende Sommer vilde tilintet-

gøre de russiske Hære. Paa Mindedagen i 1943 beklagede han sig til Forsynet over »den ufortjente Krise«, den tyske Hær havde befundet sig i under den forløbne Vinter, men erklærede, at Faren nu var overstaaet, og at man styrede mod Sejren. Paa Mindedagen i Aar var Hitler sat fra Bestillingen og erstattet af Storadmiral Dønitz!

Det er ikke kun den tyske militære Ledelse, der er ved at være ked af Hitler. Ogsaa de europæiske Vasalstater begynder aabenlyst at søge sig fri af Makkerskabet. Det finske Folk har længe været træt af Krigen. For at undgaa, at Folket begyndte at handle paa egen Haand, dirigerede Hitler Paasikivi til Stockholm for at høre, paa hvilke Betingelser Finland kunde faa Vaabenstilstand. Hensigten var ligetil. Det finske Folk skulde ikke kende Betingelserne, men blot informeres om, at de var saa frygtelig haarde, at det vilde være selvmorderisk at antage dem, og dermed haabede Hitler og hans finske Lakajer at kunne holde det finske Folk i Ro endnu et Stykke Tid. Sovjetunionen slog imidlertid dette Spil over Ende ved ganske simpelt at offentliggøre Vaabenstilstandsbetingelserne, saaledes at saavel det finske Folk som hele Verden kunde lære dem at kende. Det blev herigennem slaaet fast for alle, som endnu maatte tvivle, at Sovjetunionen fuldtud staar paa Atlantdeklarationens Grund, og det bekræftedes endnu en Gang i Handling, at Sovjetunionen ikke ønsker at undertvinge andre Folk, men helt og fuldt bekender sig til Folkenes Selvbestemmelsesret. Dette er værd at mærke sig for alle dem, der herhjemme har ladet sig bringe i Tvivl af den nazistiske Agitation!

Endnu da disse Linjer skrives, har Finland ikke officielt taget sin Beslutning. Det finske Folks Stilling er klar. Det ønsker Fred. Men Mannerheim-Folkene synes besluttet paa at ville lade deres Land slæbe i Afgrunden sammen med den nazistiske Dødskærre.

Mens Finnerne saaledes aabenbart anser deres Frontafsnit for saa sekundært, at de kan tillade sig at trække Sagerne i Langdrag, har Rumænien indset, at Faren for, at Landet vil faa hele den Røde Hærs Kampkraft at føle, er overhængende, og den tidligere Udenrigsminister er derfor i Begyndelsen af Marts skikket først til Ankara og derfra til Cairo fo hos Repræsentanter for Sovjetunionen, England og USA at erfare, paa hvilke Betingelser Rumænien kan klare sig ud af Krigen.

Ogsaa Bulgarien har forespurgt de Allierede om Betingelserne for at blive slettet af Listen over Hitlers Vasalstater.

Aarsagen til dette pludselige Hastværk blandt Hitlers tidligere Forbundsfæller er ligetil. Det skyldes den Røde Hærs eksempelløse Sejre paa hele den lange Østfront. Prakt sk talt uafbrudt siden November 1942 har den Røde Hær været i Offensiven og er gaaet fra Sejr til Sejr. Den tyske Hær er jaget Tusinder af Kilometer mod Vest, siden Hitler i September 1942 brovtende erklærede at ville erobre Stalingrad. De tyske Tab har været katastrofale. I de første 2 Aars Krig paa Østfronten mistede Tyskland og dets Vasaller 6.400,000 Mand i dræbte og Fanger. I Sommersiaget i Fjor mistede det omtrent en Million yderligere. Fra Vinterslaget iaar foreligger endnu ingen fuldstændige Tal, men Tabene er næppe mindre end sidste Sommer. Hitler gør alt, hvad han kan for at forstærke Hæren. Sovjetpressen bragte fornylig en Udtalelse af to tyske Fanger, som fortalte, at de var taget til Fange af Englænderne i Afrika, udvekslet via Røde Kors, sendt til Tyskland og derfra til Østfronten. Hitlers Regering er en Samling Gangstere, som ikke viger tilbage for noget folkeretsstridigt eller konventionskrænkende Kneb, men det vil ikke hjælpe dem.

Den nuværende Offensiv paa Sydfronten er en af de kraftigste i hele Krigen. Paa flere Afsnit trækker Tyskerne sig saa hurtigt tilbage, at det har Karakter af panikagtig Flugt. Alt lader de i Stikken, ikke blot det tunge Materiel, men selv Geværer og Gasmasker. Den Røde Hær rykker frem med næsten utrolig Fart — 30—40 km om Dagen er ikke usædvanligt. Det er derfor haabløst at nævne Navne. De vil være forældede, naar Bladet kommer Læseren i Hænde. Kun saa meget kan siges: Den tyske Hærs Dage i Ukraine er talte.

I denne Situation har Goebbels paany holdt en Tale om Krigssituationen. Han sagde heri, at der først rigtig var noget ved det, naar det var lige ved at gaa galt, saa man tør formode, at han og Hitler er i deres Es for Tiden. Endvidere sammenlignede Goebbels Tysklan i med »Stormagterne« Athen, Sparta, Rom og Preussen — og hertil kan vi for en Gang Skyld være enige med ham: Ligesom de nævnte Stormagter vil ogsaa Hitlertyskland gaa under — og Tidspunktet for dets Undergang er ikke længere fjernt!

Reaktionære Afledningsmanøvrer

Mens alle Verdens fremadstræbende Kræfter søger at finde det Felt, hvor de mest virkningsfuldt kan yde deres Indsats for at tilføje Nazismen dens endelige Nederlag og hidføre Krigens Afslutning, er der — ogsaa herhjemme — Kredse, som er optaget af helt andre Ting. Tilsyneladende uskyldige, men i Vi keligheden dødsens alvorlige for Nationen og Folket. Vi tænker her paa de ledende Kræfter i Foreningerne »Det Frie Nord« og »Norden«.

Disse Foren nger udfolder en af Tyskerne ganske uhæmmet Virksomhed, g der er næppe Tvivl om, at Medlemmernes overvejende Flertal følger dem af velmenende Aarsager. Alene fordi Foreningernes Afle ningsvirksomhed er i Tyskernes Interess , var en Omtale af deres Virksomhed paa sin Plads. Nu har yderligere Bladdiskussionen mellem General With og Bankdirektør Bramsnæs angaaende Foreningernes Sammenslutning vist Bevægelsernes sande Karakter.

General With udtaler, at han intet har imod en Sammenslutning nu, da »Norden« ogsaa arbejder for nordisk Samarbejde paa Forsvarets Omraade. Bramsnæs derimod er ikke meget stemt for Sammenslutning, da det er den reaktionære Skibsreder A. P. Møller, som finansierer »Det Frie Nord«.

I denne Diskussion er det offentligt sagt, hvad man længe har vidst, at det er de mest folkefjendske og reaktionære Kræfter, der staar bag »Det Frie Nord«, og man forstaar saa godt, at Hr. Bramsnæs ikke aabent tør gaa i Samarbejde med disse Kredse. Det vilde nemlig betyde, at alle folkelige Foreningers kollektive Tilslutning til Foreningen »Norden« straks vilde ophøre.

Det er forøvrigt mærkeligt, at demokratiske og faglige Organisationer tilslutter sig denne Forening, som ikke har taget den mest naturlige og nærliggende Opgave op, nemlig Kampen mod Nazismen — men som ikke desto mindre proklamerer fælles nordisk Forsvar, ikke i den kæmpende Antifascismes, men i de imperialistiske Hvidfinners Aand. I det hele taget har denne Nationalbankdirektør, Foreningens Formand, Gang paa Gang vist sin folkefjendtlige Indstilling. I April 1940 manede han den magiske »onde Cirkel« frem for at faa Lønningerne skaaret ned. I Efteraaret 1943 var han meget aktiv for at faa dannet en ny Regering eller et Administrationsraad. Og nu, hvor det gælder at faa Krigen bragt til Afslutning, virker han for at passivisere Folket ved at tale om nordisk Forsvar.

Dette sidste er en lige saa folkefjendsk Gerning som Talen om den »onde Cirkel« og Arbejdet for »Regeringsudnævnelse«. Det er ikke i Folkets og Fremskridtets Interesse, men for Folkefjenderne, Reaktionen og Nazismen, han virker.

Me en Kreds af Mænd fra A. P. Møller til Bramsnæs paa Kommandobroen er det ikke Samarbejde, Sikkerhed, Fred og Fremskridt for Nordens Folk, men Splid, Tvedragt og Usikkerhed, disse Foreningers Virksomheder — samlet eller enkeltvis — tilsigter.

* * *

NAZISTERNES NYESTE FALSKNERI

Det var klart, at Nazityskernes falske Flyveblad, som var betitlet »Land og Folk« og foregaves at være udsendt af Danmarks kommunistiske Parti, ikke vilde forblive det eneste Forsøg paa at vildlede det danske Folk. Nu har de igen været ude med et Stykke Papir med Navnet »Land og Folk«. Det er lavet mere durkdrevent end det første. Det indskrænker sig nemlig ikke til at skrive om blodige Opgør og Sovjet-Danmark, men bringer ogsaa Artikler, som er hentet fra det sidst udkomne rigtige Nummer af »Land og Folk«, nemlig Artiklerne »Ska tesnydernes Navne« og »Strejke i Nordjylland«. Dette er dog ikke Toppunktet af Frækhed. Det naas i en lille Notits, hvori man angriber Nazisterne for at have udgivet et falsk Nummer af »Land og Folk« og forsikrer, at »dette Nummer er ægte«.

Hensigten er tydelig: For at bringe Forvirring og Uenighed i Modstandsfronten tilslører de deres Provokationer med Artikler fra »Land og Folk«. Herved bliver det vanskeligere at skelne mellem falsk og ægte. For at forebygge Misforstaaelser gør vi opmærksom paa, at kun de Udgaver af »Land og Folk«, hvis Indhold stemmer overens med Indholdet i de af det kommunistiske Parti i Masseoplag udsendte Brochurer »Vi kæmper for et sandt Demokrati —« og »Fagbevægelsens Vej«, er Udtryk for Kommunisternes Politik, og alle andre Blade kan derfor uden Hensyn til Navnlighed blankt afvises som Falsknerier.

* * *

UDENRIGSMINISTERIET GAAR STADIG TYSKERNES ÆRINDE

Det har siden 29. August knebet stærkt for nogle af Departementcheferne med at finde Grænsen for Samarbejdet med Tyskerne. Værst synes det at være i Udenrigsministeriet. Her har Direktør Svenningsen været overmaade behjælpelig i enhver Henseende. Han var blandt de ivrigste for at faa Kongen til at udnævne en ny Regering, og hans Tjenstvillighed synes ikke at kende Grænser.

Hans sidste »Bedrift« er en Meddelelse til den legale Presse, som fandtes offentliggjort Søndag den 15. Marts, og hvori det bekendtgjordes, at det fra og med den 15. Marts ikke var tilladt at fremvise Film fra Lande, der er i Krig med Tyskland.

Det er ubegribeligt, at Embedsmændene i Udenrigsministeriet vil svine deres Hænder til ved at tage Medansvaret for hvert nyt af Tyskernes Overgreb. Ser de da ikke, hvor det bærer hen, og kender de ikke det danske Folks Indstilling? Det danske Folk kræver, at der nedlægges skarp og vedholdende Protest mod ethvert tysk Indgreb i vore Forhold. I mange Tilfælde vil Protesten medføre, at de tyske Planer opgives, men selv om det ikke sker, saa bør der alligevel protesteres. Saa er der rene Linjer, saa staar Tyskerne alene med Ansvaret og Vanskelighederne.

Som det nu gaar, gør danske Embedsmænd sig medansvarlige. Regnskabet herfor skal nok til sin Tid blive gjort op — og det danske Folk vil som hidtil fortsætte sin Boykot af tyske Film — ganske uanset Hr. Svenningsens Bestræbelser.

* * *

DEN TYSKE UDPLYNDRING

I 1943 beløb alene Automobilreparationerne for Værnemagten sig til 33,8 Millioner Kr. som det danske Folk maa betale via Clearingkontoen. Reparationerne var fordelt paa ca. 200 Firmaer. Vi anfører nedenstaaende de 10 største Værnemagere i denne Branche med Angivelse af deres Omsætning med Værnemagten i 1943:

Dansk Automobilbyggeri, Silkeborg	1.470,000
Hans Lystrup, København	1.390,000
A/S W. Hoiberg & Co., København	1.033,000
Aarhus Motor Co., A/S	976,000
Super Service A/S, København	902,000
Motor-Centralen, Aalborg	744,000
Danadko A/S, København	680,000
Bruhns Eftf. A/S, København	651,000
A/S Fehr & Co., Odense	589,000
Voigt & Rasmussen, Sønderborg	507,000

Og her følger saa en lille Oversigt over, hvad de tyske Tropper i Danmark fortærer af rationerede Varer. Til Brug i Jannar Kvartal har Værnemagten rekvireret:

28,500	Stk. Rugbrødskort	á 23	Mærker á 1 kg	
30,000	- Rugsigtekort	á 3	—	á 500 g
125	- —	á 12	—	á 500 p
30,500	- Franskbrødsk.	á 20	—	á 300 g
28,500	- Smørkort	á 16	—	á 250 g
25,000	- Sukkerkort	á 9	—	á 500 g
214,500	Rejsekort med Brød og Smør			
100,000	Kødkort á 16 Mærker á 125 g			

Ovenstaaende Tal giver et lille Indblik i, hvor Landets Penge og Landets Varer gaar hen!

* * *

RADIO-KOMMENTATORERNE

excellerer i Frækhed. De tror at kunne gøre det i Sikkerhed, fordi de er anonyme. Frækkest er de som Regel overfor Kommunisterne. Som nu forleden, hvor en af disse modige Herrer stod og forklarede, at han fremtidig gerne vilde indskrænke sig til at kommentere de Artikler, som havde staaet i det rigtige LAND OG FOLK — hvis blot det kommunistiske Parti vilde meddele ham, hvilket der var det rigtige. Som om han ikke vidste Forskel paa falsk og ægte. Han er jo selv Medforfatter af de falske Numre — som delvis laves, for at give ham noget at tale om. Naa, det vil ikke være saa fo færdelig længe, før det danske Folk faar Lejlighed til at kommentere de Herrers Kommentarer, og vi kan love dem for, at det vil ske paa en Maade, der udelukker enhver Mulighed for at tage fejl!

* * *

GIV LAND OG FOLK VIDERE

TIL EN ARBEJDSKAMMERAT

— — MEN FORSIGTIGT!

To Læger i Nykøbing S fik i Februar Besøg af en Mand, der udgav sig for Medlem af Studenternes Efterretningstjeneste og bad om Støtte til Bladet. Begge Læger afviste ham. Han blev anholdt af dansk Politi og oplyste da, at han var ansat af Gestapo for at efterspore illegalt Arbejde. Hans Navn er Repræsentant Brixbøl Nielsen fra Øster Vedsted. Han er eftersøgt af Ribe Politi for Overtrædelse af Prislovgivningen i stor S il.

Krigsretten i Odense har den 8. Marts fældet tre Dødsdomme over unge Mænd, som siden Efteraaret har siddet arresteret for Sabotage mod Værnemagten (overklippede telefonledninger m. v.) Det drejer sig om 3 Arbejdere, som alle er født i Bogense: den 18-aarige Ove Toft Hansen, den 20-aarige Anker Jørgensen og den 24-aarige Willy Jensen. Ialtfald den sidstnævnte har været arresteret siden Augustdagene og har saaledes slet ikke overtraadt de Bestemmelser, for hvilke der foreskrives Dødsstraf. De danske Myndigheder er ikke blevet underrettet om Dødsdommene.

En tysk Soldat har i Vejrs dræbt en dansk Arbejder, Ejnar Jørgen Jørgensen, da denne var paa Vej fra sit Arbejde.

Under deres seneste Razziaer har Tyskerne ogsaa beslaglagt Bøger, som kan faas i enhver Boghandel, bl. a. af Martin Andersen Nexø, Hans Kirk og Nordahl Grieg. Da Bøgerne ikke er forbudt, kan det kun betegnes som gement Tyveri, og enhver, der maatte blive udsat herfor, bør protestere kraftigt overfor de tyske Myndigheder.

Den 26./2 indfandt 8 SS-Folk under Ledelse af Ole Bjørnbo, Dronninggaards Allé 7, Holte, sig paa Rudersdal Kro, hvor de overfaldt Gæsterne, væltede Bordene og knuste Servicet — altsammen ifølge Bandeførerens Forklaring for at hævne en SS-Mand, som efter at være vendt hjem fra Østfronten havde faaet en velfortjent Omgang Klø paa Holte Hovedgade.

Statsradiofonien efterlyser for Tiden Folk, der ønsker pr. Kortbølge at sende en Hilsen til Slægtninge i Nordamerika. Det er ganske aabenbart Tyskernes Hensigt at give Danske i Amerika Indtryk af, at i Danmark har vi det saa frit og fredeligt som nogensinde og behandles paa det bedste af Tyskerne. Følg derfor ikke Opfordringen. Støt ikke Tyskerne i deres Forsøg paa at bluffe Omverdenen.

Fanden hytter sine — endnu da!

Den 18./2 blev en danske Nazist, Seehusen, som paa Hjørnet af Godthaabsvej og Sallingvej skød en ung Mand ned, ved dansk Nævningeting idømt 4 Aars Fængsel for Forsøg paa Manddrab. Den tyske Censur forbød Offentliggørelse af Dommen, og Dagen efter Domsafsigelsen krævede Tyskerne Seehusen udleveret. Da dette blev nægtet, trængte tysk Politi ind i Fængslet og befriede ham.

Tyskerne vil nu ikke alene bestemme Bladenes Indhold, men tillige deres Udseende — hvilke Artikler der skal paa Forsiden, hvorledes de skal sættes op o. s. v. Desværre er ialtfald Berlingske Tidende og vistnok yderligere et Hovedstadsblad gaaet ind paa det tyske Forlangende. Findes der mon overhovedet ikke national Anstændighedsfølelse i de Bladudgivere?

Den 10./3 overtog Gestapo Shell-Huset i København. Der er ikke længere Plads nvk i Dagmarhus.

Den 13./3 anholdt Tyskerne Premierløjtnant Tretow Loff, Næstved, og Kaptajn Folmer Petersen, København, der egge opholdt sig som Geodæter i Slagelse. Tyskerne hævder, at de foretog Opmaalinger af militær Art.

Den berygtede norske Justitsminister, Sverre Riisnæs, har krævet at den saakaldte nationale Arbejdsindsats skal gennemføres hensyns øst, og at Nordmændenes Madrationer skal sættes i Forhold til deres Arbejdsindsats. Han erklærede, at Nasjonal Samling er et Parti, hvis Lige Norge aldrig har skuet. Og deri har han ganske Ret. Han kunde have tilføjet — og som Norge aldrig mere vil skue!

I Tyskland skal der nu gennemføres en storstilet Propaganda for at overbevise det tyske Folk om Hitlers Evner som Hærfører. Det maa ogsaa siges at haste!

En omfangsrig Slagter sprang forleden af en Sporvogn samtidig med, at en lille tysk Soldat steg af. Resultatet blev, at Tyskeren væltede omkuld. Slagteren syntes meget ulykkelig herover, hjalp Tyskeren paa Benene, børstede hans Frakke pænt af og sagde: Undskyld mange Gange, lille Beskytter, hvorpaa han forsigtigt løftede Tyskeren op paa Spor-vognen — og skyndsomst forsvandt.

GIV LAND OG FOLK VIDERE
MEN FORSIGTIGT!

LAND og FOLK

Nr. 41 Udsendt af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 31. Marts 1944

Fra DANMARKS FRIHEDSRAAD:

9. April 1944

Den 9. April 1944 afsluttes Danmarks fjerde Aar under Fremmedvældet. I intet af Besættelsens tidligere Aar har vort Land maattet lide saa meget under Nazismens Voldsmetoder, Retsbrud og Vilkaarlighed som i det nu forløbne. Men alligevel passerer vi denne 9. April under lykkeligere Vilkaar end de tidligere; thi Aaret, der gik, bragte os den befriende Afklaring i vort Forhold til Besættelsesmagten, og Aaret, der kommer, vil bringe os vor Frihed tilbage.

Folkets Vilje og Evne til aktiv Kamp mod Nazismen førte til den 29. August 1943, og da den Regering, der havde sat sig som Maal at bygge Bro mellem danske og tyske Interesser, maatte ophøre at fungere, var Vejen banet for en Udvikling, der vil blive af afgørende Betydning for vort Lands Fremtid. Indadtil førte Tyskernes Overtagelse af den fulde Magtudøvelse til en enestaaende Styrkelse og Samling af de antinazistiske Kræfter i Landet, og udadtil viste Begivenhederne Danmarks sande Ansigt. Først med den 29. August blev det aabenbart for Verden, at vort Land uden Forbehold ønsker at indtage sin Plads blandt de kæmpende Demokratier.

Vi har maattet sande, at Kampen koster Ofre. Med Henrettelser, Tugthusstraffe, Deportationer og Massearrestationer har Tyskerne søgt at komme den danske Frihedsbevægelse til Livs. Ved Jødeprogromer, Gidselfængslinger, politiske Hævnattentater og provokatoriske Hærværkshandlinger har de hjemlige og fremmede Nazister villet skræmme og splitte Befolkningen. Men Fronten har ikke vaklet noget Øjeblik, og Folket har uden Tøven eller Tvivl ydet den sin Tilslutning og Støtte. Den ensrettede nazistiske Propaganda i en censureret Dagspresse og en tyskdirigeret Radio er prellet af mod Danskernes Retsind og sunde Sans. De Personer, der har ladet sig benytte som Talerør for Besættelsesmagtens Interesser, er blevet mødt med Foragt, og Befolkningens store Flertal har anerkendt Nødvendigheden af at uskadeliggøre betalte Angivere, der under Beskyttelse af Tyskerne arbejder for at bringe ærlige Landsmænd i Gestapos Fængsler.

Danmarks Krig mod Tyskland føres Dag for Dag ubønhørligt videre. Ikke af regulære Troppestyrker i aaben Mark, men af offervillige Mænd og Kvinder, der paa egen Haand har dannet Grupper og Organisationer. Alligevel er hver eneste Kamphandling Led i en samlet Strategi, der tilsigter og opnaar at ramme Fjenden paa følelig Vis. Uden nogen Form for militær Tvang er der skabt en Disciplin, der alene bygger paa den enkelte Gruppes, den enkelte Frihedskæmpers Dømmekraft og Retssans. Derfor er de nazistiske Attentater ikke blevet besvaret med Hævnmord, og derfor har Sabotagen ikke haft Karakter af Demonstration, men af maalbevidste Angreb paa den tyske Krigsmagts Interesser. Den Enighed og Styrke, der hidtil har kendetegnet den danske Front, vil ogsaa præge dens Indsats i den afgørende Kamp, som alle Europas undertrykte Nationer haaber og venter staar for Døren.

Hidtil har det været Sabotagen, der var vort vægtigste Vaaben i Kampen. Men eftersom Krigsafslutningen rykker nærmere, træder andre Opgaver i Forgrunden. Allerede i Januar besluttede DANMARKS FRIHEDSRAAD indtil videre at stille Sabotagen i Bero for at samle Kræfterne om den Indsats, en Allieret Invasion fra Vest vil kræve af os. Hvis de allierede Tropper lander paa dansk Grund, maa Frihedsbevægelsen være beredt til at yde dem al mulig Støtte. Og skulde Tyskerne som Følge af Nederlag andetsteds blive tvunget til at trække sig tilbage fra vort Land, maa vi være i Stand til at forhindre dem i de Ødelæggelser af Virksomheder og Værdier, som de i Henhold til »den

brændte Jord«s Politik har forøvet under deres øvrige Rømninger.

Effektiv Hjælp til Befrierne, virkningsfuld Svækkelse af den tyske Hærs Kampkraft og Beskyttelse af dansk Ejendom er de Opgaver, der skal løses i det endelige Opgørs Stund.

Ikke alene de, der hidtil har deltaget direkte i Frihedskampen, men enhver Dansker, der af Hjertet ønsker vort Lands Frihed, vil melde sig til Tjeneste, naar der kaldes til Handling. Hvad enten Ventetiden bliver kortere eller længere, skal vore allierede Vaabenbrødre finde os villige og beredte til Kamp for det fælles Maal.

Paa Tærskelen til Besættelsens 5. Aar — Befrielsens Aar — mindes DANMARKS FRIHEDSRAAD alle danske Frihedskæmpere, der er myrdet og henrettet af Nazisterne. Raadet sender sin Hilsen til de Kammerater, der lider i tyske Fængsler og Koncentrationslejre, til alle, der har maattet drage i Landflygtighed paa Grund af deres Overbevisning eller Race, til alle, der sørger over Tabet af deres Paarørende, til de tusinde Danske, der ude i Verden kæmper for Danmarks Frihed, til vore hjemlige Medkæmpere og hele det danske Folk, der hverken har ladet sig lokke eller kue af de nazistiske Undertrykkere!

Hvert Offer, der er bragt, og som Fremtiden vil kræve, er med til at berede Vejen for Danmarks frie Fremtid!

DANMARKS FRIHEDSRAAD

Lønkendelsens Revision

Overalt i By og paa Land protesteres der mod Lønkendelsen. Fra Arbejdspladser, Fagforeningsgeneralforsamlinger, Fagforeningsbestyrelser, ja endog fra Hovedbestyrelser indløber der Protester.

Vedtagelserne viser, at det ikke alene drejer sig om at fremhæve Utilfredsheden med Formandsskabet, men ogsaa — og i nok saa høj Grad — om at faa Kendelsen taget op til Revision. Til Trods for Kravets Beskedenhed og Retfærdighed vil dog hverken Ritzaus Bureau eller den borgerlige Presse omtale denne Bevægelse, der i Omfang og Dybde langt overgaar det Røre, der i Vinter var i Tjenestemandskredse. Den socialdemokratiske Presse har været ene blandt Dagbladene om at omtale Bevægelsen. Men hvilken Omtale! Sammentrængt paa et lidet iøjnefaldende Sted, med en enspaltet Overskrift, uden Kraft eller Bid er denne Omtale kun lidet egnet til at styrke og bane Vej for Arbejdernes Krav. Dengang det gjaldt Tjenestemændenes Møder, kunde samtlige Dagblade bringe stor Reportage med trespaltede Overskrifter og mange Fotografier. Skulde almindelige Arbejdere ikke være værdige til samme Behandling?

Nuvel, denne Forfjelse og Lunkenhed gør det nødvendigt at sætte endnu kraftigere ind fra Arbejdernes Side. Arbejderne maa paa utvetydig Maade gøre saavel Redaktionerne som Fagbevægelsens Ledere klar over, at Kravet om Kendelsens Revision ikke er et utopisk Ønske, men et livsvigtigt Krav, der maa og skal opfyldes. Hvor skriftlige Henvendelser ikke kan overbevise de Herrer, maa Deputationer møde op.

D. s. F. dropper 1. Maj

D. s. F.s Forretningsudvalg har vedtaget, at der ikke skal foranstaltes Møder paa 1. Majdagen. Udover at fremstille et Majmærke, som Arbejderne opfordres til at bære, vil der ikke blive foretaget noget. — Denne Beslutning kan ikke skarpt nok fordømmes. Netop i Aar, da Arbejdsgivernes Nej-Politik fejrer sine største Triumfer, var der Grund til at samle Arbejderne til magtfulde Møder, hvor der protesteredes mod denne Politik og mod Formandsskabets skandige Kendelse, og hvor man krævede Kendelsens Revision, saaledes som det er sket i de talrige Protester.

Denne Ledernes Opgivelse af en 55-aarig Tradition uden Kamp og Undladelse af at benytte den bedst tænkelige Lejlighed til at præcisere Arbejdernes Stilling og Krav vil sætte sine Spor paa danske Arbejderes Forhold i Tiden, der kommer.

Forholdene paa B. & W.

Gennem 6 Uger har B. & W. Arbejderne Gang paa Gang været forhindret i at gaa i Arbejde paa Grund af Telefonbomber. Meget forstaaeligt har de ikke ønsket at risikere Liv og Lemmer ved en eventuel Eksplosion. Da Virksomhedens Terræn er meget stort, var en Opringning om Morgenen ensbetydende med en tabt Arbejdsdag, thi en »Undersøgelse«, der strækker sig over en Time eller to, maa selvsagt betragtes som ganske utilstrækkelig.

En Overgang forekom Opringningerne ret hyppigt, og det førte til, at det kun blev en Brøkdel af Ugelønnen, Arbejderne gik hjem med om Fredagen. Firmaet, der tjener tykt, har ikke villet yde Betaling for tabt Arbejdstid, og Arbejderne satte sig derfor i Bevægelse for at faa udbetalt Penge af Arbejdsfordelingskassen for den Tid, der gik tabt. Ogsaa her mødte de Vanskeligheder. I al Stilfærdighed er der mellem Myndighederne, Arbejdsgiverne og D. s. F. truffet en Ordning, som ikke alene gælder for B. & W., men for hele Landet. I Henhold til denne kan der ydes Betaling for 1—2 Timer ved Arbejdsstandsning efter Opringning om Bomber. Arbejdsstandsningen maa dog ikke vare mere end to Timer, og sker der yderligere Opringning samme Dag, varskoes Arbejderne ikke.

Denne Ordning er skandaløs, baade hvad Penge og Foragt for Menneskeliv angaar. B. & W. Arbejderne protesterede da ogsaa omgaaende og forlangte at blive varskoet, saa ofte der blev ringet om Bomber. Onsdag den 15. om Morgenen blev der igen meldt om Bomber, hvorfor Arbejdet ikke kom i Gang denne Dag. Virksomheden svarede med at indklage Arbejderne for den faste Voldgiftsret for Brud paa Overenskomsten — altsaa den af D. s. F. *udenom* Arbejderne indgaaede Overenskomst!

I den faste Voldgiftsret erkendte Ejler Jensen, at det drejede sig om Brud paa Aftalen, og procederede for en lempelig Bod. Trods Septemberforligets Bestemmelser om Ret til Arbejdsnedlæggelse, naar Liv, Ære og Velfærd staar paa Spil, dømte Voldgiftsretten hver enkelt af Arbejderne til at betale en Bod paa 80 Kroner.

Under Forhandlingerne havde alt Arbejde ligget stille, og der var ved direkte Forhandling med Firmaet opnaaet Aftale om, at Arbejderne fremtidig skulde have Meddelelse om alle »Telefonbomber«, hvorefter det skulde staa den enkelte frit, om han vilde forblive paa Pladsen eller forlade den. Muligheden for en Afvikling af Konflikten var saaledes til Stede. Men Voldgiftsrettens Dom var en skrap Udfordring til Arbejderne, og paa et Møde Mandag den 20. Marts, hvor Repræsentantskabet foreslog, at Arbejdet skulde genoptages, vedtoges en Resolution om, at Arbejdet skulde hvile, til Boden var eftergivet, og Arbejderne af Firmaet fik udbetalt et til Boden svarende Beløb. Det er indlysende, at dette Standpunkt ikke kunde opretholdes. Gennem 6 Uger var det minimale Beløb, Arbejderne havde baaret hjem i Løn hver Uge. De havde ingen Hjælp faaet, hverken af Firmaet eller Fagbevægelsen, men været overladt helt til sig selv. For at opretholde Livet havde de maattet sælge af Bohave og Klæder. Derfor maatte det Tidspunkt snart komme, da Arbejderne gik i Arbejde igen.

B. & W. Arbejderne, der i den sidste Tid har foretaget Afstemning efter Afstemning og holdt sammen, valgte at gaa i Arbejde i Enighed, saaledes som de havde forladt Arbejdet i Enighed. Beslutningen herom blev truffet Onsdag den 22., og Arbejdet genoptoges Torsdag Morgen. Man havde paa dette Tidspunkt opnaaet at blive varskoet om alle »Telefonbomber«.

Men hermed er Kampen mod Telefonbombernes Følger ikke slut:

Bestræbelserne for at faa den faste Voldgiftsrets Bod annulleret gaar videre.

Kravet om fuld Dækning af Fordelingskassen for tabt Arbejdstid opretholdes stadig.

Og sidst, men ikke mindre vigtigt: Krav om Krigsrisikotillæg og Krigsulykkesforsikring vil nu blive stillet, og de maa og skal indfries.

»Telefonbomber«

Hvem Ophavsmændene til Telefonbombningen er, vides i Almindelighed ikke. Men saa meget kan dog slaas fast, at det er uansvarlige Elementer, og uansvarlige Elementer vil i denne Forbindelse sige Folk, der intet har med Frihedsbevægelsen at skaffe, og Folk, der handler uden Hensyn til Arbejderne.

Det er fuldt korrekt, naar Arbejderne forlader Virksomheden ved enhver Opringning om Bomber. Derved risikerer de ikke Liv og Helbred, og de vender Telefonbomberne mod Tyskerne.

Men det betyder ikke, at dermed er den Sag i Orden. Den har nemlig ogsaa en anden Side — og det er de Ulemper, den medfører for Arbejderne. Til Trods for, at Telefonbomberne som oftest rettes mod Firmaer, der skovler Penge ind ved at arbejde for Tyskerne — Penge, der betales af Nationalbanken — har Arbejderne ikke kunnet opnaa Betaling for den tabte Arbejdstid. Bestræbelser for at opnaa Dækning gennem Arbejdsfordelingskassen har hidtil kun givet utilfredsstillende Resultat (se Artiklen om Forholdene paa B. & W.). Hver Telefonbombe betyder derfor et Greb i Arbejdernes Lønningspose, og da disse Opringninger overfor visse Firmaer foretages Gang paa Gang, siger det sig selv, at det er en stor, ja ofte for stor Belastning for Arbejderne. Resultatet bliver Nød og Forarmelse i Hjemmene, og dette medfører igen, at Arbejderne tvinges til at være Telefonvarslerne overhørige og derved risikerer at udsætte sig for den alvorligste Fare.

Sabotagen mod den tyske Krigsproduktion maa derfor foretages paa en Maade, der tager mere Hensyn til Arbejderne. Langsomt og daarligt Arbejde, Upaapasselighed ved Forsendelse og Ekspedition er særdeles virksomme Midler, og desuden findes talrige andre Muligheder for at sabotere Krigsproduktionen, uden at det økonomisk rammer den paagældende Virksomheds Arbejdere.

Arbejderne maa derfor tage Afstand fra »Telefonbomberne«. Men Bestræbelserne for at faa fuld Dækning for tabt Arbejdsfortjeneste maa naturligvis fortsættes, og da de Undersøgelser, der foretages efter Opringningerne, i mange Tilfælde er baade utilstrækkelige og særdeles overfladiske, maa der paa alle Virksomheder, der er udsat for Opringning om Bomber, kræves Krigsrisikotillæg og Krigsulykkesforsikring.

Ejler Jensen i Bevægelse

Der er al mulig Grund til at bemærke Ejler Jensens Udtalelser paa det socialdemokratiske Informationsmøde i Odense Søndag den 19. Marts. Ikke alene brændemærkede han Formandsskabet som en arbejderskadelig Institution og krævede dets Afskaffelse, men han gik ogsaa ind for, at Arbejderne skulde tilbagevinde den frie Strejkeret. Dette Standpunkt afviger stærkt fra Ejler Jensens Udtalelser paa Mødet paa Roskilde Højskole i September 1943, hvor han gav Udtryk for, at Strejker ikke skulde tillades i samfundsvigtige Brancher. Man kan næppe bedømme Ejler Jensens sidste Udtalelser anderledes, end at han maa have opgivet sit Standpunkt fra Roskilde-Mødet, og det skal ikke bebrejdes ham. Det er jo kun godt, at han har villet lære af Arbejderne og Forholdene.

Det er dog en Fejl ved Ejler Jensen og hans Medarbejdere, at de først vil have Formandsskabet fjernet efter Krigen. Hvorfor denne Langmodighed? Formandsskabet har allerede lavet Ulykker nok og maa afskaffes hurtigst muligt. Muligvis hænger denne Langmodighed sammen med, at Ejler Jensen ikke mener, det er nødvendigt at faa Lønkendelsen taget op til Revision. Hans Kongstanke er jo at faa Priserne sænket. Der findes ingen indenfor Arbejderkredse, som vil indvende noget herimod. Tværtimod vil han kunne paaregne al mulig Støtte. Arbejderne hilser ethvert Resultat paa dette Omraade velkommen, men denne Indsats overflødiggør ikke en Revision af Lønkendelsen. Tidspunktet er imidlertid nu inde, da han, der har taget det mægtige Skridt fra Strejkeforbud til fri Strejkeret, ogsaa bør tage Skridtet fra Resignation overfor Lønkendelsen til kraftig Indsats for dens Revision.

Jo hurtigere Ejler Jensen tager dette Skridt, jo bedre for danske Arbejdere.

Giv **Land og Folk** *videre til Kolleger og Arbejdskammerater.*

Men forsigtigt!

Snigmorderne er Gestapofolk

Mordforsøget paa Folketingsmand og Landsretssagfører Poul Hjermind er kendt fra den legale Presse. Hvad der derimod ikke er kendt, er, at det danske Politi havde anholdt Gerningsmanden, men maatte udlevere ham til Tyskerne.

De nærmere Omstændigheder er følgende: Da det danske Politi umiddelbart efter Attentatforsøget blev tilkaldt, opholdt Attentatmanden og en af hans Hjælpere sig endnu i Nærheden af Landsretssagførerens Kontor. Det lykkedes imidlertid kun Politiet at faa Tag i Revolvermanden, som øjeblikkelig førtes op paa Kontoret, hvor han konfronteredes med Landsretssagfører Hjermind, der genkendte ham, hvorefter han under stærk Politieskorte førtes til Politigaarden. Naar Eskorten maatte gøres ekstra stærk, skyldtes det, at det danske Politi havde bemærket 10—12 civilklædte Gestapofolk luske rundt i de tilstødende Gader.

Ud paa Aftenen blev der ringet fra Gestapo til Politigaarden, og Manden forlangtes udleveret. Det var en meget farlig, længe eftersøgt Forbryder, forklarede Gestapo. En Desertør fra det norske SS, som man længe havde været paa Sporet af. Uheldigvis opgav Gestapo i første Omgang et andet Navn end det, Revolvermanden havde legitimeret sig med overfor det danske Politi, saa man kunde med fuld Ret svare, at der ikke i det danske Politis Varetægt fandtes en saadan Person. Det varede dog kun faa Minutter, før Gestapo var der igen, denne Gang med det rigtige Navn, og Politiet blev nødt til at udlevere Forbryderen.

Denne Episode beviser tilfulde, at det er Gestapo, der arrangerer og udfører Snigmordene. Det stemmer ogsaa overens med de Oplysninger, den til til Sverige flygtede Civilingeniør Erling Foss for nylig gav i et Brev. Heri hed det, at en Mand havde taget Opstilling udenfor hans Bopæl. Det var let at se, at Manden stod med en Maskinpistol under Frakken, og alt tydede paa, at han var ude for at begaa et Mord. Det blev der dog intet af. Ingeniør Foss genkendte straks Manden. Under et Fængselsophold paa Dagmarhus havde han set Manden forhøre andre danske Fanger. Han var derfor straks klar over Faren og reddede sig bort.

Det har længe været klart, at Hensigten med Snigmordene er at skabe Usikkerhed og Frygt, ja, Panik i det danske Folk og dermed faa store Dele af Folket til at vende sig mod den nationale Modstand. Men det er først nu, det staar fuldstændig klart, at Snigmordene udføres direkte af Gestapo. Saa svage er altsaa Tyskerne, at de end ikke er i Stand til at kamouflere deres Provokationer med danske Quislinger uden direkte Forbindelse med og Beskyttelse af Gestapo.

Det viser tilligemed, hvor haabløse deres Forsøg er. Det vil ikke lykkes dem at forvirre og kue det danske Folk. Det vil fortsat holde ubrydeligt sammen, og det vil med Rette kræve, at de Gestapofolk og Nazister, der er skyldige i disse gemene og nederdrægtige Mord, vil blive behandlet som de Forbrydere, de er.

Gøgeæg!

Et illegalt Blad, »Den danske Parole«, bringer bl. a. en Del Citater fra svenske borgerlige Blade. I et af disse hedder det, at »Moskva har fundet det formaalstjenligt at grave den ulyksalige Katynaffære op igen«. I et andet, om Polens kommende Grænse, konstrueres der store Modsætninger mellem Sovjetunionen paa den ene Side og Englaud og USA paa den anden Side.

Det forekommer os at være ret ejendommelige Meddelelser at bringe i et dansk illegalt Blad. Mon det ikke er gaaet op for alle — undtagen altsaa for Redaktøren af Den danske Parole — at Katynmordene er begaaet af Tyskerne, og at det drejede sig om en Provokation Magen til Rigsdagsbranden. Saavel Katynmordene som de indbyrdes Forhold mellem de forenede Nationer er som bekendt Goebbels' kæreste Emne og det, han stadig tyer til, naar han skal bortforklare de mange Nederlag paa Østfronten.

Spørgsmaalet er da: tager man bevidst disse Nazihistorier fra svenske Blade og forsøger at gøre dem mere troværdige ved at bringe dem i illegale Blade for at svække det danske Folks Modstandsfront, eller er de slumpet med af Godtroenhed?

Enten disse Artiklers Fremkomst nu skyldes den ene eller den anden Aarsag, saa bør det ikke tolereres, at saadanne nazistiske »Gøgeæg« anbringes i den illegale Presse.

RETTELSE: I forrige Nummer af LAND OG FOLK var den lille Opsats »VÆR FORSIGTIG« desværre blevet mindre let forstaaelig, da et Par Ord var faldet ud under Renskriften. Meningen var at opfordre enhver, som maatte modtage Underhaandsoplysninger om forestaaende Razziaer, Advarsler o. l., til at behandle saadanne Oplysninger med den største Forsigtighed og Diskretion for ikke — som det er sket i en Række Tilfælde — ved tankeløs Aabenmundethed at bringe den advarende eller hans Hjemmelsmand i Fare og dermed eventuelt forhindre, at andre senere blev advaret. Altsaa kort og godt: VÆR FORSIGTIG med, hvad du siger. TI STILLE med, hvad du ved, dersom det ikke direkte angaar andre!

Den 26/3 bragte PRAVDA nedenstaaende Leder:

Den røde Hær har naaet Statsgrænsen

»Den 25. Marts blev en mindeværdig Dag i Fædrelandskrigens Annaler. Den Dag affyredes i Moskva en Salut fra 324 Kanoner, som bragte Fædrelandets Tak til de tapre Tropper, der under Marskal Konjefs Ledelse havde naaet Floden Pruth og dermed Statsgrænsen paa en Strækning af 85 km. Den Røde Hær fejer de tyske Fascister ud af Sovjetlandet, og den Dag er ikke langt borte, da der ikke vil være en eneste tysk Soldat tilbage paa vor Jord.

Tankerne gaar tilbage til den Dag, da Fjenden brød ind i vort Land. Intet andet Land i Europa kunde have modstaaet et saadant Overfald. Hitler ventede ogsaa, at han ved det første, overrumplende Angreb kunde overvælde og paralysere den Røde Hær. Den koncentrerede Kraftindsats havde hidført Sejren for hans Tropper i Lynkrigene mod Frankrig, Belgien, Holland og de øvrige europæiske Lande. Men de tyske Fascister gjorde sig ikke klart, hvad Slags Nation, hvad Slags Land de denne Gang angreb. Da Hitlers Hære marcherede over Sovjetunionens Statsgrænse, troede han at have underskrevet Dødsdommen over Sovjetlandets Frihed, men i Stedet blev det Hitlertysklands Dødsdom, som blev underskrevet hin Dag, og denne Dødsdom vil blive eksekveret til den sidste bitre Ende.

Den 22. Juni 1941 forsinkede Sovjet-Grænsetroppernes heroiske Modstand den tyske Lynkrigs Triumf-Skema. Det lykkedes dog Tyskerne at bryde ind over Grænsen og trænge frem til Volga. Blinde som de var, regnede de stadig med Sejren. Men jo længere de trængte ind i Sovjetlandet, des nærmere kom de deres Dommedag. Stalingrad betegnede Vendepunktet for den tysk-fascistiske Hær. Fra Stalingrad og Tærsklen til Kaukasus har den tyske Hær maattet rykke tilbage til sit Udgangspunkt, decimeret i blodige Kampe, demoraliseret af Nederlag. Forgæves søgte de at klamre sig til de store Vandløb, Don, Dnjepr, Bug og Dnjestr. Sovjetfloderne ydede dem ingen Beskyttelse, men hjalp derimod deres egen Hær, deres eget Folks Hær, at sætte over. I mere end et Aar har den Røde Hær haft Initiativet fast i sin Haand og har slaaet, omringet og tilintetgjort Fjendens Hære. Aldrig før i Krigshistorien har man set en Offensiv som denne. Forgæves haaber de tyske Fascister, at den Røde Hær skal udmattes, saa de tysk-fascistiske Tropper kan faa en Smule Pusterum. Hitlers bankerotte Eventyrere skal ingen Illusioner gøre sig. De vil ikke faa Pusterum før deres Dødsdag.

For 33 Maaneder siden, da Tyskerne brød ind over Grænsen, havde de paa deres Side visse midlertidige Fremgange overfor den Røde Hær. Deres Hær var større, fordi den allerede paa det Tidspunkt var fuldstændig mobiliseret, deres Tankvaaben var betydelig større end vort, deres Tropper havde Krigserfaring og Tillid til Sejren, de marcherede frem og udførte den tyske Overkommandos Gangsterordrer. Ved det første Møde ved Grænsen var den Røde Hær kun overlegen i sin Tapperhed, i Bevidstheden om sin Sags hellige Retfærdighed. Men hele Sovjetfolket rejste sig under Stalins Ledelse og udviklede Produktionen til fuld Blomstring. Stalin sagde til Folket, at Fjendens Overlegenhed kun var midlertidig, og at det, som krævedes, var at sætte alt ind for Sejren, saavel i Baglandet som ved Fronten.

I Dag er det en helt anden Rød Hær, som kæmper med Fjenden ved Grænsen. Som Stalin forudsagde, blev den Røde Hær stærkere og hærdet i Kampene, mens Hitlers Hære blev svagere.

Vejene mellem Volga og Pruth er dækket af Millioner tyske Lig og uhyre Mængder Tanks, Kanoner og andet Krigsmateriel. Ved Volga mistede Tyskerne Troen paa Sejren — ved Pruth mistede de Troen paa deres Frelse. Tyskernes Strategi er bankerot ligesom deres Politik.

Naar Sovjetunionen, mens den kæmpede alene, ikke alene har kunnet modstaa Kraften i det tyske Stormløb, men tillige har tilføjet den tyske Hær saa svære og blodige Nederlag, hvor sejrrige bliver vi da ikke, naar vor Allierede gaar til Angreb paa Hitlertyskland i Europa! Forgæves trækker Hitleristerne sig tilbage til deres »europæiske Fæstning«. Hverken Floder eller Bjerge kan beskytte dem. Deres rumænske Vasaller hører allerede Sovjetartilleriets Musik. Den Røde Hær har naaet de første 85 km af Grænsen. Endnu er der forbitrede Kampe tilbage, før hele Sovjetgrænsen, fra Barentshavet til Sortehavet, er befriet. Vi ved, at de tyske Fascister ikke frivilligt opgiver en Fodsbred russisk Jord, de skal drives ud!

Hele Sovjetlandet arbejder endnu haardere for at støtte sin Røde Hær. Nyheden om, at Statsgrænsen var naaet, spredtes som en Løbeild i Baglandet. Over hele Landet afholdtes Møder og Diskussioner. Den Røde Hærs historiske Sejre inspirerer Arbejderne til nye Bedrifter.

Hæder og Ære til vor sejrrige Røde Hær!«

Tale er Sølv, men Tavshed er Guld!

Hitlers Vasalstater

Slaget om Adgangen til Balkan er begyndt. Den Røde Hær har Rumæniens Dale i Sigte. Paa 20 Dage har Marskal Konjefs Tropper tilbagelagt over 300 km gennem Ukraines Mudder og krydset to store Floder. Den 12/3 naaedes Bug. Den 15/3 krydsedes Bug. Den 19/3 krydsedes Dnjestr, og nu staar Marskal Konjef med sine Mænd ved Pruth, Grænsefloden til Rumænien.

Tyskerne er klare over, at Enden paa Slaget om Ukraine vil blive Begyndelsen til Slaget om Hitlertyskland. Derfor forsøger Hitlers Agenter i Vasalstaterne med alle Midler at fan dem til at forblive tilknyttet Aksen.

Da Finland nægtede at benytte den gunstige Lejlighed til at trække sig ud af Krigen, skrev »Ausländischer Informationsdienst« med stor Tilfredshed om det finske Afslag, at »dette er den bedste Garanti for Finlands Fremtid«. Italiens og nu Ungarns Eksempel viser, hvorledes Hitler garanterer sine Vasalstaters Fremtid! I Dag en Allieret — i Morgen okkuperet, i Dag en Vasal — i Morgen en Træl! Okkupationen af Ungarn, med tyske Massearrestationer af alle frihedsvenlige Kræfter, med Forbud mod bl. a. det socialdemokratiske Parti o. s. v., viser klart, hvad der venter alle Tysklands Allierede, hvis de ikke siger sig fri af Makkerskabet. Tyskland samlede sin Røverblok ved Hjælp af Løfter om fed Gevinst. Nu opsluger det selv den ene efter den anden af sine Allierede. Hitler havde tildelt Ungarn Rollen som Gendarm i Sydeuropa. Hvis Rygtet taler sandt, at Horthy afslog et tysk Ultimatum, vil det dog ikke ændre en Tøddel ved den Kendsgerning, at Ungarn i næsten 3 Aar har leveret Tyskland Levnedsmidler, Raamaterialer og Arbejdskraft og til Stadighed har haft Tropper paa Østfronten. Denne Politik karakteriserer i tilstrækkelig Grad Ungarns ledende Mænd, hvis Politik vil gaa over i Historien som det nationale Selvmords Politik.

Finlands Regering har haft enhver Chance for at frelse sit Land fra den Skæbne, der nu synes uundgaaelig. Deres Argumenter for ikke at gaa ind paa Fredsbetingelserne vil næppe vinde Genklang blandt Finlands Venner. Sovjetunionen tilbød Finland en værdig Maade, hvorpaa det kunde drage sig ud af Hitlerismens Morads. Den finske Regering valgte at blive deri. Den har dermed paataget sig det fulde Ansvar for Konsekvenserne.

Netop Ungarns Eksempel viser, at Hitlers Vasalstater er udsat for en særdeles reel Trusel om at miste deres sidste Rest af national Uafhængighed og om, at deres Land vil blive gjort til Krigsskueplads.

ISVESTIJA skriver i en Leder den 29/3 med Henblik paa Ungarns Skæbne: »Nu er der ikke Tid til langvarig Købslaaen. Det er den Lære, Lande som Finland, Rumænien og Bulgarien maa drage af Ungarns Skæbne. Rumænien og Bulgarien staar overfor Valget mellem at blive fuldstændig okkuperet af Hitlertyskland og se deres Lande blive gjort til Krigsskueplads, eller at slutte sig til Demokratierne og beslutsomt og fast forsvare selve deres statslige Eksistens.«

Sukkerroedyrkerne faar Penge — Arbejderne snydes fortsat!

Atter er der loveret Bevis for, at Samfundssindet er imødekommende overfor Velhaverne, mens Arbejdernes rimelige Krav afvises kynisk og brutalt.

Sukkerroedyrkerne har ved at true med Indstilling af Rocavlen gennemtrumfet Efterbetaling af et Kæmpebeløb og Garanti for et klækkeligt Udbytte for indeværende Aar. Med Vilje siges klækkeligt. En Sukkerrocavler paa Fyen har nemlig i »Politiken« oplyst, at Rocavlen selv i Fjor, hvor den var ringere end i foregaaende Aar, var langt mere lønnende end Kornavlen. Ja, han gaar endda saa vidt, at han paastaar, at Kornpriserne skal helt op paa 55 Kr. Tønden (er pr. t. 26—29 Kr.), for at Kornavlen kan give samme Afkastning som Sukkerroerne. Her maa tages i Betragtning, at Kornavl er en særdeles fin Forretning, hvilket Godsejernes giguntiske Indtægtsstigninger viser.

Foruden Pengegarantien har Myndighederne overfor Rocavlerne forpligtet sig til at tilvejebringe den fornødne Arbejdskraft til de Sultelønninger, det behager Sukkerbaronerne at give, selv om denne Arbejdskraft skal jages bort fra bedre betalt Arbejde.

Dersom der skulde vises samme Imødekommenhed overfor Arbejderne, vilde det betyde, at disse skulde garanteres stadigt Arbejde og en rigelig Indtægt. Men det vil man ikke. Ikke engang en rimelig Forhøjelse af Lønningerne, saa de rækker til Indkøb af de tildelte Rationer Levnedsmidler, strækker man sig til. Dette er, hvad visse Kredse forstaar ved »Samfundssind« og nationalt Sammenhold!

Herhjemmefra —

i korte Træk

Et Foretagende, der kalder sig »Dansk Antikommunisme«, men iøvrigt skjuler sig bag en Postbox, har til en lang Række Personer udsendt en Skrivelse om, at de i »et illegalt kommunistisk Gemme« forulden Sprængstof, Vaaben og Ammunition har fundet en større Navnefortegnelse. I Breve, som er tilsendt samtlige Personer, som angives at være opført paa »Fortegnelserne«, søger man nu at sprede Kommunistskræk ved at give de paagældende det Indtryk, at deres Henrettelse er umiddelbart forestaaende. Det er selvfølgelig Løgn og Opdigt fra Ende til anden. Hr. Hartel, som formentlig er den, der staar bag det lyssky Foretagende, vil ikke faa større Held med sin Provokation end Høyer, Krenchel og hvad de ellers hedder har haft med deres.

Den 24/3 henvendte 3 Gestapomænd sig til Folketingsmand Ole Bjørn Kraft, som imidlertid lod dem staa udenfor sin Entredør, indtil han havde faaet tilkaldt dansk Politi. De 3 Mænd erklærede, at de skulde afhøre Kraft, og denne indvilligede heri paa den Betingelse, at det danske Politi overværede Afhøringen. Det nægtede Tyskerne. Efter yderligere Forhandling gik Kraft ind paa at lade sig afhøre uden dansk Bistand — kun skulde det danske Politi opholde sig i det tilstødende Værelse, men paa de Betingelser havde det ingen Interesse for Tyskerne. De gik uden at give nærmere Forklaring.

Søndag den 26. kort før Kl. 18 trængte 6 bevæbnede Mænd ind i »Palladium« Biografens Operatørrum og bemægtigede sig Nazifilmen »Den store Skygge« samt Ugerevyen. Forestillingen maatte aflyses, idet man ikke saa hurtigt kunde fremskaffe en ny Kopi. Det ligger nær at antage, at det er som Hævn herfor, Nazisterne den 31/3 sprængte Kino-Palæet i Luften.

Den 21/3 kom det til et formeligt Mytteri blandt tyske Soldater i et Transporttog, som holdt paa Fredericia Station. Toget bestod af 54 Vogne, fyldt med Soldater, som skulde til Østfronten. Under Opholdet i Fredericia forsøgte nogle Soldater at flygte, og da der blev skudt efter dem, blev deres Kammerater helt vilde. Det kom til et voldsomt Skyderi, men i Løbet af en halv Time var Roen genoprettet.

Bornholms Socialdemokrat har været forbudt i 3 Dage, fra 8.—10. Marts. Forbudet skyldtes en Notits, Bladet indeholdt 14/2: »Der stjæles Hunde«. Det hed heri: »Alt kan stjæles i disse mørke Dage — ogsaa Hunde. En af Byens kendte Borgere har mistet sin Hund, en herlig sort Puddel, og han nærer ikke Tvivl om, at den er stjaalet... I gamle Dage var det en yndet Vits at fortælle, at Kattene i Rønne forsvandt, naar der laa græske Skibe i Havnen, men man kan vist ikke give Grækerne Skylden for disse Hundetyverier.« Den tyske Presseattaché erklærede, at man fra tysk Side betragtede denne Notits som en »uhyrlig Fornærmelse«.

Tyskerne er nu begyndt at benytte den Fremgangsmaade, at de efterlyser Personer, de ikke kan faa fat i paa anden Maade, i Radioavisen. Der meddeles f. Eks., at Politimesteren i N. N. efterlyser den eller den, som bedes komme hjem i Anledning af Dødsfald eller Sygdom. Dette var saaledes Tilfældet med Efterlysningen af Abramowitz fornylig — og det kan jo nemt lade sig gøre, idet Tyskerne er enebestemmende m. H. t. hvad der maa oplæses i Radioavisen.

9/3 blev der øvet Sabotage mod en Eternitfabrik i Aalborg, som for Størstedelen er udlejet til Tyskerne og bevogtes af tyske Vagtposter. Der ødelagdes 600 t. Halm og 200 t. Hø, som Tyskerne havde oplagret. Skaden paa Bygningerne beløber sig til ca. 450.000 Kr.

Fra 15/3 har Værnemagten overtaget en Afdeling af Vestre Kirkegaard i København. Der er Plads til 800 Grave med rige Udviklingsmuligheder. Inden 1/4 skal de paa Bispebjerg begravede Soldater, ialt 264 (dog ikke Desertører o. l.) være overført til Vestre Kirkegaard, ligesom alle Værnemagtsmedlemmer, der er begravet paa Sjælland, skal overføres. Anlægget af Kirkegaarden skal koste 900.000 Kr. Dens Navn skal være »Heltehaven«. Da det efter den seneste Tids Udvikling paa Østfronten kniber for Hitler at holde sammen paa de levende Tropper, forsøger han tilsyneladende nu at samle de Døde i nogenlunde faste Formationer -- og det er jo ogsaa ulige lettere.

BLANDT AANDER skal der være forefaldet følgende Meningsudveksling: Aleksander den Store: »Hvis jeg havde haft den tyske Krigsmaskine til Disposition, saa havde jeg mageligt gennemført Verdenserobringen.« — Napoleon (sørgmunter): »Og hvis jeg havde haft det tyske Propagandaapparat til Disposition, saa var det aldrig sivet ud, at jeg blev slaaet ved Waterloo!«

Brænd ikke »LAND og FOLK«. Giv det forsigtigt videre.

LAND og FOLK

Nr. 42 Udsendt af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 21. April 1944

1. MAJ

Ogsaa i Aar fejrer den internationale Arbejderklasse Majdagen under den blodige Hitlernazismes Krig.

Endnu lider Arbejderne og Folkene i de fascistiske Lande og de besatte og okkuperede Omraader under den nazistiske Monopolkapitalismes Plyndring, Rædselsherredømme og Tortur. Endnu maa Arbejderne og Folkene i de frie Lande, der kæmper mod Hitler og hans Forbundsfæller, i fuldt Maal bære saavel de materielle som de menneskelige Byrder af den antihitlerske Krig. Men det bærer mod Krigens Afslutning. Folkene i de undertrykte Lande i Forbindelse med den Røde Arme og de Alliieredes Hære er i Dag i Færd med at skrive sidste Kapitel af Hitlers Kamp.

I hele denne Kamp har Arbejderklassen været den vigtigste Faktor. Krigen har bekræftet, at Arbejderklassen ikke alene er Demokratiets, men ogsaa Nationens Rygrad. Demokratiets og Nationens Skæbne har været afhængig af Arbejderne. Femte Kolonne og Quislinger rekruteres ikke blandt Arbejderne og har aldrig haft Støtte her. Som i Jugoslavien saaledes er det overalt Arbejderne, der har ført an i den nationale Befrielseskamp og tilføjet Nazisterne de føleligste Slag. Og i Spidsen for den antinazistiske Krig staar den Røde Arme — det frie Sovjetfolks Hær — som den absolut førende. Under Stalins Ledelse og takket være Sovjetkommandørernes overlegne Dygtighed har den Røde Arme knækket Hitlerhærenes Slagkraft.

Ogsaa den danske Arbejderklasse har været Demokratiet og Nationen tro. Saavel Arbejderklassen som det øvrige danske Folk gennemskuede hurtigt Nazismens bedrageriske Manøvrer for at spænde det danske Folk for den imperialistiske Nazismes Kærre. Folket lod sig ikke besnakke af Tyskerne og deres Agenter i Nazi- og Bondepartiet. Ejheller lod det sig drage med af vaklende og kapitulationslystne Førere. Det var og blev fast og urokkeligt.

I Overensstemmelse hermed betraadte det danske Folk den haarde og uforsonlige Modstands Vej. Og her viste Arbejderne sig som den førende og samlende Kraft, saavel under Folkestrejkerne som ved Sabotagen. Hverken den militære Undtagelsestilstand, Deportationer, Tortur og Henrettelser eller Provokationer i Radioen, gennem Bladfalsknerier, Attentater og Snigmord formaar at tvinge Arbejderne og Folket bort fra denne Vej. Det danske Folk ved, at den nazistiske Udplyndring og Terror først hører op, naar Nazismen er knust. For at Folket kan leve og dø i Tryghed maa Hitler og Nazismen dø.

Men Hitler og Nazismen dør ikke Straadøden. De skal fældes i Kamp. Overalt maa de føle Modstanden og udsættes for hensynsløs og maalbevidst Bekæmpelse. Ikke mindst de sidste Aar har vist, hvor nødvendigt det er, at ogsaa de besatte Lande sætter al Kraft ind paa at bringe en Ende paa Besættelse og Krig. Det danske Folk har forstaaet dette. Det har gennemtvunget, at ingen officiel Regering vil paatage sig Ansvaret for Tyskernes Terror og Plyndring.

Det danske Folks Indsats har svækket Hitler. Men der kan ydes endnu mere paa alle Felter. Obstruktion, Nægtelse af Samarbejde og Sabotagen i det Smaa kan drives endnu grundigere. For at det kan ske, maa Folket rykke endnu tættere sammen og overvinde, hvad der stiller sig hindrende i Vejen for Frihedskampens fulde Udfoldelse. Her vil Arbejderklassens enige og udelte Optræden have den største Betydning.

Meget tyder paa, at denne 1. Maj vil blive den sidste under Nazi-Besættelsen. Forberedelserne til de afgørende Slag er ved at blive truffet. Disse Slag vil stille det danske Folk overfor nye og store Opgaver. De vil ikke alene drage nye Lag ind i den direkte Kamp, men ogsaa hæve denne til højere og mere udviklede Former. De kommende store Opgaver maa løses i Enhed, og det Sammenhold, der skabes i Kampen, maa danne Indledningen til

den Enhed, der alene er Forudsætningen for, at Arbejderne i Overensstemmelse med deres Stilling og Optræden under Befrielseskampen kan blive de førende i Nationen og i Landets Politik.

Paa 1. Majdagen — Arbejdernes internationale Kampdag — hilser vi de frihedskæmpende Folk i hele Verden!

Vi hilser og hylder Partisanerne i alle de undertrykte Lande, den heltemodige Røde Arme og dens Leder, Marskal Stalin!

Vi sender vor Hilsen til alle Arbejdere og Patrioter, der vansmægter i de fascistiske Fangehuller og Koncentrationslejre. Denne Hilsen gælder først og fremmest danske Patrioter, der sammen med vort Partis Formand, Aksel Larsen, er udsat for vilkaarlig og hensynsløs Behandling i tyske Fangehuller. Vi sender vor Hilsen til de Paarørende af den danske Frihedskamps Ofre. Vi sender vor Hilsen til alle dem, der i Dag aktivt staar midt i Kampen, og vi opfordrer dem til beslutsomt og energisk at forstærke Kampen mod Undertrykkerne!

Leve 1. Maj!
Leve Folkenes Frihedskamp!
Leve Arbejderklassens Enhed!
Leve et frit Danmark!

Danmarks kommunistiske Parti.

Hr. Best's Invitation

Dr. Best har under hele sit Ophold her i Landet paa forskellig Maade forsøgt at faa Danskerne til at gaa i Tøjet. Først forsøgte han under en smilende »Venlighed« at dække over den tyske Udplyndring, over Gestapos Indblanding i dansk Retsvæsen og over Nazisoldaternes terroristiske Optræden. Den gik ikke. Folket reagerede, og Hr. Bests fint spundne Traade blev revet itu.

v. Hanneken traadte herefter frem paa Arenaen. Hvad Best ikke havde kunnet opnaa ved »Mildhed«, skulde v. Hanneken naa ved Brutalitet. Den militære Undtagelsestilstand blev erklæret. Standretterne arbejdede. Dødsdomme fældedes og fuldbyrdedes. Men de Folk, der den 29. August sagde Nej til Samarbejdet med Tyskerne, meldte sig ikke paany til Tjeneste. Saa fulgte Jødeforfølgelserne. Deportationen af Horserødlejrens Fanger og mange andre danske Statsborgere. Heller ikke det hjalp. Danskerne blev blot endnu mere hadefulde overfor Tyskerne, sluttede op om Sabotagen og billigede af fuldt Hjerte Aflivelsen af Stikkere, der havde angivet Sabotører og andre Frihedskæmpere. Saa tog Tyskerne fat paa Attentaterne og Snigmordene. Men heller ikke disse gav det ønskede Resultat.

Dr. Best maa alligevel have ment, at Tiden var inde til et Fremstød. I Anledning af den 9. April beordrede han den danske Radio og hele den danske Presse til at gengive en Artikel, »Aabenhjertige Ord om Danmarks Stilling«, der var en Invitation til de danske Partier. Ejendommeligt nok synes de Herrer Nazister — trods alt, hvad de har været ude for her i Landet — at være af den Opfattelse, at det danske Folk er dybt taknemmeligt, fordi de har flaaet Landet for godt 5 Milliarder danske Kroner, har indespærret og deporteret Tusinder af Landsmænd og erklæret sig beredt til at lade Danmark vederfares al Krigens Gru, dersom Englænderne skulde finde paa at lave Invasion her.

Forstaar de da ikke, at det danske Folk for bestandig har faaet nok af Nazister og Nazisters Hærværk. Begriber de endnu ikke, at der i saa at sige hele det danske Folk hersker en brændende Længsel efter at se de Herrer og hele deres Morder- og Voldsregimente udryddet fra Jordens Overflade!

Iøvrigt var Tidspunktet for Dr. Best's Invitation yderst daarligt valgt. Tyskerne faar Bank efter Noder paa Østfronten, og deres Krigsindustri hamres Dag og Nat sønder og sammen af de engelsk-amerikanske Bombeangreb. Invasionen, der betyder Optakten til det sidste og afgørende Hug mod Nazismen, ventes at være umiddelbart forestaaende. Det skulde herefter være en meget naiv Politiker, der lod sig lokke til at følge Hr. Best og Nazisterne i Afgrunden.

Nej, Dr. Best kan spare sig sine Anstrengelser. Ingen vil modtage hans Invitation. Den Mand eller det Parti, som vovede det, vilde være død i fremtidig dansk Politik.

Ubudne kom Nazisterne til Landet, forhadte har de været al den Tid, de har huseret her. Ingen dansk vil følge dem til Graven. Den Rejse maa de gøre alene.

Forstærk Kravene om Lønkendelsens Revision

Protestkampagnen mod Arbejdsgivernes Nej-Politik, Formandsskabet og den bunduretfærdige Lønkendelse griber stadig om sig.

Denne Proteststorm passer ikke de borgerlige Politikere. Ved Budgetdebatten i Københavns Borgerrepræsentation udtalte den konservative Ordfører, Redaktør Estrup, saaledes bl. a., at disse Resolutioner lovede ikke godt for Samarbejdet i Fremtiden.

Nej, det gør det saa vist ikke. Men Estrup og ligesindede har kun sig selv at takke for, at det er kommet saa vidt. De har udnyttet Samarbejdet til at sænke Arbejdernes Realløn med nær ved 20 %, mens Velhaverne ikke alene har bevaret deres Realindtægt, men ogsaa forøget den. Derfor er det med fuld Føje, at de talrige Resolutioner slaar fast, at Arbejderne har kun sig selv og deres Organisationer at stole paa.

Selv i den foreliggende Situation, hvor det er vitterligt og aabenbart for enhver, at Arbejderklassen er den Del af Befolkningen, som er blevet værst behandlet, træder denne Sandhed, at Arbejderne kun har sig selv at stole paa, tydeligt for Dagen: Ingen af de borgerlige Politikere eller Blade har villet understøtte Arbejdernes rimelige og berettigede Krav, ejheller har de villet optage eller omtale de mange Resolutioner. Naar dette er Tilfældet, saa er det ogsaa klart, at Arbejderne maa tage Sagen i sin egen Haand og handle uden disse Kredses Tilslutning eller Støtte. Det er ikke Lyst til at indtage Særstandpunkter eller Trang til at bringe Nationens Sammenhold i Fare, men den bitre Nød, der tvinger Arbejderne til at handle, som de gør. Det er Arbejderklassens Eksistens i Dag og i Fremtiden, der staar paa Spil. Derfor er det en ren og klar national Optræden, Arbejderne udviser, og derfor skal Arbejderne ikke slække af paa Kritiken af Formandsskabet. De skal tværtimod mere beslutsomt og endnu kraftigere samle sig om denne Kritik og lægge Hovedvægten paa, at Lønkendelsen tages op til Revision. Dersom Arbejderklassen i By og paa Land med Organisationerne og Lederne i Spidsen gaar ind for dette Krav, saa vil det vise sig, at man ikke kommer uden om at revidere den skændige Kendelse.

Tøjskattens Udvidelse

Lige siden Tøjskattens Vedtagelse i Marts 1940 er denne Lov blevet betragtet som en af de største Uretfærdigheder, der lovmæssigt er begaaet i de senere Aar. Saa stærk har Kritiken været, at selv Lovens Ophavsmand, fhv. Finansminister Buhl, i sin Kvide følte sig foranlediget til at betegne Tøjskatten som »den lede Skat«. Han gav ogsaa Udtryk for, at Tøjskatten egentlig burde væk, men at Forholdene desværre ikke tillod det. Det længste, han kunde strække sig til, var at udvide Rabatkortordningen, saaledes at ogsaa Millionærerne fremtidig kunde faa Tøjrabatkort — og det trængte de jo svært til!

Meget Vand er løbet til Havs siden da. Finansministre er kommet og gaaet, men Tøjskatten bestaar. Nu har Embedsmændene i Finansministeriet endog fundet paa at skærpe Loven. Gennem en nylig udsendt Bekendtgørelse dekreterer de Herrer, at der fremtidig ogsaa skal betales Tøjskat af Arbejdsløn paa Forarbejdning af Stoffer eller Omsyning af gammelt Tøj.

Denne Fortolkning gaar langt ud over, hvad denne iøvrigt uretfærdige Lovs Aand og Bogstav hjemler, og den viser, at der i Administrationen fortsat findes Kræfter, som baade er Folket og den nationale Kamp fjerne. Ansvaret for, at saadanne Elementer findes inden for Administrationen, har naturligvis de forskellige Regeringer, der har undladt at rense antidemokratiske og folkefjendtlige Elementer ud.

Denne sidste Handling fra Finansministeriets Side understreger Nødvendigheden af, at der renses ud i Administrationen. Folket er desværre afskaaret fra at foretage denne Udrensning nu, men det kan gennem sine Organisationer, Partier, Fagforeninger, Husmandsforeninger m. m. protestere saa kraftigt mod denne nye Fortolkning og mod Loven i det hele taget, saa Embedsmændene tvinges til at ændre den.

Den »lede Skat« er i Dag mere led end nogen Sinde, og den bør afskaffes!

De falske Blade

Nu gaar det stærkt med Bladfalsknerierne. I den seneste Tid er der udkommet ikke mindre end to falske Numre af LAND og FOLK. Pladsen tillader os ikke at gendrive alle de Uhyrligheder, disse Blade indeholder, men det er naturligvis stadig Kommunistforskrækkelsen, der spekuleres i.

I et af Bladene regner man ud, at det ikke vil vare længe, før den Røde Arme vil staa langt paa den anden Side af Berlin. I det andet grubler man over, hvad Sovjetarmeernes øgede Styrke skal anvendes til og kommer til det Resultat, at de sikkert skal anvendes til Besættelse af Bornholm, Sjælland m. v.

Enhver kan jo se, at disse Perspektiver ikke harmonerer med Indholdet af Molotofs Note, da den Røde Hær overskred Rumæniens Grænse. I den hed det, at den Røde Hær ikke kom for at erobre rumænsk Jord eller omstyrte den bestaaende Orden, men alene for at forfølge og tilintetgøre de flygtende Nazister. Erklæringen til Rumænien gælder ogsaa for Danmark, og da der er liden Grund til at antage, at Hitlerhærene vil flygte til Bornholm, lige saa lidt som man kan regne med, at Hitler vil lade den sidste Kamp udspilles paa Klippeøen, behøver Bornholmerne intet at frygte. Til yderligere Belysning af Problemet tjener endvidere, at Sovjetunionen overfor Tjekoslovakiet har erklæret, at Tjekkerne selv vil faa overdraget Forvaltningen af de befriede Omraader.

Sovjetunionens klare Tilkendegivelse giver saaledes absolut ikke Grundlag for sligt Tøjeri, og alene af den Grund burde det altsaa være let for de, der tænker sig om, at skelne mellem det rette LAND OG FOLK og Provokatørorganerne.

Et Eksempel fra de sidste Dage

Ved Sabotage ødelagdes Natten til 19. April Skandinavisk Motor Co., der i stor Stil reparerede Biler for Værnemagten. Virksomheden udslettedes totalt. Nazisterne svarede ved to Dage efter at kaste Bomber mod Sporvogne paa Vesterbrogade, hvorved 30—40 Personer saaredes, enkelte livsfarligt. Forskellen er indlysende: Sabotagehandlingen er direkte rettet mod den tyske Værnemagt. Nazisternes Handling har til Formaal at terrorisere Befolkningen.

Tyske Provokationer

Den tyske Terrorbølge over Danmark ruller videre. Besættelsesmagten tror stadig, at den ved Attentater og Snigmord kan skabe en Usikkerhed, saa Folket vender sig mod Modstanden.

Det er ikke lykkedes for den, og det vil ikke lykkes. Men undertiden kan der i Offentligheden herske en vis Tvivl om, hvad der er Sabotage, og hvad der er Terror. Medansvarlige herfor er den legale Presse, som nok i højere Grad gennem sin Omtale af Begivenhederne, ved Ordvalg o. l. kunde vejlede Befolkningen.

For udenforstaaende kan det ofte være vanskeligt at afgøre, om det i de enkelte Tilfælde drejer sig om Handlinger, som skader Tyskerne. I Almindelighed kan det dog fastslaas, at Attentater paa Restaurationer, Biografer, Idrætslokaler, Sporvogne o. l. er inspireret af Tyskerne eller direkte foretaget af dem. Paa samme Maade forholder det sig med Snigmord eller Attentater paa Personer, der ikke er notorisk Stikkere eller betalte tyske Agenter.

Af den seneste Tids Naziforbrydelser skal nævnes Attentaterne paa Platanbiografen, Kinopalæet, Gilleleje Biograf, Langelinjes Baadehus, Bombeattentaterne mod Sporvognene paa Vesterbrogade i København, Tyverierne af KU.s og Ungdomssamvirkets Kartoteker m. v. Ogsaa »Telefonbombning« befatter de sig med. Det er saaledes konstateret, at enkelte Opringninger til B. & W. er foretaget fra Schalburgkorpsets Kontorer paa Blegdamsvej.

LAND OG FOLK har iøvrigt til Stadighed i Samklang med øvrige til FRIHEDSRAADET tilsluttede Organisationer paavist, hvad der var Sabotage, og hvad der var Naziterror, ligesom vi gentagne Gange har advaret mod uhensigtsmæssige Former for Modstand.

Der skulde saaledes i grove Træk være Mulighed for uden særlig Information at afgøre, hvad der er Provokation, og hvad der er regulær Sabotage, og vi opfordrer enhver, der ikke er i Tvivl, til at medvirke ved Udbredelsen af Oplysning herom, saaledes at ingen maa være i Tvivl. Det skal ikke lykkes Nazisterne at svække Folkets Tilslutning til Sabotagen ved Hjælp af deres meningsløse og hemningsløse Terror!

Det italienske Spørgsmaal

I en Leder den 30. Marts med ovenstaaende Titel giver »Isvestija« en detailleret Analyse af den politiske Situation i de befriede Dele af Italien og skriver bl. a.:

»Krigen er traadt ind i en Fase, hvor Situationen paa den sovjetisk-tyske Front som Følge af den Røde Hærs Offensiv bliver mere og mere katastrofal for Hitlertyskland.... Samtidig nærmer Tidspunktet sig for de Allierede Nationers forenede Operationer, som blev besluttet paa Teheran-Konferencen, Operationer fra Vest og Syd saavel som fra Øst.

Under disse Omstændigheder er det italienske Spørgsmaal af betydelig politisk Vigtighed for de Allierede. Den politiske Situation i Italien er i Øjeblikket denne:

Syditalien er blevet befriet for Fascismen af de engelsk-amerikanske Tropper og danner et udmærket Springbrædt for videre Operationer mod den europæiske Fæstning fra Syd. Imidlertid er ca. $^2/_3$ af Italien stadig under Hitlertysklands og dets Lakaj, Mussolinis, Voldsregimente. Befrielsen af dette Omraade er stadig et Problem, som venter paa sin Løsning. Ved Løsningen af dette Problem spiller den politiske Situation i Syditalien en ikke ringe Rolle. I den befriede Del af Italien eksisterer Regeringen Badoglio, som støttes af visse Kredse af det italienske Folk og mere end een Gang har erklæret sig parat til at slutte sig til de allierede i Kamp mod Hitlertyskland og Mussolini. Paa den anden Side opstod, saa snart Fascismen var styrtet, talrige demokratiske og antifascistiske Grupper og Partier, som udfoldede deres Aktivitet i Syditalien. Indtil Slutningen af Januar havde disse Grupper kun ringe indbyrdes Kontakt, og deres Aktivitet var begrænset til visse Provinser, hvor de oprettede forenede lokale Organer i forskellige Byer under Navnet Den nationale Befrielseskomité. I Slutningen af Januar afholdt disse Grupper en Konference i Bari. Til Stede var talrige Repræsentanter for demokratiske Organisationer, hvoriblandt delegerede fra det liberale Parti, de kristelige Demokrater, Aktionspartiet, Socialister og Kommunister. Konferencen udtrykte som sit Maal at forene alle antifascistiske og demokratiske Kræfter til Kamp mod Hitler og Mussolini. Saaledes har baade Badoglio-Regeringen og den eksekutive Junta erklæret sig rede til at kæmpe sammen med de allierede for at uddrive Fjenden og hans Lakajer fra Italien. Dog har Badoglio-Regeringen og den antifascistiske Junta saa langt fra at forene sig spildt deres Energi ved formaalsløs Bekæmpelse af hinanden. I Mellemtiden forværres Italiens politiske og økonomiske Stilling, og Kampen mellem de to antifascistiske Lejre har en ikke ringe Skyld herfor. Tingene i Italien har naaet et dødt Punkt.

Saaledes er Situationen i den befriede Del af Italien i Dag...

Selvfølgelig har baade England og Amerika foretaget visse politiske Skridt og fremsat visse Udtalelser. Imidlertid er disse Skridt og Udtalelser ikke fremgaaet af fælles Beslutninger mellem de tre Allierede indbyrdes. Saaledes har vore allierede erklæret, at hele den politiske Udvikling i Italien maatte stilles i Bero, indtil de havde naaet Rom. Dette Spørgsmaal er aldrig blevet gjort til Genstand for fælles Drøftelse. Det blev ikke diskuteret hverken paa Mødet i Moskva eller i det konsultative Middelhavsraad eller gennem løbende diplomatiske Meningsudvekslinger... Yderligere har vore engelsk-amerikanske allierede erklæret, at Tidspunktet ikke var inde til at rejse Spørgsmaalet om Kongedømmet i Italien. Dette blev heller ikke diskuteret hverken i Moskva, i det konsultative Middelhavsraad eller paa anden Maade.. At udsætte det tvingende nødvendige politiske Spørgsmaal betyder at skade de allieredes fælles Interesse, nemlig Kampen mod Hitlertyskland. Det er klart, at de demokratiske Partier, som har krævet Kong Viktor Emanuels øjeblikkelige Abdikation og Badoglioregeringens Afgang ikke kan være tilfredse med den engelsk-amerikanske Politik, som ovenfor er omtalt. Det afgørende er imidlertid ikke dette, men derimod de allieredes Interesse i mere aktiv Kamp mod den fælles Fjende.

Det er nødvendigt at finde en effektiv Vej til Sammenslutning af alle antifascistiske og demokratiske Kræfter i Italien, som er i Stand til og parat til Kamp mod Hitler og Mussolini. Dette er et Problem af overordentlig Betydning, som kræver en øjeblikkelig Løsning saavel i de allieredes som i de demokratiske Italieneres fælles Interesse. Man maa imidlertid ikke overse den Kendsgerning, at Badoglio-Regeringen i sin nuværende Sammensætning ikke er i Stand til at samle alle antifascistiske og demokratiske Kræfter omkring sig til Kamp mod Hitler og Mussolini.

Faktisk har Badoglio-Regeringen selv gentagne Gange erklæret sig villig til at optage nye Elementer. Der er saaledes ingen Hindring for Løsningen af dette Problem, dersom man først og fremmest har Øje for de allieredes fælles Interesse, Kampen mod Hitlertyskland. Det er en uopsættelig Nødvendighed at gøre Badoglio-Regeringen mere demokratisk, at gøre dens Basis bredere. Hvis dette skete, vilde Grundlaget for Juntaens Opposition overfor Badoglio-Regeringen forsvinde. En saadan Forholdsregels Gennemførelse vilde give den brede Masse af de antifascistiske Kræfter i Italien Mulighed for at spille en aktiv Rolle i Kampen mod Tyskerne og de fascistiske Bander og dermed bidrage til de frihedselskende Nationers fælles Sag..

Endvidere hedder det i Artiklen, at Sovjetunionen hidtil ingen direkte Kontakt har haft med Badoglio-Regeringen og saaledes ikke har været ligestillet med England og Amerika i dette Spørgsmaal. Derfor benyttede Sovjetunionen den gunstige Lejlighed til at etablere en saadan Kontakt, idet det dog understregedes, at der ikke er Tale om Oprettelse af diplomatiske Forbindelser i fuld Udstrækning, men at det er en Art praktisk, snarere end en diplomatisk Forbindelse, der er etableret. Der udveksles ikke Gesandter, men Repræsentanter!

— — —.

Udviklingen i Italien efter at Sovjetunionen har optaget Forbindelse med Badoglio-Regeringen, betyder en lykkelig Vending. De demokratiske, antifascistiske Kræfter har fundet sammen i Stedet for at bekæmpe hinanden. Resultatet af denne Enhed i Modstandsbevægelsen er heller ikke udeblevet: Kong Viktor Emanuel har frasagt sig Tronen fra den Dag, de Allierede erobrer Rom, og Badoglio er i Færd med at danne en ny Regering paa bred, antifascistisk Basis.

Moskva

Tidsskriftet »Krigen og Arbejderklassen« har offentliggjort en Artikel, hvori det hedder, at Repræsentanter for internationale engelske, amerikanske og tyske Karteller i største Hemmelighed er i Virksomhed i Schweiz for at opretholde Forbindelserne mellem Monopolindehaverne i England og Amerika paa den ene Side og Tyskland paa den anden. I Artiklen hedder det, at Millioner Mennesker i hele Verden stræber efter at knuse Tyskland og dets Monopol, saa hurtigt som muligt, men ikke desto mindre arbejder samtidig en Gruppe Monopolindehavere paa at bevare de tyske Karteller og gengive dem deres fulde Virksomhed efter Krigen. De tror, at Verden er uvidende derom — men det er en farlig Misforstaaelse, slutter Artiklen.

Sverige

Metalarbejdernes Fagforening i Stockholm, der omfatter over 30.000 Arbejdere, afholdt umiddelbart før Paaske Generalforsamling med Bestyrelsesvalg. Resultatet blev, at der med stor Majoritet valgtes en kommunistisk Bestyrelse for denne Stockholms største Fagforening. — I en lang Række svenske Byer afholdes der i Aar paa 1. Maj-Dagen Enheds-Demonstrationer mellem Kommunister og Socialdemokrater.

Schweiz

Den 22. Januar fejrede den socialdemokratiske Partiorganisation i Zürich Lenins Dødsdag. 1300 Arbejdere deltog i Festen, og det er mange efter schweiziske Forhold. Det socialdemokratiske Blad i Olten, »Das Volk«, havde en Korrespondent paa Mødet, og denne skriver bl. a.: »Mødet blev baaret oppe af dyb Alvor og beslutsom Kampvilje... Stormende Bifald hilste Kammerat Rosenbusch, da han opfordrede de tilstedeværende Arbejdere til at fortsætte Kampen for Socialismen i Lenins Aand mod Opportunismen og mod Fejgheden. Det imponerende og værdige Kampmøde for Arbejderne i Zürich afsluttedes med Internationale.« De borgerlige Blade har været vældig opskræmte efter Mødet. »Det er jo Kommunisme, disse Socialdemokrater prædiker,« skriver et Par af Bladene. »Og Kommunismen er jo forbudt i Schweiz!«

Algier

De franske Kommunister Gromior og Bijou har samtidig med, at de er blevet optaget i det franske Raad i Algier, udsendt en Deklaration, hvori de kræver, at alt skal underordnes Krigsanstrengelserne, at Forrædere skal straffes strengt samt, at Raadet skal føre en Politik, som stræber efter et enigt Frankrig.

Den Røde Hærs Sejrsmarch

Paa 8 Maaneder tilbagelagde den Røde Hær i forbitrede Kampe den 1800 km lange Vej fra Stalingrad til Kharkof. I de efterfølgende 8 Maaneder har Sovjettropperne tilbagelagt en *dobbelt saa lang* Strækning. Dette er Takten i den Røde Hærs Fremrykning, og alt tyder paa, at den vil øges.

Nazisternes fanatiske Modstand, deres desperate Forsvar af hver Meter Jord, kilometerbrede Floder, Dnjepr, Dnjestr, Bug, Pruth og Seret, mellem hvilke der var anlagt store Fæstningsværker, Kulde og Snestorm, Regnskyl og Ukraines frygtede Mudder — intet har kunnet standse Sovjettroppernes sejrrige Fremmarch.

Paa en Uge blev Krims Forsvar løbet over Ende, skønt det for mindre end en Maaned siden var forstærket med friske Divisioner fra Frankrig, og Nazisterne staar nu klumpet sammen ved Sevastopol, hvorfra de maa søge at udskibe sig til Rumænien eller gaa til Grunde.

Hitler forklarer om ethvert Tilbagetog, at det er Led i en forud lagt Plan, og om enhver By, han jages bort fra, at den er uden strategisk Betydning. Men Tilbagetoget koster ham Hundreder af Tusinder Nazisoldater, og i hver By, han drives ud af, maa han efterlade vældige Mængder af Forraad og Materiel. Hitlers Hære svækkes for hver Dag, der gaar. Den Røde Hær styrkes.

Den 25. Marts naaede Sovjettropperne Statsgrænsen ved Rumænien, og faa Dage senere kæmpede Dele af den Røde Hær ikke længere paa Sovjetjord, men paa Fjendens Territorium. I denne Anledning udsendte Udenrigskommissær Molotof en Erklæring, som er af allerstørste Betydning, og som nøje bør studeres af dem, der endnu maatte ligge under for Naziløgnene om Sovjetunionens Erobringshensigter. Molotof udtalte paa Sovjetregeringens Vegne, at den Røde Hær havde faaet Ordre til at overskride Rumæniens Grænse og forfølge Fjenden paa rumænsk Territorium indtil hans fuldstændige Nederlag og Overgivelse. Det betones udtrykkeligt, at Sovjetunionen ikke havde til Hensigt at sætte sig i Besiddelse af nogen Del af rumænsk Territorium eller at ændre den bestaaende Samfundsordning i Rumænien, men at det var en Forholdsregel, som udelukkende var dikteret af militær Nødvendighed og Fjendens fortsatte Modstand.

Det fastslaaes saaledes her endnu en Gang, at den Røde Hær ikke er en Erobrerhær, den kommer ikke med Baal og Brand, for at underkue og terrorisere Europas Folk, den har som Maal at knuse og udslette den forhadte Nazisme.

Faa Dage efter Indmarchen paa rumænsk Territorium overskred den Røde Hær Grænsen til Tjekkoslovakiet, og fra London hilste Ministerpræsident Benes den Røde Hær velkommen paa tjekkisk Grund med følgende Telegram til Stalin: »I det Øjeblik, den Røde Hær har naaet Tjekkoslovakiets Statsgrænse, byder jeg den paa det hjerteligste Velkommen i det tjekkiske Folks og den tjekkiske Regerings Navn. Den Røde Hær bringer vort Folk Friheden og Haabet og større Sikkerhed i Fremtiden. Vore fælles Lidelser, vor fælles Kamp borger for Bestandigheden af vort Venskab!«

Herhjemmefra — i korte Træk

von Hanneken er meget fortørnet over Dr. Bests Invitation »Aabenhjertige Ord om Danmarks Stilling«. Han har indberettet Sagen til den tyske Overkommando og som sit Syn paa Tysklands fremtidige Politik forklaret, at intet kan være mere forkert end at indlede en Forsoningspolitik nu, da Tyskland staar i den vanskeligste Afværgekamp. »Vi staar i Krig paa Liv og Død ikke blot paa Østfronten, og de tyske Politistyrker har i de besatte Lande al deres Tid optaget. Forsoningspolitik vil opfattes som Tegn paa Svaghed og spore til nye Sabotagehandlinger, som der har været nok af i Danmark i det sidste Aar«. Vi kan dog betro Hr. Hanneken, at Sabotagen ikke paa nogen Maade dikteres af tysk Optræden, men udelukkende af den danske Frihedsbevægelse.

I Ritzaus oprindelige Telegram om Mordet paa Lektor Ibsen, Slagelse, der var kendt som en national sindet Mand og flere Gange havde optraadt med Vægt overfor Undertrykkerne, stod oprindelig, at han »blev afhentet af tre Banditter i tysk Uniform«. Telegrammet blev tilbagekaldt og ændret til, at det var »Banditter i tyske Uniformer, som de havde tilegnet sig«.

Den 17. April beskød en tysk Torpedobaad Chr. d. 10's Bro over Alssund, fordi Broen ikke hævedes hurtigt nok. Sekretær Thuesen i Landbrugsministeriets Foderstofkontrol blev dræbt, og en Kvinde saaredes. Det er femte Gang, tyske Krigsskibe har beskudt Broen, fordi den ikke hævedes tidligt nok, og denne Gang blev det Sønderborgs Borgere for meget. To Timer efter Beskydningen var Folkestrejken i Sønderborg total: alle Virksomheder, Forretninger, offentlige Kontorer og Skoler lukkede som Protest. Strejken vedvarede ogsaa den 18. April, og da Thuesens Lig skulde føres over Broen, nægtede Tyskerne det tusindtallige Følge at ledsage Kisten. Det kom til voldsomme Protester, Folk sang Fædrelandssange, mens alle Flag i Sønderborg var paa halv Stang. Først da Politimesteren kunde meddele, at Tyskerne var gaaet ind paa at give den offentlige Undskyldning, som fandtes i Dagbladene den 19/4, ophævedes Folkestrejken, og der faldt Ro over Byen. Det var saaledes lykkedes Sønderborgs Borgere ved en enig og beslutsom Optræden at sætte Tyskerne paa Plads.

Den 12. Marts bragte samtlige Hovedstadsblade en Solstraalefortælling om, hvorledes en gammel Husmand af sine Sønner fik forærende Hald Hovedgaard. Bag denne Solstraalefortælling skjuler sig et typisk Eksempel paa, hvorledes Tyskernes Haandlangere søger at skjule de Formuer, de har tjent ved deres beskidte Arbejde. Kendsgerningerne er disse: ved Monopoliseringen af de københavnske Mejerier stod Mejerist C. C. Christensen, Skelbækgade 34, uden Mejeri. Han nedsatte sig som Entreprenør, Kontor Gl. Strand 38, og gik straks i Arbejde for Tyskerne, hvorved han tjente en stor Formue. Hans første Transaktion for at skjule Formuen bestod i rent pro forma at lade sig skille fra Konen, saaledes at hun fik overladt store Summer, for hvilke hun straks købte Villaen, Sæbyholmsvej 3, som hun lod udstyre overordentlig luksuriøst. Imidlertid voksede Formuen stadig, og Christensens næste Transaktion bestod i at købe Hald Hovedgaard som Gave til sin Far. I Samarbejde med Møbelhandler S. Chr. Sørensen, Møbelcentralen, Frederiksberg Alle 32, er Christensen for Tiden travlt optaget af bl. a. paa Ritz' Auktioner at opkøbe kostbare Tæpper, Indbo og andet. Det vil dog ikke nytte ham stort. Den Dag, Tyskerne er ude af Landet, vil Glansen hurtigt gaa af Hr. Christensen.

Søndag den 19., Mandag den 20. og Tirsdag den 21. mødtes B. & W.-Arbejderne, der arbejder paa Natholdet i Teglholmsgade, af Skud fra Maskinpistoler, da de passerede Fabriksvagterne hos Always Radio. Dersom Skyderiet gentages, maa Arbejderne kræve af Myndighederne, at der bliver sat en Stopper herfor, og kan dette ikke lade sig gøre, bliver der næppe anden Udvej end helt at standse Arbejdet paa Natholdet, for der kan ingen Rimelighed være i, at hæderlige Arbejdere skal risikere at miste Livet, fordi nogle Sabotagevagter gaar amok.

Den 15. April fandt Krigens første Luftangreb Sted paa Kastrup Lufthavn, idet to Mosquitoer pludselig fra meget stor Højde dykkede ned over Lufthavnen, der ikke længere anvendes til Uddannelse af Flyvere, men som Station for Bombemaskiner, fotograferede hele Pladsen, der er garneret med store Bomber, for derefter at aabne Ild fra samtlige Rør og, inden nogen fik set sig om, at stige til Vejrs igen. En tysk Maskine kom i Brand, fire andre blev gennemhullet.

I Kinopalæets Ruiner fandt man, før tysk Kriminalpoliti kom til Stede, et Legitimationskort, »Dienstausweiss Nr. 8317—43, Helmuth Knopf, Kriminaloberassistent. Berlin 1/1-43. Der Befehlshaber der Schupo und der SD in Dänemark.« Tyskerne haaber, at Danskerne vil være saa venlige at tro, at Kortet er tabt under Forestillingen i Biografen.

Stabszahlmeister Ewers, Aaboulevarden 47, 2., har klaget til Københavns Politi over, at Politibetjente har bebrejdet ham, at han i beruset Tilstand kastede Flasker ud af Vinduet.

Pastor Dahl, Horsens, der som meddelt i Dagspressen er arresteret af Gestapo, anklages for »aandelig illegal Virksomhed«. Da Tyskerne aabenbart ikke tror, dette er tilstrækkeligt, har de nu ogsaa forsøgt at sætte Rygter i Gang om Uorden i Kirkebøsse-Regnskabet. Det er naturligvis grebet ud af Luften.

Paa Grønttorvet forsøgte en tysk Officer at klappe en af de parkerede Gartnervognes Heste, men Hesten snappede efter ham, og Officeren udbrød lidt forskræmt-forlegen: »Den bidder nok!« — »Ja,« sagde Gartneren, idet han vendte Ryggen til, »det er ogsaa en Russer!«

SÆRNUMMER

LAND og FOLK

24. April Udsendt af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 1944.

DEN FINSKE REGERING ØNSKER IKKE FRED!

Ordlyden af Sovjetregeringens Erklæring om de afbrudte Vaabenstilstands-Forhandlinger.

Den 22.April afgav Viceudenrigskommissær A.J.Vysjinski paa en Pressekonference i Sovjetunionens Folkekommissariat for Udenrigsanliggender overfor Repræsentanter for Sovjetpressen og den udenlandske Presse nedenstaaende Erklæring om de sovjetisk-finske Relationer:

"Som allerede kendt fra tidligere offentliggjorte Meddelelser fra Folkekommissariatet for Udenrigsanliggender,henvendte den finske Regering sig i Midten af Februar dette Aar til Sovjetregeringen med Forslag om,at der optoges Forhandlinger om Indstilling af Krigshandlingerne og Genoprettelse af Fredsforhold mellem Sovjetunionen og Finland.Til dette Forslag svarede Sovjetregeringen,at den ikke havde Grund til at nære særlig Tillid til den nuværende finske Regering,men dersom Finland ikke havde andre Muligheder,var Sovjetregeringen beredt til i Fredens Interesse at forhandle med den nuværende finske Regering om Afbrydelse af Krigshandlingerne.

Den 1.Marts offentliggjordes Sovjetunionens Vaabenstilstandsbetingelser,der indeholdes i de velkendte 6 Punkter.Samtidig med Overleveringen af Betingelserne til den finske Regering underrettedes denne om,at saafremt den finske Regering var villig til at antage disse Betingelser, var Sovjetregeringen rede til at modtage Repræsentanter for den finske Regering i Moskva til Forhandling om Afslutningen af en konkret Overenskomst.

I sit Svar paa Sovjetregeringens Vaabenstilstandsbetingelser,som den 8.Marts overraktes gennem Sovjetgesandtskabet i Stockholm,erklærede den finske Regering: Den finske Regering,som er alvorligt besluttet paa snarest muligt at genoprette fredelige Forhold til Sovjetunionen har opmærksomt studeret de Vaabenstilstandsbetingelser,som Sovjetunionen har foreslaaet Finland.Den finske Regering lægger herunder særlig Vægt paa, at det,for at Finland kan forblive neutralt ved Vaabenstilstanden,er nødvendigt,at der ikke befinder sig fremmede Tropper fra nogen krigsførende Magt paa finsk Territorium.Dette Spørgsmaal er dog saa kompliceret,at det kræver en mere detailleret Drøftelse.Den finske Regering ønsker derfor at foreslaa,at der optages Forhandlinger mellem Repræsentanter for den finske Regering og Sovjetregeringen,for at den finske Regering kan faa Lejlighed til at klarlægge sit Syn paa dette og andre Spørgsmaal i de af Sovjetregeringen foreslaaede Vaabenstilstandsbetingelser.

Sovjetregeringen fandt dette Svar utilfredsstillende og underrettede den finske Regering herom,hvorhos man gjorde den finske Regering opmærksom paa den Kendsgerning,at de sovjetrussiske Vaabenstilstandsbetingelser,saaledes som de var formuleret i de til Hr. Paasikivi overrakte 6 Punkter,var minimale og elementære,samt at Optagelse af Forhandlinger om Afbrydelse af Krigshandlingerne kun var mulig,for saavidt den finske Regering accepterede disse Betingelser.Idet Sovjetregeringen meddelte den finske Regering dette,erklærede den,at den forventede at modtage et positivt Svar i Løbet af en Uge,skete dette ikke,maatte Sovjetregeringen gaa ud fra,at Finnerne forsætligt og i visse uforstaalige Øjemed trak Forhandlingerne i Langdrag og afviste de sovjetrussiske Betingelser.

Den 17.Marts tilstillede den finske Regering Sovjetregeringen sit Svar,i hvilket det hed,at den finske Regering,der vedblivende var alvorligt besluttet paa at genoprette fredelige Forhold til Sovjetregeringen, ikke paa Forhaand kunde antage de Betingelser,hvorom der var Tale,og hvorpaa hele Nationens Eksistens beroede,uden at have faaet fuld Sikkerhed med Hensyn til Fortolkningen af disse Betingelser og deres Betydning.

Uagtet dette finske Svar faktisk var negativt,ansaa Sovjetregeringen det for muligt at meddele den finske Regering følgende:

1) at Sovjetregeringen ikke havde noget at indvende imod,at den finske Regering sendte en eller flere Repræsentanter for at høre Sovjetregeringens Fortolkning af de sovjetrussiske Vaabenstilstandsbetingelser,

2) at Sovjetregeringen var af den Anskuelse,at Moskva vilde være det Sted,hvor den finske Regerings Repræsentanter bedst kunde faa den mest udtømmende Fortolkning.

Den 26.Marts ankom den finske Regerings Delegation,bestaaende af Hr. Paasikivi og Hr. K. Enkel,til Moskva.Den 27. og 29.Marts mødtes den finske Delegation med Sovjetregeringens Repræsentanter,Molotof og Dekanosof. Som Resultat af Meningsudvekslingen mellem de sovjetrussiske og de finske Repræsentanter blev følgende sovjetrussiske Forslag til Fredsbetingelserne med Finland overgivet den finske Delegation:

1) Afbrydelse af Forbindelsen med Tyskland og Internering af de tyske Tropper og Krigsskibe i Finland,eller Afbrydelse af Forbindelsen med Tyskland og Fordrivelse af de tyske Tropper og Krigsskibe fra Finlands Territorium senest inden Udgangen af April Maaned.Saavel i det første som i det andet Tilfælde er Sovjetunionen villig til at yde Finland Hjælp med sine væbnede Styrker.

2) Genoprettelse af den sovjetisk-finske Traktat af 1940 og Tilbagetrækning af de finske Tropper til Grænsen af 1940,at gennemføre i Etapper i Løbet af April Maaned.

3) Øjeblikkelig Tilbagesendelse af sovjetrussiske og allierede Krigsfanger og ligeledes af de sovjetrussiske og allierede Civilpersoner,som er interneret i Koncentrationslejre eller udnyttes til Arbejde af Finnerne,hvorhos i Tilfælde af at der undertegnes ikke en Vaabenstilstandspagt, men en Fredsaftale,Tilbagesendelsen af Krigsfanger skal være gensidig.

4) Demobilisering af 5o% af den finske Armé,at gennemføre i Løbet af Maj Maaned,og Tilbageførelse af hele den finske Hær til Fredsstand,at gennemføre i Løbet af Juni og Juli Maaned.Dette Punkt skal optages i Aftalen eller formuleres som en særlig sovjetisk-finsk Aftale,der skal undertegnes samtidig med Freds-eller Vaabenstilstandspagten.

5) Erstatning for den Skade,som Finland har tilføjet Sovjetunionen gennem Krigshandlingerne og Okkupationen af Sovjetterritorium,med et Beløb af 6oo Millioner amerikanske Dollars,at betale i Løbet af 5 Aar i Varer:Papir,Cellulose,Sø-og Flodskibe samt Maskiner og Udstyr af forskellig Slags.

6) Tilbagegivelse til Sovjetunionen af Byen og Omraadet Petsamo,som Sovjetunionen frivilligt afstod til Finland ved Fredsaftalerne af 192o og 194o.

7) Ifald de ovenfor nævnte 6 Betingelser accepteres af Finland,anser Sovjetregeringen det for muligt at give Afkald paa sine Pagtrettigheder med Hensyn til Hangø-Omraadet til Gunst for Finland,uden Kompensation af nogen Art.

Som det fremgaar af den anførte Tekst,indeholder disse Forslag de sovjetrussiske Betingelser om Demobiliseringen af den finske Hær,om Erstatning for de Skader,Finland har tilføjet Sovjetunionen gennem Krigshandlingerne og Okkupationen af Sovjetterritorium,og om Petsamo,Desuden optoges et nyt Punkt om Afstaaelsen af Hangø og Hangø-Omraadet til Gunst for Finland.Hvad den finske Delegation angaar,saa fremkom den ikke med noget somhelst Forslag til Ændring af de sovjetrussiske Vaabenstilstandsbetingelser,ligesom den heller ikke fremkom med egne Forslag vedrørende Vaabenstilstandsbetingelserne.

Den 19.April,det vil sige 3 Uger efter at de ovenfor anførte sovjetrussiske Vaabenstilstandsbetingelser var overrakt Finnerne,meddelte den finske Regering sit Svar paa disse Betingelser gennem det svenske Udenrigsministerium.Dette Svar havde følgende Ordlyd:

Den finske Regering har modtaget Sovjetregeringens Forslag angaaende Fred med Finland,som i præciseret Form overraktes de Herrer Paasikivi og Enkel den 29.Marts.Disse Forslag har været Genstand for Drøftelse og Studium i den finske Regering og blev overgivet til Drøftelse i den finske Rigsdag.Derigennem blev det fastslaaet,at en Antagelse af disse Forslag, som til Dels er uigennemførlige allerede af tekniske Grunde,vilde afsvække og nedbryde Betingelserne for,at Finland fortsat kan eksistere som selvstændig Stat og vilde paaføre det finske Folk Byrder,som efter eenstemmigt,kompetent Udsagn i betydelig Grad vilde overstige dets Kræfter. Som Følge heraf beklager den finske Regering,som ærligt tilstræber Genoprettelsen af gode og stabile Forhold til sin store Nabo i Øst,at de fornylig modtagne Forslag,som er blevet opmærksomt studeret,ikke frembyder Mulighed for Realisering af disse Bestræbelser.

Paa denne Erklæring fra den finske Regering afsendte Sovjetregeringen den 22.April følgende Svar:

Sovjetregeringen har den 19.April modtaget den finske Regerings Svar paa de sovjetrussiske Vaabenstilstandsbetingelser,som i Moskva overraktes den finske Delegation,bestaaende af de Herrer Paasikivi og Enkel.Sovjetregeringen tager den Kendsgerning til Efterretning,at den finske Regering i sit Svar har afvist de sovjetrussiske Vaabenstilstandsbetingelser som Forhandlingsgrundlag og har afbrudt Forhandlingerne om Vaabenstilstand.

Den finske Regerings Paastand om,at de sovjetrussiske Forslag tildels er uigennemførlige allerede af tekniske Grund,er ganske ubegrundet. Den finske Delegation i Moskva rejste da overhovedet heller ikke dette Spørgsmall.Den finske Regerings Forsøg paa at unddrage sig Ansvaret med Hensyn til Erstatning for den Skade,Finland har tilføjet Sovjetunionen ved Krigshandlinger og Okkupation af Sovjetterritorium,kan overhovedet ikke retfærdiggøres.Ved at overfalde Sovjetunionen og okkupere Sovjetterritorium har Finland tilføjet vort Land uhyre Tab og Skade,som det efter alle Retfærdighedens Grundsætninger er forpligtet til at erstatte.At eftergive Finland denne Gæld vilde være ensbetydende med at give Agressoren Præmie for hans Agression,Plyndringer og Ødelæggelser.Den finske Regerings Henvisning til,at de sovjetrussiske Forslag vilde paalægge det finske Folk en Byrde,som oversteg dets Kræfter,savner Grundlag,eftersom dette Spørgsmall ikke blev drøftet i Moskva,og den finske Delegation i Moskva ikke erklærede,at den betragtede Spørgsmaalet om Skadeserstatning som det vigtigste Spørgsmaal ved Fredens Genoprettelse.

Under Forhandlingerne med den finske Delegation i Moskva fremgik det klart,at Hovedspørgsmaalet for den finske Regering er Sovjetregeringens Krav om Internering eller Fordrivelse af de tyske Tropper,der staar i Finland.

Den finske Regering hævder,at Antagelsen af de sovjetrussiske Forslag vilde true Finlands fortsatte Eksistens som selvstændig Stat.Dette er naturligvis ikke Tilfældet.Finland i Dag har ingen statslig Selvstændighed.Denne mistede det i det Øjeblik,det tillod tyske Tropper at rykke ind paa sit Territorium.Nu drejer det sig om at genoprette Finlands tabte Selvstændighed ved at fordrive de tyske Tropper fra Finland og afbryde Krigshandlingerne.Det er almindeligt kendt,at Resultatet af,at Finland med Henblik paa det fælles Overfald paa Sovjetunionen lod tyske Tropper rykke ind paa sit Territorium,var,at hele den nordlige Del af Finland kom i Hænderne paa Tyskerne,som her er de virkelige Herrer og har forvandlet Finland til et halvt okkuperet Land.Men heller ikke i den sydlige Del af Finland er den finske Regering i Besiddelse af det fulde Herredømme.I Virkeligheden er den finske Regering,efter frivilligt at have afgivet Herredømmet i Nordfinland til Tyskerne,ophørt at være Herre i sit eget Hus.Den finske Regering er gaaet saa vidt i sit Forhold til de tyske Fascister,at den nu ikke længere kan og heller ikke ønsker at bryde med dem. Den har underordnet sit Land under Hitlertysklands Interesser.Netop derfor er Kravet on Internering eller Fordrivelse af de tyske Tropper fra finsk Territorium og Bruddet med Tyskland det spørgsmål, som den finske Regering finder vanskeligt.

Den nuværende finske Regering vil ikke fordrive de tyske Tropper fra Finland.Den ønsker ikke Genoprettelse af Fredsforhold.Den foretrækker at lade sit Land forblive en Vasal under Hitlertyskland."

LAND OG FOLK

Særnummer Udsendt af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 5. Maj 1944

STALINS DAGSBEFALING

1; MAJ 1944

Dagsbefaling Nr. 70 fra den Øverstkommanderende over Sovjetunionens Stridskræfter, 1. Maj 1944, Moskva.

Kammerater! Rødarmister og Røde Matroser! Underofficerer,Officerer og Generaler! Mandlige og kvindelige Partisaner! Sovjetunionens arbejdende Folk! Brødre og Søstre, som midlertidigt er kommet under de tyske Undertrykkeres Aag eller med Vold er blevet slæbt til Tvangsarbejde i Hitlertyskland! I Sovjetregeringens og vort bolsjevikiske Partis Navn hilser og lykønsker jeg Jer til 1. Maj!

Vort Lnds Befolkning fejrer denne Majdag under Indtrykket af den Røde Hærs store Sejre. Siden de tyske Hæres Nederlag ved Stalingrad har den Røde Hær praktisk talt uafbrudt været i Offensiven. I den forløbne Tid er den Røde Hær i Kampe rykket frem fra Volga til Sereth, fra Kaukasus' Udløbere til Karpaterne; den udsletter det fjendtlige Røverpak og fejer det bort fra Sovjetjorden. I Vinterslaget 1943-44 vandt den Røde Hær det historiske Slag om Dnjepr og Ukraine Vest for Dnjepr, sønderslog de vældige tyske Fæstningsværker ved Leningrad og paa Krim og overvandt i mesterlige og kraftfulde Kampoperationer det tyske Forsvar ved Floderne Bug, Dnjestr, Pruth og Sereth. Næsten hele Ukraine, Moldau, Krim, Leningrad- og Kalinin-Distrikterne samt en betydelig Del af Hviderusland er renset for tyske Landrøvere. Sværindustrien i Syd, Malmen i Krivoj Rog, Kertsj og Nikopol og det frugtbare Land mellem Dnjepr og Pruth er givet tilbage til Fædrelandet. Mange Millioner Sovjetmennesker er befriet fra det fascistiske Slaveri. Under Gennemførelsen af den store Opgave at befri vort Hjemlands Jord for de fascistiske Landrøvere har den Røde Hær naaet vor Statsgrænse med Rumænien og Tjekoslovakiet og fortsætter nu med at slaa Fjenden paa rumænsk Territorium.

Den Røde Hærs Sejre blev mulige takket være Sovjetkommandoens rigtige Strategi og Taktik, takket være vore Soldaters og Kommandørers høje Kampmoral og Offensivaand, takket være vore Troppers rigelige Forsyning med Førsteklasses Sovjet-Materiel og takket være den stadig større Dygtighed og bedre Uddannelse hos vore Artillerister, Granatkasterskytter, Tankister, Flyvere, Sappører, Infanterister, Kavallerister og Rekognosceringstropper.

Et væsentlig Bidrag til disse Resultater er ydet af vore store Allierede, USA og Storbritannien, som holder Fronten mod Tyskerne i Italien og binder betydelige tyske Styrker, forsyner os med krigsvigtige Raastof-

fer og Materiel og systematisk bomber militære Maal i Tyskland og saaledes undergraver dets Kampkraft.

Men den Røde Hærs Resultater vilde ikke have kunnet bestaa og vilde være blevet udslettet ved det første voldsomme Modangreb fra Fjenden, hvis ikke hele vort Sovjetfolk, hele vort Land havde støttet den Røde Hær.

I Kampen for Fædrelandet har den Røde Hær udvist eksempelløst Heltemod. Men Sovjetfolket har ikke staaet tilbage for den Røde Hær. Under Krigens vanskelige Betingelser har Sovjetfolket opnaaet straalende Resultater ved Produktionen af Vaaben, Ammunition, Beklædningsgenstande og Levnedsmidler og ved rettidige Leveringer til Fronten.

Sovjetindustriens Kapacitet er vokset betydeligt i det forløbne Aar. Hundreder af nye Veje, Banelinjer og Broer er overgivet til Trafikken. Nye Millioner af Sovjetarbejdere, Mænd og Kvinder, er gaaet ind i Produktionen, har lært de vanskeligste Fag og er blevet Mestre i deres Fag.

Vore Kollektivbrug og Statsgodser har ærefuldt bestaaet Krigens Prøvelser, Utrætteligt arbejder Sovjetbønderne paa Markerne under Krigens vanskelige Forhold og forsyner vor Hær og Befolkning med Levnedsmidler og vor Industri med Raastoffer.

Vor Intelligens har beriget Sovjetvidenskaben og Teknikken, Sovjetkulturen og Kunsten med nye fremragende Resultater og Opdagelser.

Uvurderlige Tjenester har vore Sovjetkvinder ydet til Fædrelandets Forsvar. Uegennyttigt arbejder de med Frontens Interesser for Øje, tappert bærer de alle Krigens Byrder og begejstrer den Røde Hærs Helte, vort Lands Befriere, til nye Bedrifter paa Slagmarken.

Fædrelandskrigen har vist, at Sovjetfolket er i Stand til at gøre Underværker og sejrrigt at bestaa de sværeste Prøvelser. Sovjetunionens Arbejdere, Kollektivbønderne og Sovjetintelligensen, hele Sovjetfolket er opfyldt af Viljen til at fremskynde Fjendens Nederlag, til fuldstændigt at udbedre de Ødelæggelser, Fascisterne har foraarsaget, og gøre vort Land endnu stærkere og rigere.

Under den Røde Hærs Slag revner Blokken af Hitlerfascistiske Stater og er ved at falde fra hinanden. Frygt og Forvirring raader i Dag blandt Hitlers rumænske, ungarske, finske og bulgarske Forbundsfæller. Disse Hitlers Haandlangere, hvis Land enten er blevet, eller vil blive besat af Tyskerne, kan nu ikke undgaa at se, at Tyskland har tabt Krigen. Rumænien, Ungarn, Finland og Bulgarien har kun een Mulighed for at undgaa Katastrofen: at bryde med Tyskerne og trække sig ud af Krigen.

Men man kan næppe forvente, at de nuværende Regeringer i disse Lande er i Stand til at bryde med Tyskerne. Det synes, som om Folkene i disse Lande maa tage deres Befrielse fra det tyske Aag i deres egen Haand. Og jo før Folkene i disse Lande gør sig klart, hvilken Blindgyde Hitleristerne har ført dem ind i, jo før de indstiller Støtten til deres tyske Undertrykkere og gør op med deres egne Quislinger, desto mindre Ofre og Ødelæggelser vil Krigen paaføre deres Lande, og desto mere kan de regne med de demokratiske Landes Forstaaelse.

Som Resultat af den sejrrige Offensiv har den Røde Hær naaet vore Statsgrænser paa en Strækning af over 400 km og har befriet mere end 3/4 af det okkuperede Sovjetterritorium fra det tysk-fascistiske Aag. Nu gælder det om at rense hele vort Land for de fascistiske Landrøvere og genoprette Sovjetunionens Statsgrænser paa hele Strækningen fra Sortehavet til Barentshavet.

Men vor Opgave kan ikke begrænses til at fordrive Fjendens Tropper fra vort eget Land. Den tyske Hær i Dag minder om et saaret Rovdyr, som slæber sig tilbage til sin Hule, Tyskland, for at pleje sine Saar. Men et saaret Rovdyr, som er krøbet tilbage til sin Hule, ophører ikke med at være et farligt Dyr. For at afvende Truslen om Slaveri for vort Land og

de med os allierede Lande maa man uophørligt forfølge det saarede tyske Rovdyr og tilintetgøre det i dets egen Hule. Under Forfølgelsen af Fjenden maa vi befri vore polske og tjekoslovakiske Brødre og de andre vesteuropæiske Folk, som er allieret med os og nu lider under det hitlerfascistiske Aag.

Det er indlysende, at denne Opgave er betydelig vanskeligere end den at drive de tyske Tropper ud af Sovjetunionen. Den kan kun løses ved Sovjetunionens, Storbritanniens og USA's forenede Anstrengelser, ved fælles Slag af vore Tropper fra Øst og af vore Allieredes Tropper fra Vest. Der kan ikke være Tvivl om, at kun et saadant kombineret Slag vil kunne knuse Hitlertyskland fuldstændigø

Kammerater! Rødarmister og Røde Matroser! Underofficerer, Officerer og Generaler! Mandlige og kvindelige Partisaner! Sovjetunionens arbejdende Folk! Brødre og Søstre, som midlertidigt er kommet under de tyske Undertrykkeres Aag eller med Vold er blevet slæbt til Tvangsarbejde i Hitlertyskland! Jeg hilser og lykønsker Jer til denne Majdags-Fest! Jeg befaler herved, at der i Dag Klokken 20, paa Festdagen for hele Verdens Arbejderklasse, skal affyres en Salut paa 20 Artillerisalver i Moskva, Leningrad, Gomel, Kief, Kharkof, Rostof, Tblisi, Simferopol og Odessa, til Ære for den Røde Hærs historiske Sejre ved Fronten og for at hædre Arbejdernes, Kollektivbøndernes og Sovjetintelligensens store Resultater i Baglandet.

Længe leve vort Sovjet-Fædreland!
Længe leve vor Røde Hær og Flaade!
Længe leve det store Sovjetfolk!
Længe leve Venskabet mellem Folkeslagene i Sovjetunionen!
Længe leve Sovjetpartisanerne!
Udødelig Hæder til de Helte, som er faldet i Kampen for vort Lands Frihed og Uafhængighed!
Død over de tyske Okkupanter!

Den Øverstkommanderende
J. Stalin
Marskal af Sovjetunionen

LAND og FOLK

Nr. 43 Udsendt af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 16.Maj 1944.

FRIHEDSBEVÆGELSEN LADER SIG IKKE BESEJRE.

De tyske Forsøg paa gennem Attentater,Snigmord og provokatoriske Bladfalsknerier at splitte den danske Frihedsbevægelse har været forgæves.Denne Kendsgerning generer Tyskerne;thi det vilde være en frygtelig Ulempe for dem,dersom det danske Folk og dets politiske Partier i Tilfælde af Invasion vender sig mod dem og hjælper Invasionstropperne.Derfor har vi i den seneste Tid været Vidne til,at Tyskerne har taget de mest forskellige Midler i Anvendelse for at splitte den danske Nations Enhed, og at de herunder har svinget fra den ene Yderlighed til den anden.

Dr.Best's "venlige" Invitation af 8.April viste sig aldeles uden Virkning.Allerede den 25.April efterfulgtes den af en ny,men denne Gang yderst brutal Artikel,hvori der blandt andet bebudes skaanselsløs Henrettelse af indespærrede Frihedskæmpere.Denne sidste Artikel var utvivlsomt inspireret af de militære Myndigheder,der ikke overvurderer diplomatiske Muligheder,men som ved,hvilken alvorlig Trusel Frihedsbevægelsen er for den tyske Krigsmaskine.

Det er imidlertid klart - selv for Nazisterne - at Henrettelse af indespærrede Frihedskæmpere ikke løser Spørgsmaalet og standser Modstanden,idet disse Personer jo forud er sat ud af Spillet.Derfor maa disse terroristiske Skræmmeforanstaltninger kombineres med andre Indgreb,dersom de skal svække eller knuse Frihedsbevægelsen.Dette er da ogsaa i den seneste Tid sket derved,at der er foretaget nye Massearrestationer og Razziaer paa Gader og Restaurationer.Det er Tyskernes Haab,at de herunder skal komme ind paa Livet af Frihedsbevægelsen samtidig med,at de skræmmer dens aktive Kræfter til intet at foretage sig.Resultatet blev ikke det ventede,men derimod,at der nu udvises større Forsigtighed i det illegale Arbejde.Stillet herover for maa Tyskerne ty til Foranstaltninger,der kan fremelske Overlegenhed og Sorgløshed.Til dette Formaal har de sat Rygter i Gang om en vældig Sabotagebølge,som skal gaa over Landet.Det er rigtigt,at Sabotagen paany er i Tiltagen efter Beslutning af Frihedsraadet, men den er begrænset til særligt udvalgte Objekter,og dens Gennemførelse er paalagt særligt kvalificerede Grupper,som vil vide at tage alle fornødne Forsigtighedsforanstaltninger.For yderligere at stimulere Frihedsfrontens Kampiver og lokke den til uforsigtig Paagaaenhed lod Tyskerne den 27.April foranstalte Luftalarm i København og herunder nedkastede tyske Flyvemaskiner en Tryksag,der bebudede snarlig Befrielse,ligesom den forudsagde,at baade Negersoldater og Sovjettropper vilde deltage.

Ingen lod sig dog bluffe.Alle var klare over,at det var en beskidt tysk Provokation.Og lige siden har Tyskerne paa Dagmarhus haft travlt med

at aabne Breve indeholdende de nedkastede Opraab,der tilbagesendes af Københavnerne med Tak for Laan samt særlige til Anledningen afpassede sarkastiske Bemærkninger.

Danskerne har forlængst lært Nazityskerne at kende,og det danske Folk lader sig ikke lure.Det vil bestandig vide at gennemskue de nazistiske Provokationer og Manøvrer,og ganske uanset hvad Hr.Best eller Hr.Hanneken maatte udpønske af Terror eller List,vil de aldrig faa Held med deres Splittelsesforsøg.Den Dag,Invasionstropperne gaar i Land paa de danske Strande,vil hele det danske Folk slutte op for sammen med dem at drive de nazistiske Undertrykkere ud af Landet!

Sovjetfolket sendte i sine 1.Maj Paroler en Kamphilsen til de okkuperede Landes Folk.Hr.Best og Hr.Hanneken vil erfare,at det danske Folk med særlig Begejstring optager Sovjetfolkets Parole,hvori det hed:

Patrioter i Polen,Tjekoslovakiet,Grækenland,Frankrig,Belgien,Holland, Danmark og Norge rejs Jer til Kamp for Jeres Befrielse fra det fascistiske Slaveri! Ned med Hitler-Tyranniet!

De besejrede skal ikke have bedre Kaar end de sejrende!

Den kendte russiske Forfatter Ilja Ehrenburg har i en Række Artikler behandlet det tyske Folks Forhold til Nazismen.Ved Undersøgelse af Skændselsgerningerne i de besatte Omraader af Sovjetunionen,tyske Breve og Dokumenter samt Fangeudsagn er det konstateret,at det ikke alene er S.S. og S.A.,der er Bærere af den tyske Nazisme,men ogsaa uhyggeligt store Dele af det tyske Folk.Idet han bygger paa dette autentiske Materiale,er Ehrenburg kommet til den Opfattelse,at de nazistiske Bestialiteter overfor Sovjetfolket,Røveri eller Ødelæggelse af dets Kulturskatte og Ejendele ikke kunde være gennemført,dersom det tyske Folk havde været Modstander deraf.Han kommer derfor til den Slutsats,at "Tyskerne efter Krigen skal komme til at genopbygge alt det,de "planmæssigt" har ødelagt.Det er ikke Hævn,men simpel Retfærdighed.

Ogsaa vi Danske,der har prøvet Besættelsen i mere end 4 Aar,maa erkende,at Naziaanden sidder Tyskerne dybt i Kødet.De tyske Soldaters Stikkeri og Angivelse af Antinazister,Terroren mod Befolkningen for slet ikke at tale om Behandlingen af de fangne Patrioter er Vidnesbyrd herom - uden at det dog hermed er sagt,at der ikke findes Undtagelser.

Selv om denne Tyskernes Hærgen turde være almindelig kendt,er der dog et Par illegale danske Blade,som har fundet det formaalstjenligt at opponere mod Sovjetunionens Bedømmelse af Tyskerne og Krav om Skadeserstatning.Det er "Vejen frem-" og "Fri Presse".Begge hævder at være socialistiske.Det første erklærer ovenikøbet,at der er "internationalt socialistisk"!

"Vejen frem-" tillader sig at paastaa,at Sovjetunionen gør det tyske Folk og ikke Nazismen ansvarligt for Krigen.Mage til Nonsens skal man lede længe efter.Gang paa Gang har Sovjetunionens ledende Folk brændemærket Hitlerbanden som den ansvarlige,og Stalin har gentagne Gange pointeret, at Sovjetunionen ikke har det tyske Folks Ødelæggelse som Maal,men tværtimod mener,at det tyske Folk og dets Stat skal bestaa.

Videre hævder Bladet,at man ikke skal hænge sig saa stærkt i Spørgsmaalet Skadeserstatning,da det jo bliver det tyske Folk,der kommer til at betale.Sovjetunionen vil maaske nok fastholde Kravet om Erstatning,men Danmark bør for sit Vedkommende ædelmodigt sige Nej Tak!

Disse sælsomme Standpunkter har gjort et saa dybt Indtryk paa "Fri Presse"s Redaktion,at den har aftrykt et stort Stykke af Artiklen samt en Del af den paagældende Ehrenburg-Artikel.Men hermed er "Fri Presse" ikke tilfreds.For egen Regning føjer Bladet til,at maaske Stater,der har været udsat for svære Ødelæggelser som Sovjetunionen,Grækenland og Norge kan gaa ind for en haarhændet Behandling af Tyskland,men vi her i Danmark maa foretrække mere "menneskelige og demokratiske" Standpunkter.

Det virker ganske besynderligt,at illegale Blade vil yde vore Undertrykkere og Udsugere saadan Anerkendelse.Hvordan kan de tillade sig at bagatellisere den tyske Udplyndring af Danmark? Tror de,at vort Land saadan uden videre vil forvinde Følgerne af Tyskernes Ødelæggelse af vor Jord, Ejendom og Værdier? 5 Milliarder Kroner er et betydeligt Beløb, og det stiger med 8-9 Millioner for hver Dag,der gaar.Men hertil kommer,at Tyskerne endnu ikke har forladt Landet.De er indtil videre interesserede i at bevare Produktionsapparatet og Trafikmidlerne.Det er først ved Rømning, at den "planmæssige" Ødelæggelse sætter ind.Ingen kan derfor i Dag sige, om ikke vort Land,taget som Helhed,bliver det mest hærgede af alle.Os forekommer det,at det er i god Tid,de Herrer Redaktører af "Vejen frem -" og "Fri Presse" rutter med Milliarderne.

De Herrer,der nu er saa skrækkeligt ædelmodige og formelig strutter af ædle demokratiske Følelser,bør erindre sig,at Sovjetunionens Stilling til Spørgsmaalet Skadeserstatning er baseret paa det Grundsynspunkt,at Folkene i de besejrede Lande ikke skal have det bedre end Folkene i de sejrende.Herom har der ogsaa været skrevet en Del af Sovjetskribenter,men det har altsaa ikke passet i de Herrers Kram at bringe disse Citater.Uden iøvrigt at gaa ind paa nogen Debat om det tyske Folks Medansvar for Ødelæggelserne vil vi understrege,at netop dette Synspunkt,at de besejrede ikke skal have det bedre end de sejrende maa være Grundsynspunktet ved Afgørelse af Skadeserstatningsproblemet.Det indebærer ikke hverken Gengældelse eller Uret mod det tyske Folk eller andre ligestillede Folk,men kun Retfærdighed!

GIV LAND OG FOLK VIDERE - MEN GØR DET FORSIGTIGT !

PRISTALLET understreger Nødvendigheden af LØNFORHØJELSE.

Aprilpristallet viste,som det vil være kendt,en Stigning paa eet Point.Alle D.s.F.'s Bestræbelser paa at raade Bod paa Lønkendelsen har saaledes indtil nu ikke givet nogen Forbedring af Arbejdernes Kaar.Brødprisen blev vel nedsat med 1 Øre og Gassen er ogsaa hist og her blevet lidt billigere.Disse Nedsættelser er sporenstrengs regnet ind i Pristallet,men alligevel har Statistisk Departement maattet erkende,at Prisniveauet er gaaet op,og det vil sige ikke saa lidt;thi denne Institution har tidligere formaaet at møde op med Beregninger,der viste Prisfald,skønt

Gud og Hvermand vidste,at Priserne var steget.

Dette elendige og upaalidelige Pristal angiver derfor,hvor fortvivlet Arbejdernes Situation er og fastslaar ogsaa,hvor utilstrækkelig D.s.F.'s Aktion for Prisnedsættelser er.Det,der skal til,er en regulær Lønforhøjelse.

Det er derfor paa Tide,at den øverste faglige Ledelse tager Skeen i den anden Haand.Ejler Jensens Fremhævelse af sit "uheldige" Undertøjsindkøb er Udtryk for,at han nu ogsaa kan se,hvor galt det er fat.Men saa burde det ogsaa gaa op for ham,hvad Baggrunden for Arbejdernes Resolutioner er.Saafremt han virkelig vil læse dem med Omtanke,vil han se,at samtlige Resolutioner indeholder en Kritik af D.s.F.'s Virksomhed,selv om der paa enkelte er hængt et Par venlige Ord,der indkasseres af Forretningsudvalget som Skulderklap.De øverste faglige Ledere maa vel kunne forstaa,at Kritik af Formandskab,Kendelse og Lønpolitik ikke er ensbetydende med Godkendelse af D.s.F.'s Optræden,men derimod Afstandtagen fra denne Optræden.Denne Afstandtagen indebærer samtidig Krav om,at D.s.F.'s hele Optræden ændres,og det fremgaar med al ønskelig Tydelighed af Udtalelserne,at der ikke skal ventes til efter Krigen.Det er nu,det skal ske.Det er nu, Arbejderne har Brug for Pengene.

Dersom Ejler Jensen og andre tror,at Kravet om Løntillæg er en Psykose,en Øjebliksstemning,der fortager sig,er de geraadet i stor Vildfarelse.Dette Krav er født af og har vokset sig stærkt under bitre Savn og aarelange Snyderier,der siger Sparto til Ejler Jensens Undertøj.Det vil ikke blive taget af Dagsordenen,før det er opfyldt.Den kommende Tids Resolutioner vil saavel i Antal som i Affattelse bære Vidnesbyrd herom.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

I S L A N D.

I denne Maaned afholdes der Folkeafstemning paa Island om Ophævelse af Forbundspagten med Danmark samt Indførelse af Republik.

Alle Tilhængere af Folkenes Ret til selv at afgøre deres Skæbne kan kun hilse dette med Tilfredshed.Ikke desto mindre har der i vort Land fra Kredse,som teoretisk hylder Princippet om Folkenes Selvbestemmelsesret, været rejst Indvendinger mod Ophævelsen af Forbundspagten nu.Begrundelsen har været,at Pagtens Bestemmelser om forudgaaende Forhandlinger ikke har kunnet ske fyldest,hvorfor man har henstillet til Islændingene at stille Afgørelsen i Bero,indtil Forhandlinger har været ført.Hertil kommer fra den allersidste Tid Kongens Budskab til det islandske Folk,hvori han forlanger at faa Afgørelsen udskudt.

Islændingene har afvist disse Henvendelser - og med fuld Ret.

Der kan i denne Forbindelse ikke være hverken Bestemmelser eller Interesser,der gaar forud for det islandske Folks Ret til selv at afgøre, om det vil være i Forbund med Danmark eller om dets Samfund skal være monarkistisk eller republikansk.Det maa ligeledes være det islandske Folk selv,der bestemmer,om Afstemningen skal foregaa nu eller senere.Dette saameget mere som intet af det,Islændingene foretager sig nu,i mindste Maade virker hæmmende paa den antifascistiske Kamp.Tværtimod.Det islandske Eksempel kan give de kæmpende Folk nye Impulser til forstærket Indsats

i Kampen for deres Frihed.

FOLK OG LAND - Nej,det er ikke nogen Fejlskrivning.Der skal staa Folk og Land,og det er Navnet paa et nyt Provokatørorgan,der udgives af en mystisk Organisation:Dansk Arbejderforening.Bladet hævder,at det ikke er nazistisk,men at det i Nationens Interesse maa vende sig mod Sabotagen og Stikkernes Uskadeliggørelse.

Naar man ydermere ser Bladet forsøge at forklare,at Ægteparret Fischer i Slagelse ikke var Stikkere,er man ikke i Tvivl om dets Mission. - Bortset fra,at Bladets Navn indeholder de samme Ord som Land og Folk er en Forveksling ikke mulig.Det er derfor kun,for at orientere Læserne om Nazisternes mange Forklædninger,vi har beskæftiget os med dette obskure Organ.

D E T E R T I D E N I K K E T I L !

Alle Antinazister saa forhaabningsfulde hen til de finsk-sovjetiske Fredsforhandlinger,idet de regnede med at Finland vilde benytte Anledningen til at faa Fred og samtidig dermed være med til at fremskynde Krigens Afslutning.

At de tyske Nazister,som mener,at Krigens Forlængelse vil være til deres Fordel,gjorde alt,hvad de kunde,for at faa Finland til at fortsætte er saare naturligt.Derimod maa det synes inkonsekvent,at Folk,der arbejder for et tysk Nederlag,forsvarer Finlands fortsatte Krigsførelse sammen mod Tyskland.

Ikke desto mindre findes der,hvor mærkeligt det end lyder,saadanne Folk.Der er i den seneste Tid udkommet en Pjece:Finland og Krigen.Den er udgivet illegalt,men det havde ikke været nødvendigt.Tyskerne kan kun være glade for den.

Pjecen,der er udsendt af "Nordens Friheds Forlag" er det værste Sammensurium,vi længe har set.Den bygger væsentlig paa den regende finske Klikes Paastande og udnytter saaledes ogsaa Goebbels-Propagandaen om,at Sovjetunionen vilde okkupere Finland.Ind imellem faar Forfatteren ogsaa anbragt nogle Bemærkninger om,at det finske Folk aldrig har ønsket at faa Østkarelen indlemmet i Finland.Denne Politik staar for Mannerheims,Rytis, Rangells og Konsorters Regning.Finlands Folk ønsker faktisk et godt Naboforhold til Sovjetunionen.At man ikke har kunnet spore denne det finske Folks Holdning skyldes den skaanselsløse Censur.

Paa Baggrund af denne Erkendelse virker det mærkeligt,naar Forfatteren med megen Indignation erklærer,at Organisationen for Venskab og Fred med Sovjetunionen ikke var en Bevægelse,der havde Rod i det finske Folk, men derimod Resultat af "Sovjetagenter"s Virksomhed.

Finlands Vægring ved at udtræde af Krigen forklarer han som en Hensyntagen til Folkets Ernæring.Hvis Finland,med Tysklands Vilje,gaar ud af Krigen,bliver der lukket af for Tilførslerne,erklærer han.Javel,men dermed er Finland ikke afskaaret fra at faa Levnedsmidler.De Allieredes store Resourcer kan meget vel føres frem over Sovjetomraadet.Og det vilde naturligvis ske.I 1941 sendte Sovjetunionen store Mængder Brødkorn til

Finland - skønt Finland ikke havde opfyldt sine Forpligtelser.

Lad dette være tilstrækkeligt til at karakterisere Tryksagen,skønt der kunde fremdrages meget,meget mere.Dersom Forfatteren og Udgiverne tror,at de gavner det finske Folks og forøvrigt ogsaa det danske Folks Sag med denne Pjece,er de paa Vildspor.Sovjetunionen truer ikke Finlands Selvstændighed.Hvis Sovjetunionen havde noget Ønske om at erobre Finland, kunde den have gjort det i 194o.

Finlands - saavel som Danmarks - Selvstændighed er det i Øjeblikket smaat bevendt med.Skal Selvstændigheden genoprettes,maa Hitlertyskland slaas ned.Og her gælder det - som ofte fremhævet - om at samle alle Kræfter til denne Kamp.Men den foreliggende Pjece tjener faktisk til at animere Finnerne til at fortsætte Krigen,og den er ogsaa egnet til at sætte unødige Skel i den danske Nation.

Vi staar i en yderst alvorlig Situation,og Frihedsbevægelsen er ikke tjent med,at enkelte af dens Medkæmpere foretager saadanne Svinkeærinder. Det gavner Hitler og forlænger Krigen.

++

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

A D V A R S E L.

Onsdag den 1o.Maj undveg to Arrestanter,Erhardt Fraun og Freddy Petersen fra Politigaarden.Da Erhardt Fraun ved forskellige Lejligheder i den seneste Tid har forsøgt at give det Udseende af, at han ikke alene var Medlem af,men ogsaa beklædte en ledende Stilling indenfor Danmarks kommunistiske Parti,meddeles det herved,at ingen af de to nævnte Personer er Medlemmer af eller har nogen somhelst Tilknytning til Danmarks kommunistiske Parti.

Partisekretariatet.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

K R I M E R B E F R I E T .

Slaget om Krim er endt - med en fuldstændig Triumf for den Røde Hær og et knusende Nederlag for Hitlers Hære.I en Særmelding den 12/5.kundgjordes,at den sidste Tysker og Rumæner paa Krim var dræbt,taget til Fange eller jaget paa Flugt,og hver Tomme af Krims Jord var renset for Fjender.I Slaget om Krim dræbtes over 5o.ooo Fjender og 61.ooo blev taget til Fange i Tiden 8/4. til 12/5.

Kun et Faatal lykkedes det at slippe bort ad Søvejen .Sortehavsflaadens Skibe og Fly sænkede ialt 191 Skibe paa Vej fra Sevastopol over Sortehavet.Uhyre Mængder Materiel er faldet i Sovjettroppernes Hænder,deriblandt 7o36 Biler,3o79 Kanoner,578 Fly og 299 Tanks og Stormkanoner.

Sevastopol,som den Røde Hær i 1941-42 forsvarede i 25o Dage mod det forenede tysk-rumænske Stormløb,befriedes nu paa 3 Dage,skønt Hitler havde givet Ordre til,at den skulde holdes til sidste Mand og endnu paa Angrebets første Dag sendte Forstærkninger frem.Efter knapt 3 Ugers forberedende Bombardement af det Røde Luftvaaben begyndte Stormløbet Søndag

Morgen den 7.Maj,og Tirsdag Eftermiddag trængte Sovjettropperne ind i selve Byen og overmandede efter faa Timers heftige Gadekampe hele Garnisonen.

Sejren paa Krim har umaadelig militær og politisk Betydning - ikke mindst som Optakt til de kommende fælles Operationer fra Øst og Vest.Hele den tyske 17.Armè og den rumænske 3.Armè,som stod paa Krim,er tilintetgjorte.Den Røde Sortehavsflaade kan atter operere fra sin Hovedbane,Sevastopol,og kan effektivt kontrollere Fjendens Kommunikationer i det vestlige Sortehav.De rumænske og bulgarske Sortehavshavne kan ikke længere føle sig sikre,og Tropperne under General Tolbukhin er blevet frigjorte til nye Operationer.

De Allieredes sidste fælles Advarsel og Opfordring til Tysklands Vasallande,Rumænien,Ungarn,Bulgarien og Finland,understreger endnu en Gang disse Vasallers udsatte Stilling under de kommende Operationer,saafremt de ikke i Tide betænker sig og siger sig fri fra Makkerskabet med Hitler.

==========

S Y G E P L E J E R S K E R N E.

Nu bliver det Alvor med Overarbejde for Sygeplejerskerne.Ansvaret for dette skandaløse Forhold har Myndighederne,der altid har vægret sig ved at give Sygeplejerskerne ordentlige Løn-, Kost- og Boligforhold.Dette har betydet,at Tilgangen til Faget er stagneret og har vel ogsaa haft Indflydelse paa,at Sygeplejerskerne efter endt Uddannelse har søgt udenfor Landets Grænser,under Krigen til Tyskland.

Kan man end saaledes lægge Hovedansvaret hos Myndighederne,saa betyder det dog ikke,at alle andre kan vaske deres Hænder.Sygeplejerskerne, der dog er de nærmeste til at gøre noget for at opnaa ordentlige Forhold, kunde ved en organiseret Optræden have faaet afgørende Indflydelse paa Udviklingen.Det vilde dog være forkert at overse de store Vanskeligheder: Standen rekrutteres hovedsagelig fra Kredse udenfor Arbejderklassen,og Uddannelsen samt Traditionen er baseret paa alt andet end Opelskning af Forstaaelse for organisatorisk Optræden i Arbejdsforhold.Men dette bortforklarer ikke,at en mere bevidst og samlet Optræden af de mere klartseende Kredse indenfor Standen kunde have medført en stærkere organisatorisk Optræden.Sygeplejerskerne er ret løst organiseret under Dansk Sygeplejeraad,der har Forhandlingsret overfor Provinssygehusene,medens særlige Organer for statsansatte Sygeplejersker samt Hovedstadens kommunalt ansatte Sygeplejersker selv har Forhandlingsret.

Disse Organisationsformer har i denne Vinter vist deres Utilstrækkelighed,og der er blandt Sygeplejerskerne Enighed om,at der maa ske en Ændring.Forhaabentlig vil de Forhandlinger,der allerede er indledet,give gode Resultater.Men Sygeplejerskerne maa gøre sig klart,at gode organisatoriske Forhold ikke alene kan gøre det.Der maa i Spidsen være Personer, som vil og kan føre den rette Politik,ellers hjælper det ikke.Det vil utvivlsomt være en Styrke,dersom man kom bort fra det hidtidige Forhold, at Ledelsen hovedsagelig bestaar af Oversygeplejersker og Plejemødre.

Havde Sygeplejerne haft en stærk Ledelse i Spidsen for en god Organisation,vilde de Krav,som blev fremsat af Statssygeplejerskerne og Idrætshusmødet,forlængst have været gennemført.

Landbrugets Arbejdskraft.

Som sædvanlig i Foraarstiden har Storlandbrugerne startet en Klagesang over formodet Mangel paa Arbejdskraft og hævdet,at det i Aar var helt galt,hvis der ikke gennemføres Tvangsforanstaltninger for at sikre Landbruget Arbejdskraft.

I Fjor lykkedes det ikke Storlandbruget at faa Stavnsbaandsloven sat i Kraft,og alligevel blev Markerne tilsaaet,og Høsten kom i Hus.Dette understreger - hvad vi altid har hævdet -,at Landbruget kan faa den Arbejdskraft,det har Brug for,naar bare det byder ordentlige Løn- og Arbejdsforhold,og Landbruget har i de senere Aar haft rig Mulighed for at yde ordentlig Løn.

Det er fuldstændig rigtigt,at Landbruget ikke kan konkurrere med Værnemagtens Lønninger.Men dersom det gennem Aarene og ikke mindst under Besættelsen havde vist en bedre social og national Optræden,vilde der overhovedet intet Konkurrenceforhold opstaa.Hvis man gav Landbrugets Arbejdere rimelige Arbejdsforhold,en ordentlig Løn og sikrede dem Helaarsbeskæftigelse,vilde Folk foretrække det danske Landbrugsarbejde fremfor at trælle for vore Undertrykkere.Men dette forudsætter naturligvis ogsaa,at Bønderne i Praksis havde vist national Forstaaelse.Mange har gjort det,det skal indrømmes,men alt for mange har ladet sig friste til at udføre Kørselsarbejder for Tyskerne.Og man kan naturligvis ikke forlange,at de fattige Landarbejdere for en ussel Løn skal udføre det Arbejde,som Gaardejernes Sønner paa Grund af Optagethed hos Tyskerne har ladet ligge.

Derfor bør Storlandbruget ikke have sine Ønsker om Tvangsoverflytning af Arbejdskraft opfyldt.De maa foruden at yde en ordentlig Løn ogsaa selv arbejdsmæssigt yde en Indsats.Dette er i enhver Henseende den bedste Løsning af Problemet.

=+=+=+

den Maade haaber man at gøre Sabotagen upopulær.Men det vil ikke lykkes. Fremgangsmaaden er for grov.

Fra tysk Side har man,med Assistance af Kommandør B.Brockdorf,forsøgt at indkalde gamle "Georg Stage" Elever til Tjeneste i den tyske Krigsmarine.Det er det første tyske Forsøg paa Tvangsudskrivning af dansk Arbejdskraft.Dersom ikke Myndighederne omgaaende tilbageviser det,maa Folket selv tage Sagen i sin Haand og nægte at efterkomme Udskrivnings-Ordrerne.

De provokatoriske Mærkater,som blev uddelt i København 1.Maj og foregav at stamme fra Kommunistisk Parti,var trykt i Rudi Tryk,der nu er sprængt i Luften,og bestilt af den kendte Provokatør Jens Strøm.

Efter Fritz Clausens Udsmidning af Nazipartiet har det nye Fører-"Raad" udstedt en SA-Stabsbefaling Nr.1-1944,hvori det hedder:"Vi maa i denne haarde Tid staa sammen.Det kan ikke nytte at kværulere over Smaating... Vort eneste Maal maa være at bevare DNSAP og SA,thi hvis dette i det afgørende Øjeblik er opløst,vil der aldrig blive Nationalsocialisme i Danmark".Vi kan trøste de Herrer med,at hvadenten de opløser sig frivilligt eller ej,vil der aldrig blive Nationalsocialisme i Danmark.Den Forsmag,det danske Folk har faaet i de seneste Aar,har været mere end tilstrækkelig-.

SEND LAND OG FOLK TIL VENNER OG BEKENDTE PAA LANDET !
